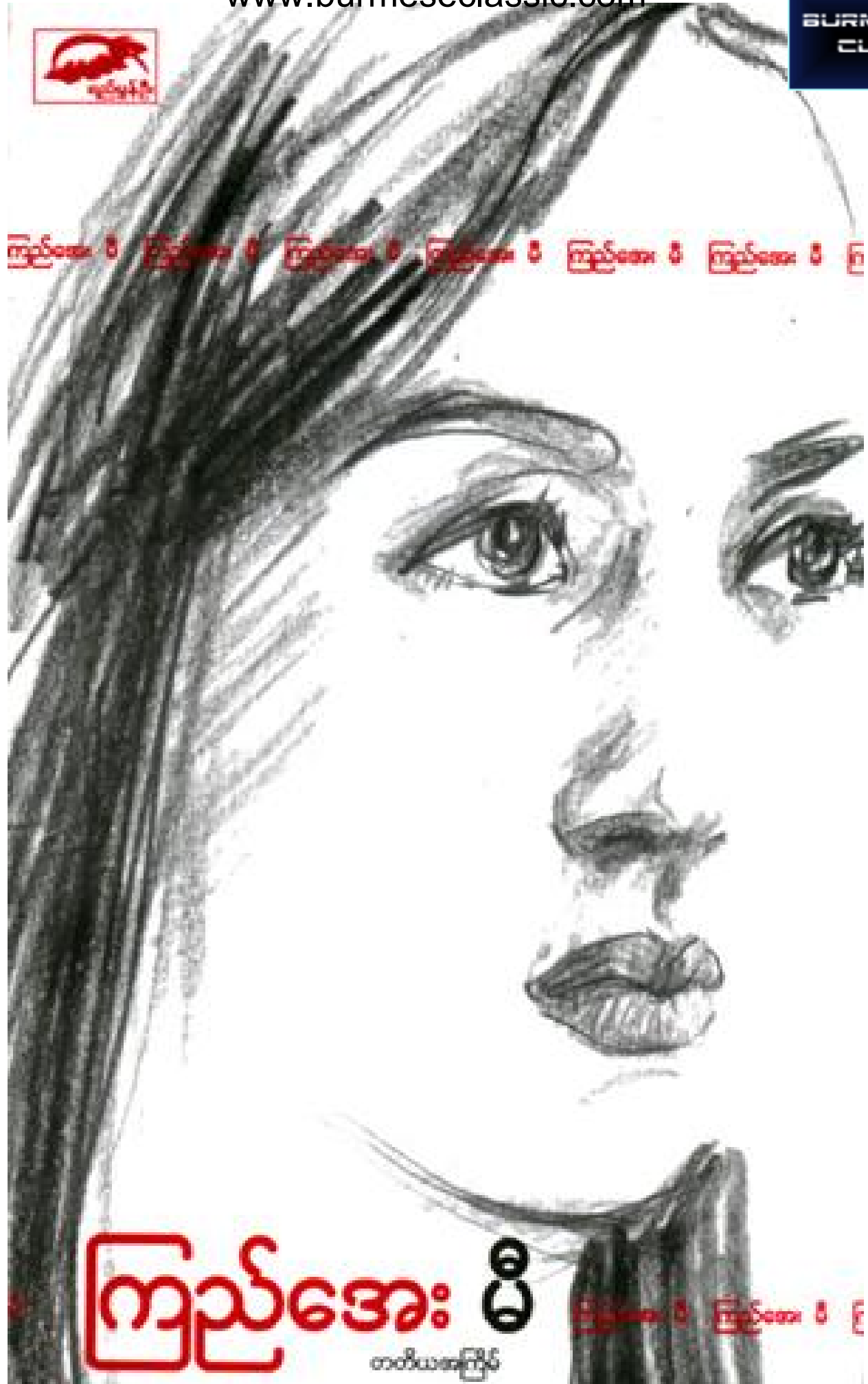

ကြည်အေး မိ နှစ်စား မိ ကြည်အေး မိ နှစ်စား မိ ကြည်အေး မိ ကြည်အေး မိ

ကြည်အေး: မိ
တစ်ယောက်တည်း

နှစ်စား မိ ကြည်အေး မိ

တစ်ဦးထုတ်(၄)

၆၆၈

ရည်မှန်ချီတမ်း

တုတ် ၂၆(ပ-၁၁) ဣတစ်(၁၁၆) တုတ်တစ်ထောင်
ရက်စွဲ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ❖ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ❖ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ❖ အချုပ်အချာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုးအဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောက်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောက်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

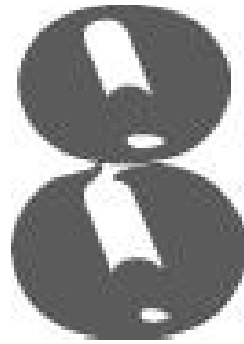
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ❖ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ❖ ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ❖ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ တို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- ❖ အမျိုးသားဂုဏ်ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်မပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ❖ မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ကြည်အေး

စိစဉ်သူ ■ ရည်မှန်ဦး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်	၁၃၈၇/၂၀၀၃(၁၀)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်	၁၂၁၄/၂၀၀၃(၁၀)
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	ကိုကိုနိုင်
ကွန်ပျူတာစာစီ	ငွေတောင်တန်း D.T.P
	အမှတ်(၂၀၉)၊ ၃၉-လမ်း။
	ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
ပုံနှိပ်	သင်္ဂဟပုံနှိပ်တိုက်
	အမှတ်(၂၅၈)၊ လမ်း(၄၀)။
	ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
အတွင်းဖလင်	ကိုဦးနှင့် ညီများ
ထုတ်ဝေသူ	ဦးခင်မောင်သိန်းဆွေ
	သလ္လာဝတီစာပေ(မြဲ-၀၇၄၇)
	တိုက်(၂၄၀)၊ ၂၅ ရပ်ကွက်၊
	ဇေယျသုခလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ
ထုတ်ဝေသည့်ကာလ	၂၀၀၃ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ။
	(တတိယအကြိမ်)
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀	တန်ဖိုး - ၅၀၀ ကျပ်

“စကားပိတ်ဆက်”

၁၉၄၈ ခု၊ ဇွန်လ၊ ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၌ ‘ကြည်အေး’ ၏ ‘မိ’ ဝတ္ထု ပုံနှိပ်ပါရှိခဲ့ပါသည်။ မြန်မာစာပေသမိုင်းတွင် ပထမဦးဆုံးဟု ယူဆရသော ကိစ္စမှာ ထိုမဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည် ‘မိ’ ၌ တွဲလျက် ‘အမှာ’ ပါရှိ၍ ‘ဒဂုန်တာရာ’ က ရေးပါသည်။ ယခု ထို ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းပါ ‘မိ’ ကို ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(အလင်းတိုက်)

၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ အလင်းတိုက်စာပေမှ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ တဖန် ‘မိ’ ကို တတိယ အကြိမ် အဖြစ် စာဖတ်ပရိသတ်သို့ ရည်မွန်ဦးစာပေမှ ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

(ရည်မွန်ဦးစာပေ)

“ဒဂုန်တပုဂံအိယုစာ”

- စာပေမှ တီးတိုးသံ -

■ယခု ကြည်အေး၏ “မိ” ဝတ္ထုရှည်လေးတွင် မှာစရာ အများကြီး ရှိပေသည်။ သို့သော် မှာစရာတွေများ၍လည်း တကယ် တမ်း မှာသည့်အခါ မေ့ကျန်မှာ စိုးမိသည်။

အမှာစာကို ရေးမည်ကြံလျှင်ပင် ဟိုအတိတ်မှ မြူထဲမှ တီးတိုးသံ များကို မသဲမကွဲကြားရသည်။ တတွတ်တွတ် တီးတိုးသံတွေလေ

* * * * *

■အဝေးရှိ စိမ်းမှောင်မှောင်တောရိပ်ဝယ် ဘုရင်ခံ အိမ်တော်မှ အုတ်နီရောင်သည် မိုင်းညို့ညို့ပေါ်နေသည်။ ထို

ရည်မွန်စိုးစာပေ

J

ကြည့်စား

အုတ်နီရောင်သည် ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီစနစ်ကဲ့သို့ ဟောင်းမြင်းကာ မှန်ဝါးပျက်ပြားစ ပြုလေပြီ။

ရှမ်းလမ်းတဖက်ရှိ ‘ဖွိုက်ချိုဂေဟာ’ အတွင်းဘက် ကုန်းမြင့်ပေါ်၌ ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှိသည်။ ထိုအိမ် တွင် တစ်ခါက တက်ဘုန်းကြီးကိုသိန်းဖေ နေခဲ့ပေသည်။

ဝရန်တာမှ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် မီးရထားလမ်းဘေးရှိ ကြည်နူးဖွယ် ကရင်စုသည် မြူကြားဝယ် ရစ်သန်းနေ၏။ ထိုအိမ် တွင် နွေဦးနေ့ လယ်ခင်း၌ လူငယ်တစ်စုသည် စကားဝိုင်းဖွဲ့ ပြောနေကြ၏။ တက်ဘုန်း ကြီးကိုသိန်းဖေ၊ သခင်သန်းမြိုင်၊ ဂျာနယ်ကျော်ကိုစောဦး၊ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း မင်းရှင်နောင်၊ ကိုဌေးမြိုင် (တာရာမဟုတ် အခြားကိုဌေးမြိုင်) စသူတို့သည် ခေတ်စာပေ အကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြ၏။

ကိုသိန်းဖေ၏ဇနီး ခင်ကြည်ကြည်က မွေးမြဲသော ဘုံဘော ပေါင်မုန့်ကြော်ကို လာချရင်း ‘စားကြပါ’ ဟု ပြုံး၍ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကား လက်ဖက်ရည် မသောက်သဖြင့် သံပုရာ အဖျော် ရည် စုပ်လျက်ရှိ၏။

နောက်ဆုံး၌ တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ မေဝတ္ထုများသို့ ရောက် လာ၏။ခေတ်စာပေအရေးအသားကို ဝေဖန်ကြ၏။

‘ခင်ဗျားရဲ့ လေနုအေးသမားတွေကတော့ တယ်ပေါများ

ရည်မုန့်ဦးစာပေ

သဗျာ’ ဟု ကိုစောဦးက ရယ်မော၍ ပြော၏။

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ- အခုတစ်လော ကလောင်သစ်တွေ ရေးကြတာ မေဝတ္ထု လေအတိုင်းပါပဲ လေနအေးချည်းပဲ။ ခက်တာ က စကားလုံးတွေချည်းပဲ၊ ပြီး အတွေးခေါ်မရှိဘူး စကားပိုတွေ များနေတယ်။ ကျွန်တော် ဖတ်လို့မရဘူး’ စာပေမွေ့သူက မေဝတ္ထု ဒုတိယ နှိပ်ခြင်းကို ကိုင်ကာ ပြောနေသည်။

အပြင်မှ လေသည် ညှင်းညံ့ညံ့ဝင်လာသည်။

ကိုသိန်းဖေက ပေါင်မုန့်ကြော်ကို စားရင်း ‘မောင်ရင် ရေးတာကတော့ ဟုတ်ပြီ မောင်ရင်က ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်နဲ့ နောက်လူတွေက လိုက်တုပြီး ရေးကြတာက အန္တရာယ်ဖြစ်နေပြီ။

‘ဘာမှန်းမသိဘူး၊ ရမ်းရေးကြတာ မောင်ရင် တာရာမှာလဲ ကိုယ်မကြိုက်တာ နားမလည်တာတွေ ရှိသပေါ့လေ’

မင်းရှင်နောင်က ကြားဖြတ်လျက် ‘ခင်ဗျားက တန်ခိုး တော့ အကြီးသား ကျွန်တော်လည်း စစ်မဖြစ်ခင်က ခင်ဗျား ရေးနည်းမျိုး လိုက်ပြီး ရေးမိသေးတယ်’ ဟုဆိုကာ ရယ်မော နေလေသည်။

သူတို့အားလုံးကား သဘောကျပြီး ရယ်မောလျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော်က ပန်းလျလျနှင့် ‘ ကျွန်တော်လည်းမတတ်နိုင်ဘူးဗျာ။

ရည်မွန်စာပေ

သူတို့လိုက်တုတာ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး’ ဟုသာ ညည်းညူ နိုင်သည်။

ဟုတ်သည်။ ဘာများတတ်နိုင်ဦးမည်လဲ-

ရှာဖွေမှု

■ အိန်းဂျဲလ်စ်၏ ‘လွတ်လပ်ရေးသည် လိုအပ်ခြင်း၏ အသိအမှတ် ပြုချက်ပင်တည်း’ ဟူသော စကားကို သတိရမိသည်။ ‘ဘာကြောင့် စကား လုံးတွေ ထွင်ရပါသလဲ’ ဟု မေးလာလျှင် အတွေးတစ်ခုကို ဖော်ပြရန် လိုအပ်သဖြင့် အတွေးထည့်ရန် ဖန်ခွက်ကို လုပ်ရပါ၏။ စကားလုံးရှာဖွေရပါ၏ ဟု ဖြေရပေမည်။ အိန်းဂျဲလ်စ်ပြောသလို ‘လိုအပ်ခြင်း’ က ရှာဖွေစေ၏။

မေဝတ္ထု (၁၉၄၁) တွင် အပြုံး၊ အနမ်း၊ ကဗျာဆန်သည်၊ လေနှအေးစသော စကားလုံးအသစ်များ ပါ၏။ ‘ပြုံးသည်’ ဟူသော ကြိယာကို ယခုထက်ကျယ်ဝန်းစွာ သုံးနိုင်ရန်၊ ထိတွေ့ရှုမြင်လို့ ရအောင် ‘အပြုံး’ ဟူ၍ နာမ်အဖြစ် လုပ်လိုက်ရ၏။

လေနှအေးဟူသော စကားလုံးကိုကားနံနက်စောစောနု၍ အေးသော လေ၏ သဘောကို ပေါ်စေလို၍ ရေးခဲ့သည်ထင်၏။ လေနှအေးကို (၁၉၃၉) လောက်ကစပြီး “မေ”ဝတ္ထုတွင်နောက်ဆုံး သုံးခဲ့၏။ ယခုမူ ဘာကြောင့်မသိ လေနှအေးဟူသောစကား

ရည်မွန်ဦးစာပေ

လုံးကို စာရေးသူသည် မုန်းတီးရွံရှာ၍ နေလေပြီ။

သူ့နေရာနှင့်သူ တိကျအောင် ရွေးချယ်သုံးစွဲမှ စကားလုံး၏ တန်ဖိုးသည် ရှိပေမည်။ နေရာတကာတိုင်းတွင် ‘အပြုံး’ များဖြင့် ဒင်းကြမ်းပြည့်နှက်ကာ အလကားနေရင်း ‘ကဗျာဆန်’ နေပြီး ‘လေနအေး’ ချင်တိုင်း အေးနေလျှင် ရွံစရာ ဖြစ်တတ်သည်ဟု ထင်၏။

ဥပမာ၊ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ထဲတွင် ကောင်မလေး၏ အပြုံးသည် နောက်ဆုံး၌ အထွဋ်အထိပ်အဖြစ် ရေးမည်ဆိုပါစို့။ ထိုနေရာမရောက်ခင် ကတည်းက မလိုသောနေရာများ၌ အပြုံးများကို ပေါ့ပေါ့သုံးစွဲခဲ့ပါလျှင် တကယ့်အရေးကြီးသော ဝတ္ထု၏ အထွဋ်အထိပ်အပြုံးကို ရေးသောအခါ ပေါ့ပျက်သွားစေမည်။ ယခင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့အပြုံးနှင့် ယခု တန်ဖိုးရှိသော ရှားပါးလှသည့် အပြုံးမှာ ရောနှောကာ အမှတ်မထင် ဖြစ်သွားတတ် ပေမည်။

(မေဝတ္ထုတွင် အပြုံး၊ လေနအေး ဟူသော စကားလုံးများကို တစ်ကြိမ်စီသာ သုံးစွဲခဲ့သည်။)

ထွင်သည်ဆိုသည်ကို အနုပညာသန့်သန့်တွင်သာ သုံးရန်နှင့် ပေ၏။ စာအရေးအသား၌ တချို့စကားလုံးများကို ထွင်ရသည်မဟုတ်။ ရှိပြီးသားထဲမှ ရှာဖွေကာ သူ့နေရာနှင့်သူ

ရည်မွန်စာပေ

ရွေးချယ်သုံးရသည်ရှိ၏။ စကားလုံးအတွဲသည် အရေးကြီး၏။ နတ်ရှင်နောင်၏ စကားလုံးများ ဆန်းသစ်သည်ဆိုသည်မှာ လှပအောင်။ အဓိပ္ပါယ်ပေါ်လာအောင် စကားလုံး များတွဲပေး တတ်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ထင်၏။

စကားလုံးအသစ်များမှာ ရှာဖွေပေးသူရှိ၏။ နောက်လူ က ထိုစကားသစ်များကို သူ့နေရာနှင့်သူ သုံးစွဲဖို့လို၏။ သို့မဟုတ် ဘဲ နောက်လူက အလွဲအမှား အရမ်းကာရော သုံးစွဲလျှင်၊ မူလ ရှာဖွေသူကို မသိမြင်သူတို့က မူလရှာဖွေသူကို မသိသူတို့က စကားသစ်ကို ရွံရှာတတ်ပေသည်။

ယခုအခါ လေနုအေးကို ရွံရှာသူတွေ အတော်ရှိသည်ဟု သိရ၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရွံရှာနေသည်မှာ အတော်ကြာပေပြီ။ ဘာကြောင့် ရွံကြသလဲ၊ နေရာတကာသုံး၍ အပေါ်စား ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာပေ ကထိကတစ်ဦးက ‘မင်းလုပ် တဲ့ လေနုအေးက တို့ကျောင်း စာစီစာကုံးမှာ သိပ်လွမ်းမိုး နေပါလားကွ’ ဟု ရယ်မော၍ ပြောဖူး၏။

ကျွန်တော်လည်း ပန်းလျလျနှင့် ‘ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး ဆရာ’ ဟုသာ ဖြေရသည်။
ဟုတ်သည်။ ဘာတတ်နိုင်ဦးမည်လဲ။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

အစဉ်အလာမှ စမ်းသပ်မှုသို့

■တစ်ခါက ရှုမဝအယ်ဒီတာ စားပွဲတွင် စာရေးဆရာ အသင်း ဥက္ကဋ္ဌ မဟာဆွေနှင့် သွားတွေ့၏။ စာပေအကြောင်း ပြောကြရင်းက ကျွန်တော်က ‘ယခုခေတ် ကျွန်တော်တို့ ခေတ်စမ်း စာပေတွေနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ဆရာဘယ်လိုသဘောရသလဲ’ ဟု မေးခဲ့၏။

မဟာဆွေသည် ကဗျာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အသတ်ကာရံ၊ အသံကာရံ စသည်ဖြင့် ကဗျူပဒေသများကို ရှေးပျို့၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာများ ကိုးကားကာ ပြောပြီးနောက် စကားပြေ၊ ဝတ္ထု အရေးအသားများသို့ ရောက်သွား၏။ အင်္ဂလိပ်စကားမှလာသော ‘ပခုံးတွန့်သည်’ စသော အသုံးအနှုန်းများကိုလည်း ဝေဖန်၏။

‘နောက်တစ်ခု မကြိုက်တာရှိတယ်၊ စာသားထဲမှာ စကားပြေသလို ထည့်ရေးတာတွေပဲ၊ ကလေးဆန်တယ်၊ ပေါ့တယ် လို့ ထင်တယ် ဘယ်နှယ်လဲ’

မဟာဆွေ ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို ကျွန်တော် နားလည် သည်။

အပြင်မှ ခြေသံများ ကြားရ၏။ အား မေလာ ပြီလေ

‘မေဝတ္ထု’ မှ

ရည်မှန်ဦးစာပေ

ကြမ်းစား

ပြတင်းပေါက်သို့ထင်လေပြီ။ အိပ်ကြရအောင်ကွယ်လေ။
နော် နော် ။

‘မြိုင်ဝတ္ထု’ မှ

အထက်ပါ ‘စကားသွား’ များကို စာထဲတွင် ထည့်သွင်း
ရေးသား ခြင်းကို မဟာဆွေဆိုလိုပေ၏။ ဤအရေးမျိုးကို မေဝတ္ထု
အရင်ကတည်းက စတင်ရေးသားလာခဲ့၏။

ဝတ္ထုဆိုသည်မှာ (အကြမ်းအားဖြင့်) အဖြစ်အပျက်
ဇာတ်ကြောင်းတစ်ခုကို ပြောပြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ပြောပြရာတွင်
စာဖတ်သူစိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာအောင် မြင်လာအောင်၊ ထိမိခံစား
လာအောင်ပြောပြနိုင်ရပေမည်။ ဒါသည် စာရေးမှုအနုပညာဖြစ်၏။

အထက်ပါစကားသွားများကို အထူးသဖြင့် ဝတ္ထုတွင်
ပါသူ၏အတွေးများ၌ ထည့်သွင်းလေ့ရှိ၏။ ရှေးဝတ္ထုများတွင် -
မယ်တင်က ညည်းသည်မှာ ‘အော် - မယ်တင်
မယ်တင် ညည်းဟာ တယ်ကံဆိုးပါကလား’

စသော အသုံးများကို တွေ့ရဖူး၏။ မယ်တင် ညည်းပုံ
ပေါ်အောင် ရေးပြခြင်းဖြစ်၏။

ယခု ကျွန်တော်ရေးသောဝတ္ထုများတွင် ဤကဲ့သို့ စိတ်
ထဲက ညည်းညူပုံများကို တစ်ခါတည်း စာသားထဲတွင် ထည့်ရေး
လိုက်၏။ မယ်တင်ကညည်းသည်မှာဟု မထည့်လိုက်ပေ။

ရှည်မွန်ဦးစာပေ

စိတ်ထဲမှ ရှိတာကို တိုက်ရိုက်ရအောင် စာသားအဖြစ် ပြောင်းလဲပြုပြင်ခြင်းမရှိဘဲ တစ်ခါတည်း ရေးချပြလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ငွေလရောင်သာနေသဖြင့် . . လှပသာယာပုံကို “အို . . လှလိုက်တာ” ဟု စကားသားနှင့် ရေးလိုက်လျှင် ရင်ထဲမှာ အံ့ဩကြည်နူးပုံသည် ပို၍ပေါ်လွင်သည်ဟုကျွန်တော်ထင်၏။ အကယ်၍ ဇာတ်လိုက်မ,က မြင်လျှင် “အို . . လှလိုက်တာကွယ်” ဟု ရေးလျှင် မိန်းမသံပါကာ ပို၍ ထိပေမည်။

အကယ်၍ စာသားအတိုင်းရေးလျှင် ‘လှသည်’ ဟု ရေးရပေမည်။ အလှကို ကြည်နူးခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းစသော စိတ်လှုပ်ရှားမှု သဘောများ ပါဝင်မည်မဟုတ်ဟု ထင်၏။ စိတ်ထဲရှိတာကို တိုက်ရိုက်ရေးလျှင် ဖတ်သူကို ထိခိုက်နိုင်၏။ ဖော်ပြမှု ဖြောင့်မှန်၏။ စာသားအဖြစ် ပြုပြင်ရခြင်းကား သွယ်ဝိုက်၍ မလှဟုထင်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဤကဲ့သို့ လိုအပ်သည့် နေရာများတွင် စကားသားအတိုင်း တိုက်ရိုက်ရေးခြင်း ဖြစ်သည်။

တိုက်ရိုက်ရေးခြင်းကား အမှန်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်၏။ ပြုပြင်ကာ တမင်စာသားဖြစ်အောင် ကြံဖန်ရေးလျှင် သွယ်ဝိုက်၍ ဝေးကွာနေပေမည်။ အရသာပေါ့၍ သွားပေမည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မိမိစိတ်ထဲတွင် စကားလုံးအတိုင်း ပဲ့တင်ထပ်၍ နေတတ်၏။ မမျှော်လင့်သော အခက်အခဲတွေ့လျှင်

“ဒီတစ်ခါတော့ ဒုက္ခပဲ” ဟု စိတ်ထဲက ရွတ်ဆိုနေပေမည်။
ထိုနေရာမျိုးတွင် “ဤအခါ၌ ဒုက္ခတွေ့ပေပြီ” ဟု ရေးလျှင်
ပထမ အသုံးလောက်မထိ၊ သွယ်ဝိုက်ပေမည်။

ဤအရေးမျိုးကို အစဉ်အလာသမားများ မကြိုက်ကြပေ။
သို့သော် မတတ်နိုင်ပေ။ ဖတ်ရအောင် ရေးနည်းမျိုးကို ရှာဖွေကာ
စမ်းသပ်ကြည့်ပေမည်။ လမ်းသစ်တီထွင်ရပေမည်။

“ကယ်တော်မူကြပါဗျို့”

■ တလောက မြို့မမောင်၏ ဇနီး အသုဘတွင် “စာရေး
ဆရာအသင်း” ကတ်ပြားတပ်ထားသော ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ တက်
သွား၏။ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လျှင်ထိုင်ခြင်း သုခက “ ဟေ့ မင်းရေးတဲ့
ဝတ်ဒစွနေ အပြာဆိုတာ ဘာလဲကွ” ဟု လှမ်းမေး၏။ စာရေး
ဆရာများသည် နားစွင့်နေကြ၏။

ကျွန်တော်က မဖြေချင်ဘဲ ပန်းလျလျနှင့် “ဝတ်ဒစွနေရဲ့
အပြာပေါ့ဗျာ” ဟု ဖြေလိုက်ရ၏။

သုခက ဆက်လက်၍ အနီးရှိ တက်တိုးဘက်လှည့်ကာ
“ဘယ့်နှယ်လဲဗျ၊ ဝတ်ဒစွနေအပြာဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကျွန်တော်
နားမလည်ဘူး၊ ခင်ဗျားကော” ဟုမေးပြန်၏။

တက်တိုးကမျက်လုံးပြူး၍ “ဝတ်ဒစွနေ ဆိုတာ ဘာလဲ”

ဘတ်စ်ကားသည် ရယ်မောသံဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။
စာရေးဆရာကြီးများအလယ်ရှိ ပြောင်လှောင်ရယ်မောသံများ
အကြားတွင် ကျွန်တော်သည် နှစ်ရ၏။ ကယ်တော်မူပါ။

“ဝတ်ဒစ္စနေ၏ အပြာ” ဆိုသော စကားလုံးကို ရှုမဝ
အမှတ် (၂၃)၊ မတ်လ တော်လှန်ရေးဆောင်းပါးတွင် သုံးခဲ့၏။

ထိုစကားပိုဒ်သည် သဒ္ဒါနည်းအားဖြင့် မှားယွင်း၍
အဓိပ္ပာယ်ကိုပင် နားမလည်သလော။ သို့မဟုတ်၊ ဘာကို နားမလည်
သလဲ။ သဒ္ဒါနည်းအားဖြင့်ကား မမှားဟု သိရ၏။

နောက်ဆုံး ဝတ်ဒစ္စနေ (WALT DISNEY) အမည်ရှိ
ပန်းချီဆရာ၏ အပြာရောင်ဆိုတာ သည့်ပြင်အပြာပါပဲဟု ဆိုကြ၏။
သူတို့က ဝတ်ဒစ္စနေမှာ ထူးခြားတဲ့ အပြာရောင် မရှိဟု တစ်ထစ်ချ
သိရှိနားလည်ကြ၏။

သတင်းစာတိုက်မှ သူငယ်ချင်းအယ်ဒီတာ တစ်ဦးက
“မင်းရေးတဲ့ ဝတ်ဒစ္စနေ ဆိုတာ ငါနားမလည်ဘူး။ တစ်ခါမှ
လူတွေက ဝတ်ဒစ္စနေ၏ အပြာရောင်လို့လည်း ပြောသံမကြား
မိပါဘူး” ဟု တယ်လီဖုန်းဆက်၍ပင် ပြော၏။ ခက်လှသည်ရဲ့ဟရီ။

“ဖားကလေးစွဲရအောင်” တဲ့

■ နွေအပြာ ဖန်သားလို အပေါ်ကြောညှိလွှာအထပ် ပြေးနေသော ပျော့ညက်ညက် ဝတ်ဒစွနေ၏အပြာ ဤနွေ အပြာပေါ် ဝယ် အထက်ပါ စာပိုဒ်ကို ကြည့်က အပြာရောင် ဆိုသည့် အဓိပ္ပါယ်ကို ဝတ်ဒစွနေ ဆိုသော ပန်းချီဆရာ၏ ပန်းချီကို မမြင်ဖူးဘဲနှင့် သိနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်၏။

ဝတ်ဒစွနေ၏အပြာ ဆိုသည်ကား ကျွန်တော်၏ ပန်းချီ အနုပညာခံစားမှု သိရှိနားလည်မှု (Appreciation) သက်သက် မျှသာဖြစ်၏။ (အင်္ဂလိပ်စာလုံး သုံးသည်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။)

ဝတ်ဒစွနေ၏ အနုပညာကို အမျိုးမျိုး မြင်နိုင်၏။ ဝတ်ဒစွနေ၏ ရောင်စုံရုပ်ရှင်ကားများကို ကြည့်ရှုနေစဉ် ကျွန်တော် ၏ ခံစားရသော ‘ထင်ချက်’ ဖြစ်၏။ အခြားသူတို့က အပြာကို ဂရုပြုချင်မှလည်း ပြုပေမည်။ ကျွန်တော်ကသာ ရှုမြင်ခံစား ပေသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။

အနုပညာဆိုသည်မှာ သင်္ချာလိုတွက်ချက်၍ အလီ ပေါင်းကာ လုပ်ရတာမျိုးမဟုတ်ပေ။ အနုပညာအတွင်းစိတ်က လှုံ့ဆော်သလို လုပ်ပေမည်။

တစ်ခါက ပန်းချီအနုပညာ ဝေဖန်ရေးဆရာ Millicent Rose က လန်ဒန်ရှိ တိတ်ပန်းချီပြခန်းရှိ ပန်းချီကားများကို

ရှည်မွန်ဦးစာပေ

ကြည့်ရှုရင်း “နံရံတို့တွင်ကား (ဒတ်ချ် ပန်းချီ) ဗင်ဂို၏ အဝါ၊
(ပြင်သစ်ပန်းချီ) ဂိုဂင်၏ အနီတို့ဖြင့် တောက်ပနေသည်” ဟု
ရေးသားသည်ကို အမှတ်ရ၏။

(ဗင်ဂိုနှင့် ဂိုဂင်မှာ Impressionism ဟူသော ပန်းချီ
ခေတ်ကို ထူထောင်သူ ခေါင်းဆောင်များဖြစ်သည်။)

ထို ဗင်ဂို၏ အဝါ၊ ဂိုဂင်၏ အနီတို့သည် သူ၏
အနုပညာခံစား ရှုမြင်ချက်ဖြစ်၏။ သူ၏ထင်ချက်မျှသာ ဖြစ်၏။
အခြားသူတို့က သတိထားမိချင်မှ ထားမိပေမည်။ တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး မြင်ပုံမှာ မတူနိုင်ပေ။

စိုးခါးစေ့ တစ်ပေါက်လောက် မ,စပါ

■တစ်ခါက ဘဲလ်ဂျီယန်ပြည်တွင်လားမသိ၊ အနုပညာ
ပြပွဲကြီး တစ်ခုကျင်းပ၏။ ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦး၏
ပုံကားကို သတင်းထောက်များက အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပါယ် ကောက်
နေကြ၏။

“ဒါကခေတ်ယဉ်ကျေးမှုကို သရော်ထားတာပဲ”

“မိန်းမတွေရဲ့ မနာလိုစိတ်ကိုပြောပြတာပါ”

“ရေအောက်မြွေရဲ့ အရိုးကို ရေးတာ”

“ခရစ်တော်ရဲ့ ဆံတော်ပျံ”

အဲသည်လို လူတွေက ငြင်းခုန်နေကြတာနှင့်
နောက်ဆုံး “ကဲ ပန်းချီဆရာဆီသွားမေးမယ်” ဆိုပြီး
ပုံကားရှင် ပန်းချီဆရာကြီး သွားမေးကြသတဲ့။

အဲသည်တော့ ပန်းချီဆရာကြီးက ခေါင်းကုတ်ပြီး
ဘယ်လိုဖြေ လိုက်သလဲသိလား။

“ဟ ကျုပ်လျှောက်ခြစ်လိုက်တာပါပဲကွ” တဲ့
ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ၊ အဲသည်ပုံလေးကတော့
အနုပညာကို ခံစားသူ၏ အမြင်အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်
ပေသည်။

တစ်နေ့ သုခနှင့် တွေ့ရာ “ဟောနောက်တစ်ခါ
ဝတ်ဒစ္စနေ အပြာများတွေ့ရင် ကပ်ကျေးလေးနဲ့ ညှပ်ပြီး
ငါ့ပြစမ်းပါ” ဟု ကျွန်တော့်ကို နောက်လိုက်၏။ သုခမှာ ကျွန်တော်
နှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးလာသူ ဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ခါတွင် ကျွန်တော်သည် ပန်းလှလွန်းသဖြင့်
မဖြေနိုင်တော့ပေ။

ထိုည ချောက်အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်၏
လည်ပင်းတွင် “ကျွန်တော် နောက်တစ်ခါ ဝတ်ဒစ္စနေအပြာဟု
အဆန်းမရေးတော့ပါခင်ဗျား” ဟူသော ကတ်ပြားဆွဲကာ မြို့ထဲ
လှည့်လည်နေရလေသည်။ လမ်းပေါ်မှ ကလေးများက ကျွန်တော့်ကို

ကြည့်ကာ ရယ်မောနေကြသည်။

အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသောအခါ ကျွန်တော့်လည်ပင်းတွင် သုခ၏ “အောက်တော့ဘောင်း” စာအုပ်က ဖိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ (အိပ်မက်တိတ္ထိအဖြစ် ပါမောက္ခ ဖရိုက်၏ စိတ္တဗေဒကျမ်းကို ညွှန်းအပ်ပါသည်။)

သတ္တုကြိုးစပါမှ အခဲ

■တယ်လီဖုန်းမှနေ၍ ပြောသော သူငယ်ချင်း အယ်ဒီတာကို ကျွန်တော်က “၎င်းတို့က အနုပညာ (Art) ကို ဘာပြုလို့ ဝိဇ္ဇာပညာ (Science)အဖြစ် သဘောထားနေကြတယ်ဆိုတာ ငါ နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဝတ်ဒဗ္ဗနေအပြာဆိုတာ သိပ်ပြီး ကြံဖန်တွေးရေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ ပေါ် လာတဲ့ ထင်ချက်(Impression)တွေကို ရေးလိုက်တာ ပါပဲကွာ . . . ဘယ့်နှာကြောင့် မင်းတို့က စစ်ဆေးစူးစမ်း နေကြတာလဲ။ မင်းသောက်နေတဲ့ ရေကို ဟိုက်ဒရိုဂျင်(၂)ဆ၊ အောက်ဆီဂျင် (၁)ဆ ရောထားတာ၊ အိတ်ချ်တူးအို (H₂O) စသည်ဖြင့် ဓာတ်ခွဲတဲ့ ဓာတုဗေဒမဟုတ်ဖူး၊ ဒိုင်နိုမိုတစ်ခုဟာ ဘယ်လောက် အင်အားနဲ့ လည်တယ်ဆိုတာ မိတာနဲ့ တိတိကျကျ တိုင်းထွာလို့ ရတဲ့ ရူပဗေဒ မဟုတ်ဘူး၊ အနုပညာကွ၊ အနုပညာ ဝိဇ္ဇာပညာ

ရည်မှန်စွာပေ

မဟုတ်ဘူး”ဟု ဖြေလိုက်ရ၏။

သည်လိုပြောလိုက်သည်ကို ကြားသော လမ်းပေါ်က ကလေးက အနုပညာဝိဇ္ဇာပညာကို ကျွန်တော်တတ်သရွေ့ ပြောပြပါရစေခင်ဗျား။

ကလေးများအဖို့

■ အနုပညာဆိုတာ ဘာလဲ။

အနုပညာဆိုတာ ဝိဇ္ဇာပညာမဟုတ်။

ဝိဇ္ဇာပညာဆိုတာ ဘာလဲ။

ဝိဇ္ဇာပညာဆိုသည်မှာ ဤကမ္ဘာကြီးရှိရုပ်ဝတ္ထုများ၏ ဖြစ်ပျက် တွန်းကန်ပေါင်းစပ်ခြင်းများ၊ ထိုဖြစ်ပျက်တွန်းကန် ပေါင်းစပ်ပုံများကို ရှာဖွေစမ်းသပ်ကာ နည်းနာစနစ်အဖြစ်သို့ ဖွဲ့စည်းထားသော ပညာ ရပ်ကြီးဖြစ်သည်။

ဝိဇ္ဇာပညာဆိုသည်မှာ ရုပ်ဝတ္ထု၏ အချင်းအရာဖြစ်သည်။

ဝိဇ္ဇာပညာတွင် အကြမ်းအားဖြင့် သတ္တဗေဒ (ကလပ်စည်းဘဝ၏ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ)၊ ရူပဗေဒ (ရုပ်ဝတ္ထုတို့၏ တွန်းကန် လှုပ်ရှားမှုအင်အား)၊ ဓာတုဗေဒ (ဓာတ်အချင်းချင်း ပေါင်းစပ်ကူးယှက်မှု) တို့ပါဝင်သည်။

ဝိဇ္ဇာပညာကိုကိုင်တွယ်စမ်းသပ်၊ ကိုင်တွယ်ကြည့်၍

ရည်မှန်ဦးစာပေ

ရသည်။

အနုပညာကား ဤကဲ့သို့မဟုတ်။ ကိုင်တွယ်တိုင်းထွာ
၍မရ။ ရုပ်ဝတ္ထုမဟုတ်၊ ရုပ်ဝတ္ထုကမ္ဘာကြီးကို တွေ့မြင်၍ စိတ်ထဲ၌
ခံစားပုံကို စာလုံး၊ ကာရံ၊ အသံ၊ အရောင်၊ မျဉ်းကြောင်းအထူအပါး၊
အစက်၊ ထောင့်၊ စသည်ဖြင့် ဖော်ပြသော ပညာသည် အနုပညာ၊
သုခုမပညာ ဖြစ်သည်။

အဲဒီတော့ စိတ်ထဲ၌ ဘယ်လိုထင်မြင် လာသလဲ ဆိုတာ
သည် အနုပညာ၏ ခံစားမှုသိရှိမှုပင်။

အနုပညာသည် ဝိဇ္ဇာပညာမဟုတ်။ ရုပ်မဟုတ်။

စေတနာဆုံးဖြတ်လိမ့်မည်

■ တယ်လီဖုန်းမှ သူငယ်ချင်း အယ်ဒီတာသည်
ဆက်လက် ၍ “ဝတ်ဒစွနေ၏အပြာ”ကို သူနားမလည်ကြောင်း၊
မကြိုက်ကြောင်း ပြောလျက်ရှိ၏။

ကောင်းပါပြီ၊ မကြိုက်ဘဲနေနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်
ကလည်း အတင်းကြိုက်ရမယ် မဆိုလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားသဘောပါ။

“လေနုအေးဆိုတဲ့ စကားလုံးကို မင်းကြိုက်သလား”ဟု
ကျွန်တော်က မေး၏။

“ကြိုက်တယ် အဲဒါအဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်၊ ငါလည်း

ရည်မှန်းစာပေ

ယုံတယ်”

ဒါနှင့် နောက်ဆုံး တယ်လီဖုန်းဆက်သမလေး၏ အငြိုအငြင် ကိုမခံရအောင် “ကဲ ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ လေနုအေးရေးတုန်းက လူကြိုက်အောင်ဆိုပြီး ရေးရတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ထဲပေါ်လာတာ ရေးလိုက်တာ။ အဲဒီတော့ ငါရေးတဲ့ စာကို ရာဇဝင်က သက်သေပြပါ လိမ့်မယ်” ဟု ပိတ်ပြောလိုက်ရ၏။

စကားလုံးက နည်းနည်းတော့ကြီး၏။ သို့သော် စာပေကို ပြည်သူက ဆုံးဖြတ်ပေမည်။

စိုးစလောက်တာရာတစ်ပွင့်

■ တန်ဖိုးဟောင်းမှ တန်ဖိုးသစ်သို့၊ စာပေဟောင်းမှ စာပေသစ်သို့ ဤခေတ်၏ အချင်းအရာ။

စာပေသစ်လင်းအရုဏ်

ဤကဲ့သို့ အဟောင်းမှအသစ်သို့ ပြောင်းလဲလျက်ရှိသော ကြားဖြတ်အခါတွင် ဤကဲ့သို့ စာပေမှတီးတိုးသံများ ကြားမှပင် ကြည်အေးသည် “စာပေသစ်” ဘက်မှ ပွင့်ဖူး၍ လာပေသည်။ အားတက်စရာ။

ကြည်အေးကို တာရာမဂ္ဂဇင်း၏ စာပေမွေ့သူ ပရိသတ်ကသာ သိရှိကြပေသည်။ သူမသည် အခြားမဂ္ဂဇင်းများတွင်

ရည်မွန်ဦးစာပေ

မရေးပေ။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးလက တာရာကို နယ်အခြေ အနေကြောင့် ခေတ္တဆိုင်းငံ့ထားစဉ်၊ သူမသည် ပဒေသာတွင် ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတိုများ ရေးခဲ့သည်။

ပဒေသာဂျာနယ်တွင် လက်ထောက်အယ်ဒီတာအဖြစ် ကူညီသည်။

တာရာမဂ္ဂဇင်းမှာ အစောင်ရေ နည်းနည်းထုတ်သော စာပေမဂ္ဂဇင်းဖြစ်ရာ ယခုအခါ မပျက်မကွက် ထွက်ရှိလျက် ရှိပေသော စောင်ရေများသော ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားရန် စီစဉ်ပေးရသည်။

ကြည်စား၏ “မိ”ဝတ္ထု

■ အမှန်အားဖြင့် ဤ “မိ” ဝတ္ထုမှာ ၁၉၄၈ ဧပြီလ လောက်ကပင် တာရာအတွက် ပေးထားသော ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်ခန့်ကြာပေပြီ။

တာရာကို ဒီ-ရဲ တန်အဖြစ် တိုးချဲ့ထုတ်ဝေမည့် အပတ် တွင် ထည့်သွင်းရန် တောင်းထားသော ဝတ္ထုဖြစ်၍ ကြော်ငြာပင် ထည့်ဖူးသည်။ သို့သော် အကြောင်းမညီညွတ်သဖြင့် “မိ”သည် တာရာတွင် မပါခဲ့ပေ။ သို့နှင့် တာရာမှာ ခေတ္တဆိုင်းငံ့ထားစဉ် “မိ”ဝတ္ထုကို ရှုမဝတွင် ပုံနှိပ်ရန် စီစဉ်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရည်မွန်စိုးစာပေ

အိပ်မက်ထဲမှ ကဗျာပန်း

■ ကြည်အေးနှင့် သိရှိလာပုံမှာ အိပ်မက်ဆန်သည်။
၁၉၄၇ ခု။ နွေဦးလောက်က တာရာမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ
စားပွဲသို့ စာတိုက်မှ ကဗျာများရောက်လာ၏။ ရေးသူကို
“ကြည်အေး” ဟု လက်မှတ် ထိုးထား၏။ လိပ်စာ၊ အမည်ရင်း
ကား မပါပေ၊ ဆန်း၏။

အများအားဖြင့် ဆောင်းပါးပို့သူတို့သည် လိပ်စာကို
အပြည့်အစုံ ရေးကြ၏။ တချို့များ ပို၍သေချာအောင် လိပ်စာကို
နှစ်ကြိမ်လောက်ပင် ထည့်လိုက်ကြသေး၏။ ယခု ကြည်အေးကား
စာအိတ်ထဲတွင် ကဗျာပဲ ပါသည်။ အယ်ဒီတာထံသို့ စာပင်မပါ။
ကဗျာများ ဆက်ကာဆက်ကာ ရောက်လာ၏။ လိပ်စာမပါ။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့် တစ်ပုဒ်
သိသိသာသာ တိုးတက်လာခြင်းဖြစ်၏။ အိပ်မက်ထဲမှာလိုလိုပင်
ကဗျာပွင့်သည် မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ကြီးရင့်ကာ သီးပွင့်လာသည်။
စကားလုံးများ သန့်လာသည်။ တိကျလာသည်။ အတွေးသည်
ပြတ်သားလာသည်။

နောက်ဝတ္ထုများ ရောက်လာ၏။ ကဗျာတွင်
စကားလုံးနိုင်သူ ဖြစ်သဖြင့် စကားပြေမှာ ကြွယ်ဝ၏။ ထူးခြား
ဆန်းသစ်၏။ လှ၏။ ကြည်အေး၏ ပထမဆုံး “ထိုည” အမည်ရှိ

ရှည်မွန်ဦးစာပေ

ဝတ္ထုကို တာရာအမှတ် ၄-(၁၉၄၇) ပြေလထုတ်တွင် ပုံနှိပ်ခဲ့၏။
 ထိုအတွင်း ကဗျာများလည်း ရောက်လျက်ရှိ၏။
 ကြည်အေးသည် ကဗျာများစွာ ရေးနိုင်သည်။ ကဗျာကို လွယ်
 လွယ်ပင် ရေးနိုင်ပုံရသည်။ ဒါကို သူမက “စိတ်ထဲမှာ ရှိတာကို
 ကဗျာနဲ့ ပြောပြဖွင့်ထုတ်လိုက်ရရင် ပေါ့သွားတယ်၊ ဒါပါပဲ” ဟု
 ပြောသည်။

သူမသည် ကဗျာဆရာအစစ်ဖြစ်ပေသည်။ သူမသည်
 နာမည် မကျော်လို၊ ကဗျာကို ကုန်စည်အဖြစ်ရောင်းမစားလို။
 ကဗျာဆရာမ သက်သက်ဖြစ်သည်။

စာပေသစ်မှတ်ဦး

■“ထိုည” ဝတ္ထုနောက် ဆက်လက်၍ ကြည်အေး၏
 ဝတ္ထု၊ ကဗျာများသည် တာရာမဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ်ပါရှိလာပေသည်။
 အရိုင်းနှင့်ကဗျာ၊ ကြွေလုနင်းဆီ၊ ကိုယ့်ချစ်ဦး၊ စောင့်သူ၊
 လက်စားချေခြင်း၊ ရွှေပြည်တော်သည်၊ ယစ်ရွှေရည်၊ ဆွေ့ကိုပဲ
 အပြစ်ဆိုပါ၊ မေ့သားရွှေစင် စသော ဝတ္ထုများ။

မျက်လုံးတာရာ၊ မိခင်မျက်နှာ၊ ခရီးဝေယံ။ ရွှေလှိုင်း၊
 အညှင်း၊ မိုးတိမ်ကိုမှာ အို လွမ်းသူရယ်၊ တသက်သက်
 စသော ကဗျာများ။

ရည်မှန်ဦးစာပေ

ကျွန်တော်သည် တာရာမဂ္ဂဇင်းအမှတ် (၁) (၁၉၄၆) ကစ၍ စာပေသစ်ဟူသော အသံကို ကြွေးကြော်ကာ တာရာမဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်ဝေလာခဲ့သည်။ တတ်အားသရွေ့ “စာပေသစ်” ၏ သဘောကို ဖော်ပြခဲ့သည်။

ကြည်အေးသည် တာရာဦးကတည်းကပင် ကျွန်တော် ရည်မှန်းထားသော စာပေသစ်မုခ်ဦးသို့ အံ့ဩဖွယ် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါသည်။

အနုပညာနှင့် သတ္တဗေဒကျောင်းသူ

■ကြည်အေးတွင် မည်သူမျှတုပ၍ မရနိုင်သော စာရေးမှု အရည်အချင်းများ ရှိသည်။ အနောက်က ပရိစလေတို့၊ ဟာဗတ်ရိတို့ ပြောကြသော “သိမြင်တတ်ခြင်း” ကြည်အေး၌ ရှိ၏။ ဆိုလိုသည်မှာ အသေးစိတ် ခံစားမိခြင်း၊ မြင်ခြင်း၊ ကြားခြင်း စသည်ဖြစ်၏။ ရှန်းသွားသည်မရှိ၊ ပီတိအသေးစိတ် အစက်ကလေးကစ မြင်၏။ ကြား၏။ ခံစားမိလိုက်၏။

ဒါကို “နုသည်” ဟုပြောရမလား မသိပေ။ နုနယ်သေးကွေး ခြင်းမဟုတ်၊ အသေးစိတ်ကလေးများပါသော ရုပ်တု၊ ပန်းချီကားချပ်ကို “လက်ရာက တယ်နုတာပဲ” ဟု ပြောလေ့ရှိ၏။ ဒီလို အနုမျိုးလည်းပါ၏။ အင်မတန် အသေးစိတ်၏။ အနုစိတ်၏။

ရည်မှန်းဦးစာပေ

ကြည်အေးသည် လူကိုပဲ လေ့လာလေ့လာ၊ ရှုခင်း
ကိုပဲကြည့်ကြည့်၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ခံစားခံစား၊ အင်မတန်ပါး၏။
စေ့စပ်၏။ ထက်မြက်၏။ အကုန်လုံးကို သိမြင်လိုက်၏။ ထိုသိမြင်
တတ်ခြင်းဖြင့် ပေါ်လွင်အောင် ဖော်တတ်၏။

ဒါသည် စာရေးဆရာကောင်းတို့၏ အင်္ဂါတစ်ရပ်ဖြစ်၏။
ထိုအရည်အချင်းရှိသူကား အတော်ရှား၏။ မရှိသလောက်ရှား၏။
ကြည်အေးသည် ထိုအရည်အချင်းရှိသည်။ တု၍မရနိုင်သော
အရည်အချင်း။

သူ့စာများမှာ နုရုံတွင်မက လှပ၏။ လူ့ဘဝကို မြင်ပုံ
အတွေးအခေါ်မှာ ရင့်သန်၏။ သို့သော် သူမသည် အသက်(၂၀)
မျှသာ ရှိသေးသည်။

တစ်နှစ်အတွင်း အံ့ဩဖွယ်ရာ တိုးတက်လာခြင်းကို
မယုံနိုင်အောင်ရှိ၍ ကြည်အေးသည် ဘာစာများနှင့် ကြီးပြင်း
လာခဲ့သည်ကို စုံစမ်းဖူး၏။ အင်္ဂလိပ်စာတတ်ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်
စာဖတ်သည်မှာ အထူးပြောဖို့မလို၊ မြန်မာဘာသာစကားကို ရှာဖွေ
နိုင်မှု၊ တီထွင်နိုင်မှု၊ ကြွယ်ဝမှုများ အတွက် လေ့လာကြည့်ရာ
တစ်ခါက သူမက “မခံချင်တာနဲ့၊ ကိုးခန်းပျို့၊ တစ်ပုဒ်လုံး
အလွတ်ကျက်ဖူးတယ်၊ ခုတော့မေ့ကုန်ပါပြီ” ဟုဆို၏။

အနုပညာဘက် လိုက်သော်လည်း သူမသည် သတ္တဗေဒ

ကျောင်းသူဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်တွင် ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ၊ သတ္တဗေဒကို ယူသည်။

ကြည်အေးသည် ဖားခွဲရင်း စိတ်ထဲက ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို စပ်ချင်စပ်နေမည်။

ခေတ်စမ်း

■ ကျွန်တော်ကဖြင့် ကြည်အေးကို “ခေတ်စမ်း” အဖြစ် မြင်နေသေး၏။ သူမသည် “စာပေသစ်” အတွက် စမ်းသပ် ရှာဖွေလျက်ရှိ၏။ မမောမပန်းစမ်းသပ်ရှာဖွေ၏။ (သူမရေးသော စာများကို ဖတ်ကြည့်ပါ။ စမ်းသပ်တွေ့ရှိ လာသောစကားသစ်ဆန်း အမြောက်အမြားကို တွေ့ရှိရပေမည်)

တစ်လောက သူ့စမ်းသပ်ထားသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်သည် လေးလုံးစပ်ထက် ကျယ်သော ကဗျာစပ်နည်းကို တောင့်တလျက်ရှိစဉ် သူမက စမ်းသပ်ကြည့် နေလေပြီ။

ဟော ကြည့်စမ်း၊ ပိတောက်ကိုင်းအကြား
ခုနစ်ရောင်သက်တံလား
မြက်ခင်းမှာ အစ ကောင်းကင်မှာအဆုံး
မိုးနဲ့မြေ သွယ်တဲ့လမ်း ခုံးခုံး

ရည်မွန်စိုးစာပေ

မိုးရေထဲ တံတားပေါ်လျှောက်ရအောင်
 မောတော့ ခဏနားတာပေါ့မောင်
 တံတားပေါင်ပေါ်ပြူး တူတူထိုင်
 ခူးပန်စို့ပိတောက်၊ တစ်ခိုင်း၊ နှစ်ခိုင်း။ ။
 ကျွန်တော်တော့ ဤအစပ်ကို နှစ်သက်၏။ အစဉ်
 အလာသမားများက နှာခေါင်းရှုံ့ကြပေမည်။ မောင်ဖြူး (ဒေါက်တာ
 ဝွမ်လျှောင်) လည်း ဤသဘော ရေးဖူးသည်။

နိဂုံး

■ ယခု “မိ” ကိုဖတ်ကြည့်ပါ။

“မိ” သည် (Dead Reckoning အမည်ရှိ ဝတ္ထုမှ)
 မိုးသည်ဟု ဆိုနိုင်ရုံပဲရှိ၏။ (ကြည်အေးသည် ဒီတစ်ပုဒ်ပဲ မိုးဖူး
 သည်) သို့သော် ရုပ်ရှင်ဝတ္ထုထက် ကောင်းတာတွေ
 ပါသည်ဟု ထင်၏။ မိုးသည်ဆိုသော်လည်း သူမ၏ ‘စာပေဟန်’
 က လွှမ်းမိုး နေပေသည်။

“မိ” ကိုဖတ်လျှင် စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်စေချင်၏။ ဒါမှ
 ကြည်အေး၏ အလှ၊ အနုကို အရသာတွေ့နိုင်၏။

ဖတ်ရင်း စာကို စွဲလာသလား၊ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို
 မြင်လာသလား၊ ရင်ထဲက လှုပ်ရှားလာမလား။ “မိ” ၏ ရုပ်ပုံလွှာကို

ရည်မှန်းစာပေ

၂၆

ကြည်အေး

တွေ့ရမလား၊ အသံကို ကြားလာရမလား၊ မိ၏ ဘဝကိုတွေးပြီး
နေရစ်မလား ကြည်အေး ဖန်ဆင်း ကာ ခေါ်ဆောင်လိုက်သော
“မိ”တိုင်းပြည်ကို သင်သည် ရောက်သွားလေ သလား။

အကယ်၍ . . .ချစ်စွာသော စာဖတ်သူသည် ကြည်အေး
၏ စာအရသာကို ခံစားပြီးလျှင် ကြည်အေးသည် (လူသိမများ
သေးသော်လည်း) စာပေလောကတွင် ဘယ်နေရာက ရှိသင့်သည်
ကို စိတ်ထဲက မှန်းပေတော့။

ဒဂုန်တာရာ

❖ မိ..... တဲ့။

မိ..... မိ..... မိကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက သည်နာမည်
ကလေးကို ဘယ်လောက် ဘယ်လောက်များ တ,ရပါလိမ့်။

ပထမတော့ နာမည်ကလေး ဆန်းဆန်းမို့ ခေါ်ကောင်း
ကောင်းနှင့် ခေါ်မိသည်။

နောက်တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပေါ့ပေါ့ကလေး
သေစေနိုင်သူမို့ နောက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရခဲ့လျှင် သူ့အမိ
သူပြန်ခဲ့သည့် ကျားနာလို ရက်စက်သူမို့

ယခုမှာမူ ကျွန်တော်သည် ပတ်ကြားအက်ကွဲနေသော
အသည်းနှလုံးနှင့် မှန်ရီဝေးကွာခဲ့သည့် မိ၏အတိတ်က အရိပ်

ရည်မှန်းစာပေ

တွေကို လိုက်လံဖမ်းယူကာ မိ..... မိ..... မိ ဟု မောဟိုက်
တမ်းရှိုက် မိပါသည်။

❖ “လေး.....

ညက လေးကို အိပ်မက် မက်တယ်။

လှေကားထစ်တွေက..... အို အရှည်ကြီးပဲတဲ့ လေးရယ်
.....ကွေ့ကောက်ကောက်နဲ့ မဆုံးနိုင်ဘူး..... နေ့လား ညလားမသိ
ဘူး မှောင်တော့ ခပ်မှောင်မှောင်မှာ လေးနဲ့ မိ လှေကားတစ်ထစ်
ပြီး တစ်ထစ်၊ တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ် ဆင်းကြပါရောတဲ့..... ။

အိပ်မက်ထဲမှာ လေးက ကြောက်လို့တဲ့လေ..... တစ်စမ်း
စမ်းနဲ့ တုန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် လုပ်နေတာမို့ မိက လာပါ....လေးရဲ့....
လာပါလို့ ခေါ်ပြီး အတင်းဆွဲရသတဲ့။ လေးက မို့လက်မောင်းကို
မှေးကိုင်ပြီး လိုက်လာလို့ မိက လမ်းပြလိုလို ဖြစ်နေတာပေါ့.....။

အောက်ဆုံး သုံးလေးထစ်တည်းကျန်လို့ မိတို့နှစ်ယောက်
ငုံ့အကြည့်လိုက် မှောင်ကြီးမှ တကယ့်အမှောင်ကြီးပဲ နက်လိုက်
တာကလည်း လွန်ရော။ အဲဒီထဲကျသွားရင်..... ဘယ်မှမရောက်
နိုင်တော့ဘဲ ပတ်ချာလည်နေရမယ်တဲ့..... အိပ်မက်ဆိုတာ ဒီလို

ရည်မွန်စိုးစာပေ

ပဲနော်.....အိပ်မက်ထဲမှာ ပြောပြမယ့် လူမရှိပေမယ့် အလိုလို သိနေတာပဲ။

နောက်တော့ ဘာဖြစ်လို့ရယ်မသိပါဘူး။ မိတို့နှစ်ယောက် မှောင်ကြီးကိုမေ့ပြီး လှေကားရင်းဘက် ထောင့်မှာကပ်လို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မှီထိုင်နေကြတယ်တဲ့။ စိုစိုစွတ်စွတ်နဲ့ မိုးဖွားလေးတွေက တဖြောက်ဖြောက်ကျလို့ပေါ့..... မိတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာမှာ မိုးရေလား၊ မျက်ရည်လား တစ်ခုခုပဲ ရွှဲလို့တဲ့ လေးရယ်၊ အို..... မျက်ရည်ပဲဖြစ်ရမှာပေါ့နော်..... ။

မိတို့နှစ်ယောက်က ငြိမ်ထိုင်ပြီး စကားမပြော ဘာမပြော နေလိုက်ကြတာ တစ်ညလုံးပဲထင်ပါရဲ့။ မိလန့်နိုးတော့..... အဲဒီထိုင်တုန်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပဲ ရှိသေးတယ်။

ကဲ ဒါဟာ အိပ်မက်တဲ့၊ မိကတော့ နိမိတ်ပဲထင်တာပဲ မောင်၊ အိပ်မက်က မဆုံးသေးခင် နိုးလာလို့ပေါ့ ဆုံးအောင်သာ မက်မယ့်ဟာဆိုရင် မှောင်ကြီးထဲ နှစ်ယောက်သား လိမ့်ကျလိမ့်မယ် နဲ့တူတယ်လေးရေ.....

သိပ်စင်းတဲ့ အိပ်မက်ပဲနော်.....

လေးရယ်..... မိကတော့ သွားမယ့်လူပဲ။ မကောင်းတာ၊ မသင့်တာ၊ မတော်တာတွေမှန်သမျှ လုပ်ပြီးခဲ့လို့ သက်တမ်းမစေ့ခင် စောစောစီးစီး သေရတော့မှာဟာ မှီလမ်းပဲ..... ။ အမှန်တော့

မိဟာ လေးကို အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး ဒုက္ခတွေ
တွေ့စေတာပဲ၊ လေးနဲ့ မိစတွေ့ကတည်းက မိဟာ တစ်ခါမှ
ကောင်းကျိုး မပေးခဲ့သေးဘူးနော်-

လေးဟာ မိအပြစ်တွေအတွက် မှီကို သေသေချာချာ
မုန်းလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ လေး ခုလိုမို့ဆီက ထွက်ပြေး
လို့တော့..... မှီဒဏ်က လွတ်မယ်ထင်သလား..... ။

လေးဟာ မှီကိုမုန်းပြီး မေ့လိုက်မှ အေးမှာ၊ လေးဟာ
ခုလို မှီအတွက် စိတ်ညစ်ပြီးထင်ရာတွေ လုပ်နေဖို့ မကောင်းပါဘူး-

မှီကို လှေကားရင်း မှောင်စပ်မှာ ပစ်ထားပြီး အပေါ်သာ
ပြန်တက်ပြေးပါတော့ကွယ်.....။ အပေါ်မှာ ပျော်စရာတွေရှိတယ်တဲ့၊
မှီဒုက္ခတွေကို မှီအပြစ်တွေကို မဆိုင်ဘဲနဲ့ စေမခံချင်ပါနဲ့တော့.....။

မိလည်း နီးပါပြီ ပြန်မြင်နေသေးတယ် လေးရယ်.....
ရှေ့ကလည်း မှောင်ကြီး၊ လှေကားထစ်ကလည်း သုံးလေးထစ်ပဲ
ကျန်တော့တယ်.....။

မှောင်ကြောက်ပြီးတော့ လွဲဖယ်သွားစရာလည်း မရှိ
ဘူး။ မိကမှောင်ကြောက်ပြီးတော့ လွဲဖယ်သွားစရာလည်း
မရှိဘူး။ မိကတော့ အပေါ်မှာ ဘာတွေရှိရှိ ပြန်တက်မပြေးချင်
တော့ ပါဘူး။ အမှောင်ဆီကိုပဲကျရအောင် တမင်ဆင်းခဲ့ရတာ
မဟုတ်လား။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

မိကတော့ နီးပါပြီဆို..... ညက ချောင်းဆိုးတယ်လေ.....
သွေးတော်တော်ပါတယ်၊ ဘေးကလူတွေတောင် လန့်ကုန်တယ်
လေ..... မိမကြားဘူးမှတ်လို့ တိုးတိုးပြောကြသေးတယ်။ သွေးတွေ
ကလည်း များလိုက်တာ ချင်းချင်းနီနေတာပဲတဲ့.....။

မနီပါဘူး အဟုတ်ကို မနီပါဘူး၊ မည်းနေတာပဲ.....
မည်းလွန်းလို့ မှောင်နေတာ မိမြင်ရဲ့သားနဲ့ ခုတော့ မှီရှေ့မှာ
မှောင်ကြီးပဲပေါ့.....ဘာကိုကြည့်ကြည့် အမည်းချည်း မြင်
တာပဲ.....။

လေး ဒီစာကိုဖတ်ပြီး မငိုနဲ့ဦးနော်၊ လေးဟာ ကလေးပဲ
ရှိသေးတယ်..... ငိုစရို့တန်းငိုပဲ၊ စင်စစ်တော့ ငိုစရာမဟုတ်ပါဘူး။
ဒါဟာ ရယ်စရာကြီးပါမောင်- ရယ်စရာကြီးပါ၊ မိတော့ ရယ်တာပဲ”

“လေးရဲ့ မိ”

သည်ကစပြီး မှီကို ကျွန်တော် သိပေသည်။

မိသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လို
သိမ်းဆည်းရ မည်ဆိုတာကို သိပေသည်။

ခုကြည့်ပါ- မောင်ကိုလေးသည် မိမှာသလို မငိုနိုင်အောင်
ကို စိတ်ထိခိုက်နေပေသည်။

ကျွန်တော့်လက်တွင်းက သူ့မိ၏ စာကလေးကို ငေးမော
တွေစိုက်ပြီးနေ၏။

ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ “မိသေရင် ကျွန်တော်မနေဘူး”
ဟု မိုက်မဲစွာ ပြော၏။

မောင်ကိုလေးသည် သည့်လောက် မိုက်မဲအောင်ပဲ
ငယ်သေးသည်။

သူ့မှာ လူငယ်တို့၏ အရည်အချင်းဖြစ်သည့် ယုံလွယ်
သောစိတ်၊ မိုက်ရှူးရဲစိတ်မြန်လွန်းသော စိတ်ရှိသည်။

သို့သော်..... စစ်ထဲဝင်နိုင်လောက်အောင် စွန့်စားခြင်းမှာ
လည်း ဝါသနာမပါ။

နိုင်ငံကို မချစ်လှသောကြောင့် သူ စစ်သား ဖြစ်နေသည်
ကို ကျွန်တော် နားမလည်ပေ.....

နောက်ဆုံး၌ လူငယ်ပီပီ အချစ်ကိစ္စဖြင့် စိတ်အခန့်မသင့်
ဖြစ်ကာ ကျွန်တော်တို့တပ်ထဲ ရောက်လာမှန်း သိရလေ၏။

မောင်ကိုလေးသည် မိကို အသက်ငယ်ငယ် ကောင်
ကလေးများ ချစ်တတ်သည့် ကမူးရှူးထိုးစိတ်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ
ချစ်မိပါတော့သည်။ မိကတော့.....

“မိကတော့..... အင်း..... မိသဘောကို ကျွန်တော်
နားမလည်ပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ မိဟာ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်
တယ်လို့ ထင်တယ်.....။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ သိပ်မုန်းတယ်
ထင်တယ်”

ရည်မွန်ဦးစာပေ

မောင်ကိုလေး၏ စကား.....

“မိဟာ လှတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါ့ထက်ပိုတာတစ်ခု ရှိတယ်။ ဘာလဲတော့ မသိဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မိမှာ ကျွန် တော့်ကို ရူးစေတဲ့ အရာတစ်ခု ရှိတယ်..... ။

မို့ဆံပင်က အညိုရောင်ကလေး၊ မျက်လုံးက မီးခိုးရောင် လိုလိုပဲ၊ အသားက ဖြူပြီးတော့ ဖျော့တယ်..... ကိုယ်အနေ ကလည်း ခပ်ပါးပါးမို့ သိပ်နွဲ့တယ်.....။

“မိဟာ မြန်မာနဲ့လည်း သိပ်မတူဘူး၊ သူလှပုံက တစ်မျိုး ပဲ၊ နာမည်ပေးရမယ်ဆိုရင် မိအလှဟာ ဖျော့တော့တဲ့ အလှ..... ဖျော့တော့တဲ့အလှ..... ”

မောင်ကိုလေးသည် မိကို တွေးသည့်အတွေးများမှ မူးမေ့ရင်း ကျွန်တော့်အား မိနှင့် မတွေ့ဘူးခင်ကတည်းက မိတ်ဆက်ပေး၏။

“မိဟာ ကျွန်တော်မကြိုက်တဲ့ အလုပ်တွေ သိပ်လုပ် တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို သူချစ်စရာ အပြုအမူလေးတွေနဲ့ စိတ်ပြေအောင်လုပ်တယ်”

မိဟာ ကျွန်တော့်ကို ရူးခိုင်းတဲ့အခါတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ၊ အမြဲလိုလိုပါပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အနားကို တိတ်တိတ်ကလေး ရောက်တတ်တဲ့အခါမှာဆိုရင် အို.....

ရည်မွန်စီးစာပေ

ကျွန်တော် စားပွဲတစ်ခုမှာ လက်ထောက်ရင်း ထိုင်တယ် ဆိုပါစို့..... ပထမဆုံး အီးပနင်းအင်ပဲရစ် အနံ့ကလေးရမယ်။

ပြီးတော့..... မျက်နှာလေးတစ်ခြမ်းဟာ ကျွန်တော့် ပါးပြင်နားကို ကပ်လာမယ်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်ပဲ၊ ခပ်တွန့်တွန့်နဲ့ပဲ သူ့လက် ကလေးတွေကို ဆုပ်လိုက်တယ်။

လက်ကလေးတွေဟာများ သိပ်ပျော့ပြီး သိပ်သွယ်တာပဲ၊ ဆင်စွယ်လို ချောပြီးဖြူနေတယ်.....

အဲဒါဟာ ကျွန်တော် အရူးဆုံးအချိန်ပဲ၊ မှီမှာ ကျွန်တော် မသိအောင် နောက်ကလာပြီး ချော့တတ်တဲ့ အကျင့်လေး ရှိတယ်.....”

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားကာ “ဒါနဲ့ မင်းက ဘာ ပြုလို့ စစ်ထဲဝင်ရတာလဲ” ဟု မေးလျှင် သူက မသာယာသော အပြုံးကို အရင်ပြုံး၏။

“ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းကို မတွေးချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အမြဲတွေးတယ်။ ပြီးတော့ငိုတယ်။ မရှက်ပါဘူး.....။ ကျွန်တော် မှီ အတွက် ခဏခဏပဲ ငိုတယ်..... ”

ကျွန်တော်နဲ့ မှီကို တွေ့တဲ့သူဟာ.....သိပ်ချစ်တဲ့သူ နှစ်ယောက်လို့ ထင်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ဟုတ်တာ

ပေါ့..... မိကတော့..... ”

“ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီမဟုတ်လား မိဟာ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တယ်လို့ တစ်ခါတစ်ခါ ထင်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ တော့လည်း သိပ်မုန်းတယ်လို့ ထင်တယ်ဆိုတာ.....

မိဟာ..... ကျွန်တော်နဲ့ သွားချင်ရာ သွားနေတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပုံကလည်း လေးတဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ် ပြောချင်သလောက်ပြော မိပြုံးနေတယ်.....

ဒါပေမယ့် မိခေါင်းခါတယ် “မိမချစ်နိုင်ပါဘူး၊ မမုန်း နိုင်ပါဘူး” လို့ အပြီးပိတ်ပြောတယ်.....

“ဘာဖြစ်လို့ မချစ်တာလဲ။ မေးဦးမလား မိက..... မချစ်လို့ပေါ့” လို့ ဖြေမယ်.....

ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက် လုပ်ပစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အပေါ်တော့ သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတယ်.....

အို တကယ့် သမီးရည်းစားလိုပါပဲ.....

ကိုင်း- ကျွန်တော်မှမရှားရင် ဘယ်သူရှားဦးမလဲ။ ကျွန် တော်လည်း မနေနိုင်တော့ဘူး.....

ဒေါသလည်းထွက်၊ ရှက်လည်းရှက် ဝမ်းလည်းနည်းပြီး “မိဟာ မောင့်ကိုချစ်ရက်သားနဲ့ မုန်းဟန်ဆောင်နေတာလား။ မုန်းရက်သားနဲ့ ချစ်ဟန်ဆောင်နေတာလား” လို့ မေးတော့

တာပေါ့.....

မိက အေးအေးပဲ “နှစ်ခုစလုံး မဟုတ်ဘူး” တဲ့.....

ကျွန်တော်က ဒါနဲ့ “မောင်သေသွားရင် မိဘယ့်နှယ်နေမလဲ” လို့ဆိုတော့- “သုံးလေးရက် ဝမ်းနည်းမှာပေါ့” တဲ့ ဗျာ.....

ကျွန်တော်ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိချင်သလား၊ သိအောင်လည်း ကျွန်တော်ပြောပြနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဒီလိုခံရမှ သိမယ်.....

ကျွန်တော် မခံချင်လို့ ထပ်ထပ်မေးတယ်။ ဒီအဖြေပဲ၊ ရက်စက်လိုက်တဲ့ မိ၊ သုံးလေးရက်ပဲ ဝမ်းနည်းမှာပေါ့တဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ မိသေရင် မနေဘူးလို့ တွက်ထားတယ်.....

ဒီတော့ သူ စကားပြောရင် နောက်နေတာလား အတည်လားလို့ လက်ဦးတွေးရတယ်။

ကျွန်တော် ဒီနှစ်ခုကို မခွဲခြားနိုင်ခဲ့ပါဘူး..... ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သိပ်ရှက်ပြီး သိပ်နာသွားတယ်.....။

ဒါကြောင့် “မိအပေါ် ကြောက်စရာကောင်းအောင် ချစ်တဲ့လူကို ကြောက်စရာကောင်းအောင်ပဲ မုန်းမိတဲ့ မိအမုန်း အတွက် မိကို သုံးလေးရက် ဝမ်းနည်းရအောင်တော့ ဒဏ်ပေးဦးမယ်..... ဆိုပြီး စစ်ထဲဝင်လိုက်တယ်.....

ရည်မွန်ဦးစာပေ

သေဖို့ဝင်ခဲ့တယ်၊ တိုက်ခိုက်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး..... ခုတော့
မိက စာတွေရေးပြန်ပြီ၊ ရေးပုံက လွမ်းလောက်စရာပါပဲ၊ ဖတ်ပြီး
တော့ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်ထင်သလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို မိ ချစ်တယ်ထင်
သလား..... ကျွန်တော်ကတော့ တွေးတုန်းပဲ၊ မိခုလိုလုပ်နေတာ
ဟာ နောက်နေတာလား..... အတည်လားလို့”

မောင်ကိုလေးသည် ဤသို့ မိအတွက်ရှူး၏။ အရမ်း
ကာရောပင် ရှူး၏။

မိကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘယ်လောက်စွမ်းလိမ့်မည်မသိ၊
မိစာများကတော့ သူ့ကို ငိုသည့်အခါ ငိုစေ၍ ရယ်သည့်အခါ
ရယ်စေ၏။

ကျွန်တော်သည် မောင်ကိုလေးအတွက် မခံချိုမခံသာ
ဖြစ်ကာ မိဟာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးပါလိမ့် ဟု တွေးလေ၏။

ထိုခဏမှာ အေးစက်စက် မထိတရိ မိကို တွေ့၏။ မိ
သည် မောင်ကိုလေး ပခုံးကိုကိုင်ကာ သူငိုသည်ကို ပြုံးကြည့်၏။

အပြုံးနှင့် မျက်ရည်တို့သည် နှစ်ခုပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပုံ
ကို ကြည့်ပါဦး၊ မိန်းကလေးကပြုံးလို့ ယောက်ျားလေးက ငိုရသတဲ့။

မမြင်ဘူးသေးတဲ့ မိကို ကျွန်တော်မုန်း၏။ မုန်းလျက်
က စွဲလန်း၏။ တွေးချိန်ရတိုင်း မိကိုတွေးကာ မိ..... မိ.....
ဟု တ,သမိပါသည်။

မိုးထံမှ စာတွေလာသမျှ ကျွန်တော့်အား ပြသည်။
ကျွန်တော်က မဖတ်တော့ချေ။ မိုးသဘောကို ဟိုတစ်စောင်ဖတ်ကာ
တည်းက ရိပ်ဖမ်းမိပါပြီ။

ခုတလောလာသည့် မိုးစာများသည် ဒုက္ခအတော်ပေး
ဟန် တူသည်။

မောင်ကိုလေးသည် ငိုတစ်ခါ၊ ရယ်တစ်လှည့် မဟုတ်
တော့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ကာ တွေ့မှိုင်လာ၏။ “သေချင်တယ်.....
သေချင်တယ်” နှင့် ညည်းလာ၏။

ကျွန်တော်ကမူ “မင်းဟာ ယောက်ျားစိတ် မရှိဘူး”
ဟုလည်း မဆူပွက်တော့ လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေ ကျွန်တော် ကြည့်ကာသာ နေ၏။
ဒါကြောင့် မချိုမဆန့် ပိုဖြစ်လာသလားတော့ မသိပေ။

တစ်ညမှာ ၂ နာရီကျော်ကျော်လောက်ထင်သည်။
ကျွန်တော့်အား အတင်းလှုပ်နှိုး၏။

အိပ်မောကျနေသူပီပီ အလန့်တကြား တွက်ပစ်ရင်း
ထ,လိုက်သည်။

စိတ်တွင် ရှောင်တခင် စစ်ပွဲတော့လာပြီဟု ထင်သည်။
မောင်ကိုလေးက လုံးလုံးလျားလျား နှိုးမိသည်အထိပင် စောင့်၏။
ပြီးတော့ မိုးအကြောင်းကို ပြောသည်။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

“မိဟာ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်မှန်းတယ်ဆိုတာ ခုမှသိတယ်၊ မိက သေပါစေ ဆုတောင်းနေတာဗျ.....

ကျွန်တော် စစ်ထဲဝင်တုန်းက ပျော်နေတာပဲ၊ မိပျော်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော်မရှိမှ သူတွဲချင်တဲ့ လူနဲ့ တွဲရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ “သူရဲကောင်းကြီးတဲ့” လှောင်လိုက်သေးတယ်.....

မိဟာ အမြဲကို လှောင်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်ကသာ အကောင်းမှတ်နေတာ.....

ခု၊ မိအိမ်ပြောင်းသွားပြီ။ ကျွန်တော့်ကို လိပ်စာမပေးဘူး။ အလိမ္မာလေးနဲ့ ဖြတ်လိုက်တာပေါ့၊ သိပ်တော်တဲ့ မိ၊ အစက ဒီလောက်တော်မှန်း မသိဘူး.....

ပြီးတော့ ရေးလိုက်တဲ့စာလည်း သူ့ကောင်တွေအကြောင်း ချည်းပဲ၊ သူ့မှာ ပေါကြောင်း သိပါတယ်ဗျာ.....

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ စဉ်းစား ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ဒါလောက် ရက်စက်ဖို့ မကောင်းပါဘူး’

ဤသို့ မောင်ကိုလေးလာနှိုးသည့် အကြောင်းရင်းကို သိရပါသည်။

သည်လို ကလေးသာသာ အရွယ်လူငယ်ကလေးဟာ သည်လောက်ကြီးတဲ့ ဒုက္ခတန်ပါသလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ကိုလေး၏ လူငယ်ဘဝဟာဖြင့်

ရည်မှန်းစာပေ

ပျက်စီးခဲ့ပါပြီ။

မိသည် မောင်ကိုလေး၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ချေပစ်လိုက်ပြီ။

ချေတာမှ ခြေခုံကို နင်းချေလိုက်တာပဲ။

သန်းခေါင်ကျော်လေသည် အေးလှ၏။ ရက်စက်၏။

ဖျော့တော့သည့်အလှကလေးသည်လည်း သည်လိုပင်

အေး၍ ရက်စက်ပေလိမ့်မည်။

မိသည် မောင်ကိုလေးအား ညှင်းဆဲရသည်ကို အရသာ

ပေါ်နေဟန်တူ၏။

မိသာမဟုတ်၊ ဘယ်မိန်းမ မဆို သူတို့အတွက် လူတစ်

ယောက်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေရပါသည်ဆိုလျှင်..... ပျော်၏။

အားရ၏။

ပြီးတော့ သူတို့ ရက်စက်မှုအတွက် ဂုဏ်ယူလိုက်ချင်

သေးသည်။ သို့ပေမယ့် မိကတော့ ပို၏။

အေးလှသည်လေနှင့် မှီအတွေးများကြောင့်.....

ကျွန်တော်သည် အိပ်ချင်စိတ် ပျောက်သွားသည်။

မောင်ကိုလေးက မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့် နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲ

ဘယ်လိုများ နေပါလိမ့်မလဲ။

ကျွန်တော်သည် မောင်ကိုလေးကို နှစ်သိမ့်စေချင်၏။

သို့သော် ဘာပြောရ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပေ။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

“အေးလိုက်တာ” ဟု စကားမရှိ စကားရှာပြီးပြောကာ တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိုက်မိပါသည်။

မောင်ကိုလေးက ကျွန်တော့်အား မမြင်သော မျက်လုံး များဖြင့် စိုက်ကြည့်သည့် အဓိပ္ပါယ် နားလည်သလို “သိပ်အေး တာပဲဗျ” ဟု စိတ်မပါဘဲ ပြောလိုက်လေသည်။

“အေးတယ်” ဆိုလို့ တစ်ညကို သတိရတယ်၊ ပြာသို တစ်ညပေါ့။ ခုနစ်နာရီလောက် ရှိသေးပေမယ့်..... သိပ်ည နက်နေပြီ ထင်ရတယ်..... ။

လမ်းပေါ်မှာ လူမရှိတော့ဘူး၊ အိမ်တံခါးတွေလည်း ပိတ်ထားကြတယ်။

မိက သွားချင်တယ် ဆိုလို့ လိုက်ပို့ရတယ်၊ ပထမတော့ သူ ဆာလို့အောက်မေ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မစားဘူး။

အဲဒီညမှာ ကျွန်တော် အသည်းကွဲတဲ့ညပဲ။

မနက်ကတော့မိလဲတာပဲသွေးတွေ သိပ်အံတာ ကိုး ကျွန်တော် မကြည့်ဝံ့ဘူး။ သူကတော့ ပြုံးနေလိုက် သေးတယ်၊ ပြီးတော့သေစကားချည်းပဲ ပြောနေတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ သေနတ်ချည်း စမ်းစမ်းနေတာပဲ၊ ဆရာဝန်ကသာ ပြောလိုက် မိဟာ သေတော့မယ်..... လို့..... ကျွန်တော် သူ့ကို ဝေဒနာမခံရအောင် ပစ်သတ်မယ်၊

ပြီးတော့.....ကျွန်တော်လည်း လိုက်သွားမယ်.....

မို့မှာ တီဘီရိုတယ်ကျွန်တော်ကတော့ မကြောက်
ပါဘူး၊ ကျွန်တော့ကိုကူးကူး၊ သေသေ မို့ကို ပိုသနားတယ်။
မိဟာ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူ့ရောဂါကြီးကြောင့် ငြင်းတာပဲ၊
ငြင်းလို့မရလို့ ကျွန်တော်စိတ်ပျက်အောင် မိ တမင် ထင်ရာတွေ
လုပ်နေတာပဲ.....

မိဟာ ကျွန်တော်မခံနိုင်ဆုံး စကားလုံးကို သိပ်ပြော
တတ်တယ်။ “မုန်းလိုက်..... မုန်းလိုက်” တဲ့၊ ရောဂါကြီးနဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက် နေရတဲ့ မိကို ဘယ်သူမုန်းနိုင်ပါ့မလဲ၊
မိဟာ သနားစရာ သက်သက်ပါ.....

မိ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါတယ်၊ “လေးဟာမို့အတွက်
ဘဝအဆုံးမခံပါနဲ့” တဲ့၊ “လေးဟာ ကလေးလေးပဲ၊ တကယ့်ကို
ကလေးလေးပဲ” လို့ မိညည်းရှာတယ်၊ မိက ကျွန်တော့်ထက်
သုံးနှစ်ကြီးတယ်”

မောင်ကိုလေးသည် မိ၏ အချစ်နှင့် အမုန်းကြားဝယ်
ပတ်ချာလည်ကာ ဓားနှင့် အခိုက်ခံရသူ၏ ညည်းသံမျိုးဖြင့်
ရှည်လျားစွာ ကြောက်မက်ဖွယ် ညည်း၏။

ကျွန်တော်တို့တပ်၏ အခြေအနေသည် ဆိုးလှ၏။
တပ်သားများသည် အိမ်အကြောင်းပြောဖို့ သတိမရတော့ဘဲ

ရည်မွန်စိုးစာပေ

တိုက်ပွဲသာ မျှော်ရ၏။

လက်နက်များ ပြင်ဆင်ရ၏။

အကူတပ်ကိုလည်း ဝမ်းတွင်းမှ တိတ်တဆိတ် မျှော်ကြ၏။

သည်အတွင်းမှာ.....မောင်ကိုလေးသည် စစ်သွေးလုံးလုံး မဝင်ဘဲ မိ၊ မီ မီနှင့် မီကာ..... နေရာမှ ဆိတ်ငြိမ်သွား၏။

မည်သည့်လက္ခဏာလည်းတော့ မသိချေ။

ကျွန်တော့်ကိုပင် စကားမပြောတော့ တစ်ယောက်တည်းသာ နေပါတော့သည်။

တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွား၏။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ဂေါ်ရခါးစစ်သားများသည် သစ်လွင်လှပါသည်။

သေစရာရှိလျှင် အဆွေတော် နိပ္ပန်တို့သည် နောက်ကွယ်မှ ရှောင်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မခံချင်စိတ်၊ ရှက်စိတ်ဖြင့် ဇွတ်သာတိုက်၏။

ထို့ကြောင့် တပ်လုံး ပြုတ်တော့မလို ဖြစ်နေသည်။

ဂေါ်ရခါးစစ်သားတစ်စုသည် အမြစ်မှကျွတ်ပြီး လဲနေသော ကျွန်းပင်ကြီးနောက်မှာရှိ၏။

ထိုတစ်ခုကြောင့် တပ်သားအများဆုံး သေ၏။

ကျွန်းပင်ကြီး၏ ပင်စည်မှာ လဲနေလျက်က လူ တစ်ရပ်ခန့် ရှိပေသည်။ ထိုအပင်ပေါ်ကို တပ်သားတစ်ယောက် ခုန်ပြေးပြီး တက်လိုက်၏။

လက်ထဲမှာ လက်ပစ်ဗုံး၊ ကားခနဲဖြစ်သွားသည့် ခြေထောက်သည် ပြန်အစု၊ အရပ် မားခနဲ မြင့်အလာမှာ ထပြီး ပေါက်ကွဲ၏။

မောင်ကိုလေး။

ထိုတပ်သားကို မောင်ကိုလေးဟု ပေါက်ကွဲပြီးမှ နောက်ကျစွာ သိရလေ၏။ တိုက်ပွဲပြီးသွား၍ အခိုးအငွေများ သေသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ တပ်သားများ အလောင်းကောက်ကြသည်။

ကျွန်းပင်၏ အမြစ်အတက်များအကြား ဂေါ်ရခါးစစ်သားများအောက်မှာ မောင်ကိုလေးသည် မှောက်လျက်ကားရားကြီးနေ၏။

သူ့မှာ နောက်စေ့မရှိတော့ချေ။

အားလုံးကိုဖယ်ပစ်၍ မောင်ကိုလေး၏ အလောင်းကို ပက်လက်လှန်လိုက်သော် သူ့အင်္ကျီရင်ပတ်အောက်မှ ရည်းစားစာတွေ တစ်ထပ်ကြီး ထွက်ကျလာလေသည်။

❖ စစ်ပြီးသွားသည့်အခါ ကျွန်တော်လည်း တပ်တွင်းမှ ထွက် လိုက်၏။

စစ်သားလူထွက်ပီပီ ဘယ်နေရာ ဘယ်အလုပ်မှာမှ အတည်တကျ မနေနိုင်ဘဲ လျှောက်ပြီး လေလွင့်နေ၏။

ကျွန်တော့်မိဘများမှ အလုပ်အကိုင်မပျက် ပြန်၍လုပ်နေ သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ထင်သလိုပင် လေလွင့်နေနိုင်၏။

ကျွန်တော်သည် မိကိုသာ ရှာ၍နေမိပါသည်။ မိကို ဘိန်းစွဲ သလိုစွဲနေ၏။

ကိုယ့်ကို ဖျက်ဆီးမှန်းလည်း သိ၏။ တပ်မက်နှစ်သက် ပြီးလည်းနေသည်။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ပြီးတော့ မောင်ကိုလေးကို သတ်သည့် လက်သည်၏
မျက်နှာကို စေ့စေ့လည်း ကြည့်လိုပေသည်။

မိကို တွေ့အောင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း မရှာရပါ။ မိသည်
ကျော်စော၏။ ပွဲလမ်းသဘင်မှာ ထင်ရှား၏။

ညစ်ညမ်းသော အဓိပ္ပါယ်နှင့် မျက်စပစ်တတ်သူ
ယောက်ျားများ၏ ပါးစပ်မှာ မိကိုရှာပါ။

အင်္ဂလိပ် ကပွဲများပေးသည့် ဟိုတယ်တစ်ခုက ပရိသတ်
ထဲမှာ မိကို တွေ့ရလေသည်။

မိ၏ဘေးမှာ စိန်လက်စွပ် ခပ်ကြီးကြီးကို နှစ်ကွင်း ဆင့်
ဝတ်ထားသည့် ယောက်ျားခန့်ခန့် တစ်ယောက်ထိုင်၏။

သူတို့စားပွဲပေါ်မှာ ဘရန်ဒီပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်များရှိ
ပေသည်။

မိကို တွေ့တွေ့ချင်း ဖြစ်ပေါ်သည့်စိတ်မှာ ဘယ်လို
မုန်းရမုန်းမသိအောင် မုန်းသည့်အမုန်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် မှီစားပွဲသို့သွားကာ “မိဆိုတာ
မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်ပါသည်။

မိကို မိမှန်းသိခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်က ကျွန်တော်ရောက်စကပင် လက်ညှိုးထိုး၍ ပြခဲ့ပေပြီ။

ပြီးတော့ မိ၏ ထူးခြားဖျော့တော့သည့် အလှနှင့်

ဘေးဘီကို မမူသည့်ဟန်က ထင်ပေါ်လှသည်။

မိက နှုတ်ခမ်းမှ စီးကရက်ပင် မချွတ်ဘဲ မျက်လွှာကို မှေးကြည့်ပြီး “မိမှန်း ဘယ်လိုသိပါသလဲ” ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် မေး၏။

သူ့ဘေးကလူက မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး စောင့်ကြည့်၏။

“ကျွန်တော်ဟာ မောင်ကိုလေးကို သိခဲ့ရင် မိကိုလည်း သိရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်၏ မျက်နှာမှာ မှီကို ရှုတ်ချသရော်ဟန် ပေါ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

မိက ကျွန်တော့်စကားကို နားလည်ကာ တစ်ချက် ရယ်လိုက်၏။

ထို့နောက် “အော်..... စစ်ထဲဝင်သွားတဲ့ ကောင်လေး ဟာ ထင်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော့်အရှိုက်ကို ဆောင့်သည့် အေးစက်စက် အမူအရာဖြင့် ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ခိုင်းလို့ စစ်ထဲ ဝင်ပြီး သေပေးရတဲ့ မောင်ကိုလေးဟာပေါ့”

မိက ဂရုမစိုက်ဘဲ ရွှေစီးကရက်ဘူးကလေးကို ထိုးပေးကာ “သောက်ပါအုံး ဦးသော်ဆွေ” ဟု ကျွန်တော့်နှာမည်ကို တမင် ပီပီသသ ခေါ်လိုက်ပေ၏။

ကျွန်တော့်နာမည်သိခြင်းကို အံ့ဩစေလိုဟန်တူပါသည်။
ဒါပေမယ့် အံ့ဩစရာလား၊ မောင်ကိုလေးဆီက သိနိုင်
သည်။

ဘာပဲဆိုဆို ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ် နေမထိ
ထိုင်မသာတော့ ဖြစ်သွား၏။

ကျွန်တော်လည်း ကုလားထိုင်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း
စီးကရက် တည်သည်ကို တစ်လိပ်ယူလိုက်ပါသည်။

မီးခြစ်ကိုခြစ်၍ ညှိမည်အပြုမှာ

ပန်းငုံမဖောင်း တဖောင်းကလေးလို ပွင့်ဖူးနေသည့်
ပန်းနုရောင် မှီနှုတ်ခမ်းကလေးများကို သတိထားမိရင်း.....
ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ အနည်းငယ် အခြေပျက်သွားပေသည်။

မိ၏ ဖျော့တော့သော အလှသည် ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို မချီတရိ ဖြစ်စေနိုင်၏။

မိန်းမအလှကို ကျွန်တော် ဂရုမပြုလှသော်လည်း မိ
ကျတော့.....နှစ်လိုမိသည်။ မိ့ကိုကြည့်ရင်း ကဗျာတောင် ဆန်
လာသည်။ မိ့ဆံပင်လေးများဟာ ပိုးမျှင်လိုနူးညံ့ပြီး..... အညိုဖျော့
ဖျော့ လက်နေတာပဲ..... အသားရောင်က အဖြူဖျော့ဖျော့၊
မျက်လုံးက မိုးတိမ်ဖျော့ဖျော့၊ မိသည် လေမှာလွင့်သည့် ပုလဲ
ရောင် လည်စီးနှင့်သာ တူတော့သည်။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

နွဲ့လျသည့်မိက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ရင်းနှီးရဲ
တင်းစွာ ကိုင်၍ ထ,လိုက်၏။

ဘေးကလူကို “မိ.....သူနဲ့လိုက်သွားအုံးမယ် ကိုမောင်၊
ပြီးတော့ အိမ်ပြန်နှင့်မယ်လေ”ဟု မြူချော့ပြီးပြောကာ ကျွန်
တော့်အား မေးတစ်ချက် ဆတ်ပြသည်။

သူ့လူက မျက်နှာမဲ့ကာ..... “အင်း- အင်း”ဟု ပါးစပ်
ပိတ်ပြီး ပြော၏။

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ရန်သူလိုထင်မိကာ..... မိ
နောက်ကို တမင်လိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်သည် စပါးကြီးညို့မှာ မိနေသူပမာ..... ကိုယ့်
ကိုစားမည်စောင့်သည့် စပါးကြီးရှိရာလမ်းကို သိလျက်ပင် တ
တန်းတန်းလိုက်နေပြီ..... ဒါကို မိက စင်းစင်းကြီးသိသည်။

ကျွန်တော် မိုက်မဲရာတော့ကျတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်....
မိုက်မဲတာသည် ဘေးလူအမြင်မှာ.... ဘာပဲဖြစ်နေနေ-ရသူ
အဖို့ကတော့.... ပျော်စရာ၊ မိနှင့်တွေ့လျှင် မိုက်မဲရခြင်းသည်
ပျော်စရာ။

ဆူးလေဘုရားကို ပတ်လျှောက်ရင်း မိအစွမ်းသတ္တိကို
တွေ့နေမိရာက “မိဟာ မြန်မာလား..... မိ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဟုတ်ရဲ့
လား” ဟု မေးလိုက်ရာ သဘောကျသွားသလို.... ဟက်ဟက်

ပက်ပက် ကလေး ရယ်ပစ်လိုက်၏။ ဖြေကား မဖြေချေ။

“မိဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မတူဘူး၊ မိဟာ အံ့ဩစရာကောင်းတယ် ”

ကျွန်တော်သည် သည်လိုချီးမွမ်းဟန်နှင့် အပြစ်တင်လိုက် သည်ကို မိဘာမှ ပြန်မပြောချေ။

အမှန်တော့ သည်လိုပြောလိုက်ခြင်းဟာ ရင်းနှီးလွန်းရာ မကျဘူးလား။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မိကို ခုတွေဖူး စကားပြော ဖူးသော်လည်း ရင်းနှီးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

သို့ပင် မိသည် မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက် နေပုံ ထိုင်ပုံနှင့် အင်မတန်ကိုပင် ဖီလာဖြစ်နေသဖြင့်လည်း ပြောမိခြင်း ဖြစ်သည် ထင်ပါ၏။

“မိ မြန်မာပါပဲ”

ဘာသာကိုတော့ မိက မဖြေပါ။

စကားမဆက်ဖြစ်ဘဲ နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာရင်း မိက ဖြုန်းခနဲ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲကာ “လေးသေပုံ ပြော ပြစမ်းပါ.... ဦးသော်ဆွေရယ်.... ” ဟု လည်တံကြော့ကို မော့ပြီး ပြော၏။

သူ့မျက်လုံးများလက်နေသည်မှာ မျက်ရည်ကြောင့်ပေ လား..... လက်ကလေးများကလည်း တုန်လို့နေပါကော။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

မောင်ကိုလေး၏ အကြောင်းကိုပြောပြစဉ်မှာ..... မိသည်
ငိုရှိုက်နေသလို ထင်ရသည်။

သေသေချာချာ ကြည့်ပြန်တော့လည်း ငိုရှိုက်နေသည်
မဟုတ်ချေ။

မိ ငိုသည်ထင်၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ မငိုတာမြင်၍ ပြန်
လှည့်သွားလိုက်၊ ကျွန်တော့်မှာ အတော်လေးကြောင်ရလေသည်။

“မိဟာ မောင်ကိုလေးသေလို့ လွမ်းလှတယ်ဆိုပြီး
ငိုချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်။ တကယ်ငိုလို့တော့ မရဘူး” ဟု
ကျွန်တော်တွေ့ကာ မုန်းစိတ်များ ထလာ၏။

သူကိုင်ထားသည့် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ခပ်ကြမ်း
ကြမ်းပြုတ်သွားအောင် ရုန်းလိုက်၏။

မိက လမ်းလျှောက်ရပ်လိုက်ပြီး ...အံ့အားသင့်သွားသလို
ငေးပြီး ကြည့်၏။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ... မောင်ကိုလေးကို... မိသတ်
တာပဲ လို့ထားတယ်။ မောင်ကိုလေးဟာတော့ ခု ပြာအိုးပဲ
ကျန်တော့တယ်၊ ပြာတောင် ရှိပါသေးရဲ့လား မသိဘူး...။ မိ
ကတော့ ဟိုတယ်မှာ ကပွဲကြည့်နေတယ်။ မောင်ကိုလေးပြောခဲ့တဲ့
မို့အရည်အချင်းတွေကို ကျွန်တော် ခုတွေ့ပါပြီ...၊ ကိုင်း... မိ
အိမ်ကို ကျွန်တော် ပို့ပါရစေတော့”

မိက ငြိမ်နေ၏။

ပြီးတော့ ဟန်ဆောင်ရှက်လား..... တကယ်ရှက်လား
မသိ၊ ရှက်ပြီး ဒေါသကလေးထွက်ကာ..... ကျွန်တော့်လက်ကို
ပြန်ဆောင့်ဆွဲ၏။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်၊ တစ်ယောက်တည်း
ရူးပြီး စစ်ထဲဝင်သေတာ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ” ဟု အော်လိုက်ပြီး...
ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ရယ်ကာ “ဦးသော်ဆွေ
ရှင်ဟာ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတဲ့လူပဲ” ဟု အချက်ကို ခွတ်လိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ဘယ်တော့မှ ရယ်စရာကောင်းသူ
မဟုတ်ပေ။ ဒါသည် ကျွန်တော်၏ မာနပင်ဖြစ်ပေသည်။

မိန်းမများကို ရန်တွေ့ပါစေ...။ ယောက်ျားများက
စော်ကားပါစေ... ကျွန်တော်သည် ကျော့ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြင့်
လည်းကောင်း၊ လက်သီးဖြင့်လည်းကောင်း တုန့်ပြန်နိုင်။

အရယ်ခံရခြင်းကိုမူ မတုန့်ပြန်တတ်အောင် အခံရခက်
ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘယ်သူ၏ ရယ်စရာသတ္တဝါ အဖြစ်မှ
မခံနိုင်ပေ။

နှုတ်အ, ကာသာ၊ မိကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ... မိ၏
ညိုလက်လက် အေးစက်စက်မျက်လုံးများကို မြင်ရပါသည်။။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ကျွန်တော်ကပင် စပြီး မျက်လုံးလွဲရ၏။

မိ၏ အနိုင်ကို တွေ့တွေ့ခြင်းပင် ခံရပေပြီ။

မိက ကျွန်တော့်မျက်နှာထားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ... ဘာမှ မဖြစ်သလို ပျော့ပျောင်းစွာ “လေးဟာ သနားစရာပဲ သူတို့ အရွယ်လေးတွေဟာ ခက်တယ်...။ လေးဟာ အချစ်ဆိုတာကို နားမလည်သေးပါဘူး ဦးသော်ဆွေရယ်...”

“ဒါ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုပဲ... လေးဟာ မိနဲ့ ခင်ခင်မင်မင်နေရလို့ လူငယ်တို့ဘာဝ စိတ်လှုပ်ရှားတာပဲ” ဟု မှုံ့မှိုင်းသော မျက်လုံးများကို တစ်ဝက်ပိတ်ကာ ပြောလေသည်။

မိက ဤသို့ပြောလိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော်၏ ဒေါသ သည် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ့်ကို ဒေါသထွက်၏။

ဘာကြောင့် ကျွန်တော်သည် မိမှာ သာယာရပါသလဲ...။ မို့လက်ကလေးအထိမှာ တုန်လှုပ်ရပါသလဲ။ မိ ရပ်နေသည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် နီးလွန်းသည်။

မောင်ကိုလေးဟာ ရူးတာပဲထားပါဦး... မိက ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လျောရသလဲ၊ မိသဘောသာ သူ့စကားနှင့် တစ်ထပ်တည်း ကျလျှင်... မိသည် မောင်ကိုလေးနှင့် ခုလို အရောတဝင်နေ၊ ချစ်သူလို ပေါင်းနေဖို့ မရှိပါတကား ...။

မိသည် လိမ်၏... မောင်ကိုလေးခေါ်ရာ မိလိုက်ခဲ့ပုံတွေ။
မောင်ကိုလေးကို မိချော့မော့ခဲ့ပုံတွေ၊ ဒါတွေကို မြှုပ်ပြီး မောင်
ကိုလေးက သူ့ဘာသာနေသည့် မိ့ကို လိုက်ကြိုက်။ ရူးပြီး...
သေသလိုဖြစ်အောင် မိပြော၏။

တတ်နိုင်ပါပေ့ မိရယ်... ။

ဒါပေမယ့် မိက သည်လောက် ကြည်လဲ့သည့် လေသံ
ကလေးဖြင့် သည်လိုလွမ်းဆွတ်ဖွယ် ညည်းညူလိုက်ခြင်းမှာ
ကျွန်တော့်ဒေါသကို အမှုန်ချေပစ်လို့ အကောင်းဆုံး နည်းဖြစ်သည်။

မောင်ကိုလေးကို မေ့ကာ စစ်သားစိတ်ကို ကဗျာဆန်
အောင်လုပ်နိုင်သည့် မိ၏ ပမ်းနွဲ့နေဟန်ကလေးကို စိတ်ဝင်စား
လာ၏။

မိသည် လှလွန်း၏။ ဒုဲထက် လည်လွန်း၏။

ကျွန်တော်ကမူ မိ့အနှောင်အဖွဲ့ကို မြင်လျက်က ကန်း
ကာ တိုးလျက်ရှိသည်။

မိသည် တခြားလူအဖို့တော့ မသိ၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့
မောင်ကိုလေး မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည့် မိမဟုတ်ချေ။

လေးရဲ့ မိကမူ လောကကို ရွဲ့နေသည့် သနားစရာမိ-

လူငယ်တစ်ယောက်ကို ကြိုးလျော့၊ ကြိုးတင်းဖြင့် ကမ်း၍
ကျွန်တော့်လို အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ကို ပျော့ကွေးကျလာသည့်

တွယ်ရာမဲ့သော မိအဖြစ် ဖမ်းသည်မှာ မိ၏ အပါးအနပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် မိနောက်သို့ တကပ်ကပ်လိုက်ကာ မိ အရမ်းကျသမျှကို ရွံရှာစွာ ပြောဆိုတားမြစ်မိတော့သည်။

မိနှင့် ကျွန်တော်သည် ဟိုတယ်သို့ ညတိုင်း လိုလို ရောက်၏။

မိကို တခြားလူတွေနှင့် မသွားစေလို၍ ကျွန်တော်လိုက် ပို့ရ၏။

မိအသိတွေကတော့.... ဘယ်သွားသွား မလွတ်၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားချည်းပဲ.... ယောက်ျားချည်းပဲ.... ။

“ဒီလူဟာ အလကားလူ- မိသွားနဲ့”

မိနှင့်ကျွန်တော်....လိမ္မော်ရည်သောက်နေစဉ် လူတစ် ယောက်က မလှမ်းမကမ်းမှာရပ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ခေါ်၏။

ထိုသူ၏ နာမည်မသိသော်လည်း ဟိုတယ်တကာတွင် ရမ်းကားလှသဖြင့် ကျွန်တော်သိ၏။

“မြို့ပိုင် ဦးဘချစ်လေ.... မိနဲ့ သိပ်ခင်တာ”

“ဒီလူမျိုးနဲ့ ခင်ရတာ.... မိအဖို့ ကြောက်စရာပဲ၊ မိဘာ ဖြစ်လို့ ဦးဘချစ်နဲ့ တွဲချင်ရတာလဲ”

“သူကလဲ မေးလိမ့်မယ်.... ဘာဖြစ်လို့ ဦးသော်ဆွေနဲ့

တွဲသလဲလို့”

“ကိုယ်က မို့ကို စောင့်ရှောက်နေတာ”

“မို့ကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ လူက ဦးသော်ဆွေ တစ်
ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အများကြီးပဲ”

“သူတို့စောင့်ရှောက်နေပုံက မပြောချင်ပါဘူး မိရယ်၊
မိဟာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း.....တစ်နေ့မှာ မီးပွင့်
လိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က ရိုင်းရိုင်းပင်ပြောလိုက်၏။

ပြီးတော့....အငွေ့မသွေတသေ စီးကရက်တို့ကို ကျွန်
တော့် ရင်ဘတ်သို့ ပေါက်လိုက်၏။

“မီးဟာ ကြောက်စရာလား”

မိသည် ဦးဘချစ်က ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပခုံးကို ကြိုပွေ့ကာ
နှစ်ယောက်သား သွားကြ၏။

ဟိုတယ်ပျော်လူတစ်စုက ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ဖြစ်
ပုံကိုကြည့်ကာ.... ပွဲအကျကြီးကျပြီး ရယ်ကြ၏။

ကျွန်တော်သည် မိနစ်ပေါင်းများစွာ မေ့ဇိုင်ကာ....
ကျန်ရစ်ခဲ့ရာမှ ဖြုန်းခနဲထကာ.... မို့ကို လိုက်ရှာသည်။ ဘယ်စား
ပွဲမှ မတွေ့ပေ။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ဆင်ဝင် လသာခန်းကို ထွက်လာကာ

ရောက်ရာပေါက်ရာတွေးနေမိ၏။

မိဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရပါလိမ့်.... ငါ့ကိုများ
အရွဲ့တိုက် နေတာလား.... မိ့ကိုရွံ့တယ်၊ မုန်းတယ်ပြောခဲ့ဘူးလို့
ချစ်တယ်ပြောဖြစ်အောင် အစ်တာလေလား။

ထိုစဉ်မှာ လူတစ်ယောက်သည် မေးခွန်းတစ်ခုနှင့် အတူ
ရောက်လာ၏။

“မိ့ကို ရှာလို့တွေ့လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဘယ်တွေ့မလဲ... မိက ဦးဘချစ်နောက် ကားတစ်စီးနဲ့
ပါသွားပြီ၊ မိဟာ ဒီလိုပဲ၊ ခင်ဗျားလို၊ ကျုပ်လို လူမျိုးဟာ မိ့ကို
ဝေးဝေးက ရှောင်မှ...”

“ခင်ဗျား မိ့အကြောင်းမသိဘူး။ ကျွန်တော်သိတယ်။
မိဟာ ပညာသည်လိုပဲ၊ လူကို သူ့အလှ၊ သူ့မာယာနဲ့ ပြုစား
နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ မိနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးတွေ့မိတဲ့ လူတိုင်းဟာ
ဒုက္ခရောက် ရတာချည်းပဲ”

“ခင်ဗျား မိ့ကို.... စိတ်ထဲမှာ မထားပါနဲ့တော့၊ ကျွန်
တော် ဒါသတိပေးတာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း မိ့လူတွေထဲက
တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် သိတာပေါ့၊ ခုတော့
ကျွန်တော် မိ့ကိုကြောက်တယ်”

ကျွန်တော်သည် စကားပြောသူကိုပဲ ဆွဲထိုးရမလား၊
မိတို့နောက်ကိုပဲ ပြေးလိုက်ရမလားဟု တွေး၏။

ထိုလူကိုသာ စိုက်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာသာ
မှောင်ရိပ်ထဲမှာ မရောက်နေခဲ့လျှင် ဒါမှမဟုတ် ညသာမဟုတ်
ဘဲ နေ့ခင်း လင်းလင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် သူသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာ
အမူအရာကို မြင်ကာ စကားရှိန်သတ်၍ မြန်မြန်ထွက်ပြေးလိမ့်
မည် ထင်ပါ၏။

“မို့မှာ ပုံတွေအများကြီး ရှိတယ်။ လူတစ်ယောက်ပုံ
တစ်မျိုးပြောတာပဲ၊ လူတိုင်း ယုံတာပဲ၊ လူတိုင်းဟာ သူ့နောက်ကို
တကောက်ကောက် လိုက်တယ်။ ဒီအထဲမှာ သူရွေးတာပဲ၊ ဦးဘ
ချစ်လို လူမျိုးပေါ့၊ သူ့ကို အစစအရာရာမှာ ဖောဖောပုံပိုးနိုင်မယ့်
လူဆိုပါတော့၊ အဆိုးဆုံးတော့ဗျာ မိဟာ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့တွဲပြီး
မိန်းမတွေကြောက်တဲ့ဟာ ဟူသမျှကို လျှောက်လုပ်တယ် ဒါပဲ”

မို့မှာ ပုံတွေအများကြီးရှိတယ် ဆို၍ တစ်ခါ မိပြောပြတာ
သတိရမိပါသည်။

မိသည် မွေးပြီးပြီးချင်း မိဘများသေကုန်သဖြင့် မြင်ပင်
မမြင်လိုက်ပေ။

ဆွေမျိုးလည်းမရှိ၊ ရှိလည်းမဆိုင်၊ မိသည် ခရစ်ယာန်
ဘာသာထဲဝင်ကာ မယ်သီလရှင်ကျောင်းမှာနေရ၏။

ဆယ်တန်းအောင်၍ ကျောင်းထွက်သော် မှီလက်ထဲတွင်
ငွေအစိတ်သာ ရှိသည်။

အုပ်ထိန်းသူမရှိသဖြင့် စော်ကားလိုသူများ၏ရန်ကို ရွံကာ
အလုပ်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ပြောင်းပြေးရသည်။

မိသည် စိတ်ညစ်လွန်းသဖြင့် ရှုပ်လှသောရန်ကုန်မြို့
ကြီးဝယ် တစ်ညလုံး ထင်ရာမြင်ရာ လျှောက်သွားနေသည့်အခါ
ရှိခဲ့ဖူးသည်။

မိသည် သူ့အကြောင်းကို ပြောပြစဉ်က အသံသည်
ခါတိုင်းလို ချိုမြေမနေဘဲ အနားဆတ်သည့် ပန်းကန်လို အက်ကွဲ
နာကျည်းနေ၏။

ပြီးတော့ သူ့ခေါင်းကို ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်တင်ကာ ရှိုက်
၍နေသေးသည်။

မိ့ဆံပင်ကလေးများသည် ကျွန်တော့်ပါးပြင်ကို လာ၍
ပွတ်သပ်စဉ် သတိလက်လွတ် မဖြစ်ရလေအောင် အထိန်းကြီး
ထိန်းခဲ့ရပါသေးတယ်။ “ခင်ဗျားသိတဲ့ မိ့ပုံက ဘယ်လိုလဲ” ဟု
ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

မိ့ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက အင်္ဂလိပ် မယ်သီလရှင်
ကျောင်းမှာ အပိုင်အပ်ထားသတဲ့။ သူ့ကျောင်းထွက်တော့ မအေနဲ့
နေရာမှာ ပထွေးရန်ကြောက်လို့ တစ်ယောက်တည်း နေရသတဲ့။

ကုလားသူဌေး တစ်ယောက်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တာ ကုလားက ကြာသမားတဲ့ဗျာ၊ ဒီကသွားရပြန်ပြီး ဆရာမလုပ်တယ်ဆိုလား။ ကျွန်တော်နဲ့ မိတွေ့ကြတဲ့ အချိန်တုန်းက မိက ဝတ်လုံတစ်ယောက်နဲ့ ယူတော့မလိုလိုပဲ၊ ခုတော့ ဦးတင်မောင်ဆီမှာ”

“ခင်ဗျားထွက်သွားပါ” ဟု ကျွန်တော်က လူသတ်ချင်သည့်စိတ်နှင့် အော်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကျွန်တော်တစ်ခုမှ လိမ်မပြောဘူး၊ ခင်ဗျားကောင်းဖို့ စေတနာနဲ့ပြောတာ”

“ခင်ဗျားထွက်သွား”

ထိုလူသည် စောင်းငန်းစောင်းငန်းလုပ်နေရာ ကျွန်တော်သည် ကုပ်ပိုးမှဆောင့်ဆွဲပြီး လသာခန်းမှနေ၍ အတွင်းသို့ တွန်းသွင်းလိုက်၏။

ယခုမိ၏ လက်ရှိအလုပ်မှာ သူဌေးဦးတင်မောင်၏ စက္ကရီတေရီလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။

မိသည် ဦးတင်မောင်အိမ်တွင် နေထိုင်၏။

ဦးတင်မောင်မှာ မိန်းမဘက်တွင် နာမည်ကျော်ဖြစ် လေရာ မိလို အလှကလေးကို တစ်လ နှစ်ရာငါးဆယ် အလကား ပေးပြီး အိမ်ခေါ်ထားသည်မှာ ရူးသွပ်ခြင်းမဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်သည် ဦးတင်မောင်ကို မုန်း၏။ သို့သော်

သူသည် မျက်ခုံးမျက်လုံးကောင်းကောင်း၊ နှာခေါင်းချွန်ချွန် သပ်
သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားတတ်၏။

သူ့ရုပ်၊ သူ့ပစ္စည်းနှင့် သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးသူ ဖြစ်
လေရာ ဘယ်တော့မှ လမ်းပေါ်က အပေါ်စားမိန်းမများနှင့်
မဆက်ဆံပေ။

ဦးတင်မောင်နှင့် မိသည် အများပြောလည်း ပြောစရာ
ရင်းနှီးလွန်း၏။ သို့သော် ကျွန်တော် မှီကို ပထမဆုံးစတွေ့စဉ်
ဦးတင်မောင်ကို မျက်နှာကြီး ပျက်နေအောင် ထားခဲ့ကာ ကျွန်
တော်နှင့် ဆူးလေဘုရားလမ်းဘက် ထွက်လာသည်ကို တွေးမိ
သော်- မိဟာ ဦးတင်မောင်ကို မုန်းတယ်။ မိသိတယ် ဦးတင်
မောင်ကို အလုပ်ရှင်မို့ အလိုက်အထိုက် နေရတာ။

ဟု အကောင်းဘက်လှည့်တွေးလိုက်၏။

ဟိုတယ်တွင်.....(၁၁) နာရီခွဲသည်အထိ မှီကို စောင့်
ပါသေးသည်။ မိပြန်မလာပါ။

မိဟာ ပြန်အိပ်နေပြီဆိုရင်တော့ ကောင်းပါရဲ့ ဒါပေမယ့်
ဦးဘချစ်..... ။

မှီအသံကို ကြားလိုက်၏။

မိဟာ ကြောက်စရာလား။

ကျွန်တော်သည် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပထမဆုံး

မိန်းမအတွက် မောင်ကိုလေး ငိုသလို ငိုရကောင်းမလားဟု တွေးမိ၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းလင်းချင်း မိုးထံ (ဦးတင်မောင် အိမ်ဝသို့) သွား၏။

မိရော ဦးတင်မောင်ရော မရှိဘဲ ဦးတင်မောင်လူယုံ ကုလားကပြားကိုသာ တွေ့ရ၏။

မိ ညကပြန်မလာဘူးလား။

လာတယ်၊ တစ်ချက်ကျော်ကျော်မှာ လာတယ်၊ ဦးတင် မောင်နဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတာပေါ့၊ သူဌေးက မိ့ကို သိပ်သနားတယ်၊ ဂရုစိုက်တယ်၊ မိန်းကလေး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်မှာကို သိပ်ကြောက် တယ်။

ကုလားက သူ့အမိပွယ်နှင့်သူ အားရပါးရ ရယ်လေ၏။ ထို့နောက် မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်ကာ..... ။

သူဌေးက အတော်စိတ်ဆိုးတယ်၊ မိကတော့ ဂရုတောင် မစိုက်ဖူး၊ ‘ရှင်သဘောမကျရင် အလုပ်ကထွက်မယ် ထုတ်ပစ် လိုက်’ တဲ့၊ သူဌေးကပဲ ပြန်ချော့ရသေးချည်တော့တယ်ဗျို့၊ ကျုပ်ဖြင့် အတော်သဘောကျတယ်။ မိနေရာသာ ဖြစ်ချင် လာတော့တာပဲ၊ ကျုပ်သာ မိဆိုရင်လား’

ကုလားက ရွံစရာကောင်းစွာ ရယ်ပြန်၏။

ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှန်းမသိ၊ ဒေါသထွက်ကာ။

“ဟေ့- ဒါတွေ မကြားချင်ဘူး၊ ခုသူတို့ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သွားလဲ၊ နှစ်ယောက်အတူတူသွားတာလား?”

ဟု ဟောက်လိုက်၏။

“အို-သူတို့ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ပြောလို့ ဖြစ်မလား၊ နှစ်ယောက်တည်းသွားတာကို ခင်ဗျားကလိုက်ပြီး သုံးယောက် မလုပ်ချင်ပါနဲ့”

“သူတို့ ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် ကိုင်သာ ရိုက်လိုက်ချင်သောစိတ်ကို ချိုးနှိမ်ကာ ဒေါသကို သက်ပြင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲမှုတ်ထုတ်ရင်း။

“ကဲကွာ- ဒါဖြင့်ရင် သူတို့ ဒီလိုသွားတဲ့အခါ ဘယ် လောက်ကြာတတ်သလဲ၊ ခါတိုင်း”

ဟု တစ်နည်း လှည့်ပြီး မေးရ၏။

“မိဟာ ဦးတင်မောင့် စက္ကတေရီပဲ၊ သူဘယ်သွားသွား ဘယ်လောက်ကြာကြာ မိက အမြဲသူနဲ့ ရှိရမှာပေါ့။ တစ်ရက်တည်း ကြာတတ်တာလည်း ရှိတယ်၊ တစ်လကြာတတ်တာလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ သိပ်မကြာပါဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတာ မှမဟုတ်ဘဲ။ အပျော်သွားတာပဲ၊ သန်ဘက်ခါလောက်တော့ ပြန်

၆၄

ကြမ်းစား

လာကောင်းမယ်နဲ့ တူပါရဲ့”

ကျွန်တော်သည် ဘာကိုမျှမမြင်တော့ဘဲ၊ ခေါင်းအောက်
စိုက်ကာ ထွက်အလာ လူပါးဝသည့် ကုလား၏ အော်သံကို
ခပ်သဲ့ သဲ့ကြားရပြန်သည်။

သို့သော် ပြန်ပြီး သတ်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။

❖ မိုးကို မုန်းသည်ဟု ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးပေသည်။
သို့သော် ကျွန်တော်၏ အမုန်းသည် မိ ကျွန်တော် တစ်ယောက်
နားသာ ကပ်နေစေလိုသည့် အမုန်းမှန်း ခုသိရပါပြီ။

မိသည် ကျွန်တော်က ဟန်လုပ်မနေ၊ ရှက်မနေတော့ဘဲ
“မင်းနဲ့ ငါယူကြစို့ကွယ်” ဟု သဘောသက်ရောက်သည့် စကား
များကို ပြောလိုက်သည့်အခါ သူပြုံးနေကျ မထိတရိအပြုံးကလေး
ကို ပြုံးလိုက်၏။

“အင်း” လို့လဲ ခေါင်းမညိတ်၊ “ဟင့်အင်း” လို့လဲ မငြင်း။
ကျွန်တော်သည် မိုးကို နှောက်ယှက်၏။ မိဘယ်သူနှင့်
“မိဟာ ကျားနာပဲ.... မိမြင်ရာလူကို ဒုက္ခပေးချင်တယ်။

ရည်မွန်စိုးစာပေ

ပထမ မိက ငြင်းဆန်၏။ ထေ့ပြုံးပြုံး၏။ “ရှင်က ဘာဆိုင်
လို့လဲ” ဟုမေး၏။

သည်အခါများတွင် ကျွန်တော်က “ဘာဖြစ်လို့ မဆိုင်ရ
မှာလဲ၊ ကိုယ်က မှီကို ယူမယ့်လူ”

“ရှင် တိတ်လိုက်”

မိက သွားချင်ရာသွား၏။

ကျွန်တော်က မလျှော့ဘဲ မှီအန္တရာယ်တွေကို ဖယ်ပစ်၏။
လက်သီးကို မကြာခဏ အသုံးချရ၏။

ကျွန်တော့်မျက်နှာမေးရိုး စသည်တို့သည်လည်း မကြာ
ခဏ ဖူးယောင်ရ၏။

မိသည် ကျွန်တော့်ဘက်ကနေနေ၊ သူတို့ဘက်က နေ
နေ မှီကို ကျွန်တော်အစွမ်းကုန် ကာကွယ်ပါ၏။

တစ်ခါတစ်ခါမူ မိသည် မျက်နှာကလေး မသာမယာ
နှင့် ကျွန်တော့်နောက်သို့ ပါလာ၏။

မိတော့ဖြစ်ချင်ရာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မယ်။ မိအရင်
တုန်းက မိထင်ရာလုပ်ခဲ့ပေမယ့် ခုမလုပ်ပါနဲ့တော့ မှီအတွက်
ကိုဆွေ ရှိပါပြီ၊ ကိုဆွေကို လက်ထပ်ပါဆိုတော့လည်း မဟုတ်
ပြန်ဘူးတဲ့၊ မိဟာ ဒီလိုနေရတာ သိပ်ပျော်သလား။ ဒီလိုလုပ်ပုံ
တွေနဲ့ မောင်ကိုလေးကိုလည်း သတ်ခဲ့ပြီနော်၊ ကိုဆွေတို့လို

ရည်မွန်ဦးစာပေ

တကယ်ချစ်တတ်တဲ့ လူများဟာ ဟိုဦးဘချစ်တို့၊ ဦးတင်မောင် တို့လို လူတွေနဲ့ပြိုင်နေရတာ မသင့်ပါဘူး။ သူတို့မှာ ယုတ်မာချင် တဲ့ စိတ်သာရှိတာပဲ။ မိနဲ့ ဝေးရလို့များ ကိုဆွေတို့လို ရူးကျန်မယ် ထင်သလား။ ဝေးလိုက်လေ မိရယ်။

ကျွန်တော်သည် ညည်းညူရာက ဒေါသထွက် ရွံရှာ လာကာ။

မင်းဟာ လှည့်စားနေတာပဲ။ ကိုလေးနဲ့ကျတော့ တစ်မျိုး၊ ငါ့ကျတော့ တစ်မျိုး၊ ဟိုလူတွေကို တစ်မျိုးလုပ်နေတာပဲ။ မင်းဟာ ဂျင်ပဲ ဟု ပြောပစ်မိလေ၏။

မိက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသော အမူအရာဖြင့် တွေ့စိုက် ကာ နေရာမှ ကျွန်တော့်ခြေရင်းမှာ ထိုင်ချကာ-

“အို- မိဘာဖြစ်နေတယ်မသိဘူး။ ထင်ရာရမ်းချင်တဲ့ ရောဂါ မှီမှာရှိတယ်။ ကိုဆွေ မိသေခါနီးမို့ ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေတာလားမသိဘူး” ဟု ငိုလိုက်၏။

“ငါတော့ ချီးမွမ်းပါတယ်မီ၊ မင်းဟာ ငါနဲ့ကျရင် ငို တယ်။ သနားစရာလေးပဲ။ ကိုလေးကျတော့ သူငိုတာ မင်းပြုံး တယ်။ မိဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အကြောကြံဖို့တော့ ထိပ်တန်းကပဲ”

မိက နာသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ထလိုက်ကာ ကျွန်တော်

နှင့် ယှဉ်ပြီးရပ်သည်။

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မိက ရိုက်လိုက်တော့မည်ဟုပင် ထင်လေသည်။

“အကြောကြံဖို့ ဟုတ်လား၊ နေပါဦး၊ အခုဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ချစ်တယ် ချစ်တယ် ပြောနေတာပါလိမ့်၊ ဦးသော် ဆွေ မိက အကြောကြံမယ် စိတ်ကူးပြီး ကိုဆွေ့ကိုများ ချစ်တယ် တစ်ခွန်း ပြောဖူးသလား၊ မိဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး၊ မချစ်ဖူး၊ လူတိုင်းကို မုန်းတယ်’

သည်တစ်ခါ နာသူကတော့ မိမဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်သည် ဂရုမထားသလို ဟန်ဆောင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မှီကို ရယ်ပစ်ချင်စွာ သေသေချာချာ ကြည့်၏။

“အို- ကိုဆွေ ဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့၊ မကြည့်ပါနဲ့၊ ကိုဆွေ သတ္တိကောင်းမှန်း သိပါတယ်။ မိဘာဖြစ်ဖြစ် ကြည့်နေနိုင်မှန်း သိပါတယ်”

မိက ကျွန်တော့်လက်ပေါ် ယိုင်ကျကာ ငိုယိုရင်း မူးဝေ နေသူပမာ တစ်လုံးချင်း ပြောသေး၏။

“မိက အကြောမကြံရပါဘူးကိုဆွေရယ်၊ လူများကြံတာ မိခံရတာပါ၊ အို- မိဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မိဘယ်ယောက်ျားတစ် ယောက် ဘယ်လိုယုတ်မာသလဲဆိုတာ သိခဲ့ပြီးပါပြီ မိ ကျောင်း

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ထွက်စ အသက် ငယ်ငယ်လေးတုန်းက တွေ့ဖူးပါတယ်....သူတို့ ဒုက္ခရောက်ရုံ.... မိလုပ်တယ်.... ”

“မိဟာ ကျားနာပဲ.... မိမြင်ရာလူကို ဒုက္ခပေးချင်တယ်။ သူတို့ကို သနားစရာလား၊ မိ့ကို မကောင်းကြံနေတာတွေ သူတို့ ရောက်ထဲကျရင် မိကတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့်လေး တို့လို လူကိုတော့ မိမရက်စက်နိုင်ပါဘူး၊ လေးကို မိတကယ် သနားပါတယ်....အို မိ့မှာ အသည်းနှလုံး မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်သလား....”

ကျွန်တော်က မတုန်မလှုပ် အေးဆေးစွာ။

“ခက်တာကမီ သော်ဆွေဟာ ကိုလေးမဟုတ်ဘူး.... မိ စကားတစ်လုံးပြောရင် ‘ပြောင်နေတာလား’ လို့ တွေးတယ်....။ ငါကတော့ ‘ဟန်ဆောင်နေတာလား.... လိမ်နေတာလား’ လို့ တွေးတယ်၊ အဲဒါ ကိုလေးနဲ့ ငါကွာတာပဲ.... မင်းဟာသိပ်မွတ်တယ်ကိုလေးအပေါ် ငါဘယ်လိုစိတ်ထားမျိုး ထားတယ်ဆိုတာ သိတော့ ကိုလေးအပေါ် သနားပြတယ်.... သူတော်ကောင်းကြီးပဲ”

မိက ကြက်သေသေသွားပြီးမှ မျက်ရည်များ ကြားက ပြုံးကာ မျှော်လင့်ချက် ပျက်ပြားသွားသလို ခေါင်းခါလေသည်။

မိသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ချောင်းဆိုးပြီ အိပ်ရာထ လဲပြန်၏။

ကျွန်တော်က မှီကို ဦးတင်မောင်အိမ်မှာ မနေစေဘဲ
ဆေးရုံပို့၏။

မိသည် ညက ကျွန်တော်ပြန်သွားသည့် အချိန်ကစ၍
အအေးထဲ မိုးလင်းအထိ ထိုင်နေသည်ဟု ဦးတင်မောင်က
ပြောပြ၏။

မိသည် ဝရန်တာမှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်၏။
အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ပြော၍မရ။

ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေးလည်း ရွှေ့မထိုင်၊ စောင်ပေး
လည်း မခြံဘဲနေသည်။

မိုးလင်းသော် မှီတစ်ကိုယ်လုံးသည် ရေခဲလို အေးစက်ကာ
သွေးချောင်းသာ ဆိုးကာနေလေသည်။

သည်အထဲမှာ သောက်လိုက်သည့် စီးကရက်၊ ဒါကို
မဖြတ်နိုင်လျှင် အသက်တိုမည်ဟု ဆရာဝန်က ပြောသည်ကို
မိက အားကြီးသဘောကျနေပေသည်။

မိသည် ကျားနာမှ တကယ့်ကျားနာ၊ သူ့အမီး သူ
ပြန်ခဲနေပြီး လောကမှာ မိသည် ဂြိုဟ်ကောင်သက်သက်၊
ဘယ်သူ့ကိုမဆို သူ့ကိုယ်သူပင် ကောင်းကျိုးမပေး။

ကျွန်တော်က မိသောက်နေသော စီးကရက်ကို ယူလွှင့်
ပစ်သည့်အခါ မိက တစ်မျိုးလေးပြုံးရှာ၏။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ကျွန်တော်သည် သူ့အပြုံးမှာ မူးနှောက်သလိုလို ဖြစ်သွားကာ ကိုလေးနဲ့ဖြင့် တူ တူလာပါပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်မြင်လိုက် ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မိသေရင် မနေတော့ဘူးဟု တွေးလိုက် မိသော ကြောင့်ဖြစ်၏။

မိဆေးရုံကဆင်းလာသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် တယု တယတည်းသာ ယုယနေမိသည်။

မယုယဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား၊ ဒီဆေးရုံတက်ရတာဟာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပဲ၊ မို့မှာ အသည်းနှလုံးရှိသည် ဆိုတာကို ကျွန်တော်ယုံပြီ။ မိ၏ အသည်းနှလုံးသည် ကျွန်တော်လို လုံးလုံးဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်ဟုပင် အထင်ကြီး၏။

ရက်စက်သည် ဆိုချင်ဆိုပါ။ မိဆေးရုံတက်ရခြင်းကို ကျွန်တော်ကျေနပ်၏။ မိလုပ်ပုံကို သဘောကျလျက်ရှိ၏။

မိစကားတစ်ခွန်းပြောလျှင်လည်း အရင်လို သံသယမပွား တော့ ယုံချင်စရာမကောင်းတောင် မို့လက်ကလေး ဖြူဖြူဖျော့ ဖျော့ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ထိုအထိအတွေ့ဖြင့် တုန်လှုပ်လာသော စိတ်ဖြင့် မယုံနိုင်ခြင်းကို မေ့ပစ်လိုက်သည်။

မိကမူ အတိုင်းထက်အလွန် မတုန်မလှုပ် ပမာမခန့်နိုင် လာ၏။

၇၂

ကြမ်းစား

ကျွန်တော်က “မိ.... မိ.... မိ” ဟု ဒရောသောပါး
ဖြစ်သမျှကို ခါးထောက်မပျက် အေးစက်စက် ပြုံးပြီးကြည့်၏။

တစ်ခါတစ်ခါ အောင့်သက်သက်ဖြစ်စရာ တရားကျ
သည့် ပညာရှိဟန်နှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်သေး၏။

ကျွန်တော့်ကို ရှိသည်ပင် မအောက်မေ့ဘဲ မိဖြစ်ချင်သလို
ဖြစ်၏

စီးကရက်ကို အနားမရှိသောက်၏။

ကျွန်တော်က မိကို ထင်တိုင်းဖြစ်ပါစေဟု ပစ်ထားကာ
စားပွဲမှာ ထိုင်ငိုလျက် ပထမ အီးဗနင်းအင်ပဲရစ်နံ့ကလေးရမည်။

ပေါ့တော့တော့ အေးစက်စက် လက်ကလေး ပခုံးပေါ်
ကျလာမည်။

မို့မျက်နှာကလေး တစ်ဝက် ပါးပြင်နားသို့ ကပ်လာမည်။

ကျွန်တော်သည် သည်အခါများတွင် ဖြုန်းခနဲထကာ

“မိ.... မိ.... ကိုဆွေ့ကို တစ်နေရာရာနှင့်ပြီးတော့
လှေခါး အရှည်ကြီးပါတဲ့ အိပ်မက်အကြောင်း စာရေးပြီး သေတော့
မခိုင်းပါနဲ့ ကွယ်” ဟု ပြောမိသည်။

မိသည် မျက်နှာပျက်သွားတတ်၏။

“အော်.... ကိုဆွေ့ကအစ မို့ဘက်မှာ မရှိဘူးနော်....
ကိုဆွေ့ဟာ လေးဘက်က သိပ်နာနေတာကိုး” ဟုပြောကာ....

ရည်မွန်ဦးစာပေ

အခန်းက တန်းထွက်သွား၏။

“မိဟာ.... ကျွန်တော့်ကွယ်ရာမှာ ငိုရအောင် ထွက်သွား
တာပဲ”

❖တစ်ညနေမှာ.... မိကို တွေ့ချင်၍ သူသွားနေကျ
ဟိုတယ် သို့ လိုက်သွား၏။

စားပွဲတစ်ခုမှာ မိကိုအလယ်က ထား၍ ဦးဘချစ်နှင့်
ဦးတင်မောင်တို့ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဦးဘချစ်နှင့်
ဦးတင်မောင်တို့သည် လူကြားကောင်းသော ရန်စကားများကို
ပြောနေဟန်တူ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်နှာက အတွင်းသဏ္ဍာန်ကို မဖုံးနိုင်ပေ။

မိက ကလေးငယ်ပမာ အပြစ်ကင်းစင်သည့် မျက်နှာဖြင့်

ပြုံးနေ၏။

ကျွန်တော်ကမူ အပြုံး၏နောက်ကွယ်က ရက်စက်သည့်

ရည်မွန်ဦးစာပေ

အရိပ်ကို လှမ်းမြင်သည်။

ခဏကြာသော် ဟိုတယ်တို့ထုံးစံအတိုင်း တစ်ထောင့်က
ဒုံး၊ ဒိုင်းနှင့် ဆူညံသတ်ပုတ်ကြ၏။

အရက်ပုလင်းချင်း ရိုက်သံဖန်ခွက်ကွဲသံ၊ ကုလား ထိုင်ဖြင့်
ပေါက်သံစသည်ဖြင့် ရုပ်ရှင်စတန့်ကားဆန်လှ၏။

ဦးတင်မောင်မွေးထားသည့် လူမိုက်များနှင့် ဦးဘချစ်
တပည့် Police များရန်ဖြစ်ကြသည်။ အကြောင်းရင်းကတော့
ထင်ပေါ်လွန်းလှပါသည်။

ဦးဘချစ်က ရန်ဖြစ်သူများထံသွားကာ..... ဖျင်၏။

ဦးတင်မောင် မသိချင် ဟန်ဆောင်နေသော်လည်း သူ့လူ
များကို “မကြောက်နဲ့” ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် လှမ်းပြီး ခေါင်းငဲ့ပြ၏။

မိကမူ ဘာကိုမှ မမူဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပင် စား
သောက်မြဲ စားသောက်နေသည်။

မိမတုန်လှုပ်သည်ကိုကြည့်ကာ..... ကျွန်တော့်ရင်တွင်
ကျပ်လာ၏။

ကျွန်တော့်ဘေးက အင်္ဂလိပ်အိမ်က ဒရိုင်ဘာလိုလို၊
ဘိလပ်ပြန်လိုလို တစ်ယောက်က ပေါင်မုန့်ကို တစ်ချပ်ပြီး တစ်ချပ်
စားရာက.....

ဦးဘချစ်နဲ့ ဦးတင်မောင် ဖြစ်ကြပြန်ပြီ..... ခင်ဗျား

ရည်မွန်စီးစာပေ

နားသာထောင်နေ၊ ဒါနဲ့ မဆုံးသေးဘူးမှတ်၊ အရင်းခံတရားခံ
ကြည့်မလား..... ဟောဟိုမှာ..... မိတဲ့ မလှလား..... ” ဟု
မို့ကို မေးငေါ့ပြတာ ကျွန်တော့်ကို မျက်စေ့တစ်ဖက် မှိတ်ပြ၏။

“အဲဒီမိန်းမဟာလေ”

မို့အကြောင်းကို သူများပြောသံကြားရတာ များလှပြီ၊
ကြားရတိုင်း ကျွန်တော် စိတ်မသက်သာဖြစ်ရ၏။

ထိုသူဘာမှ ထပ်ပြောဖို့ မလိုပါ၊ လုံလောက်ပါပြီ
ကျွန်တော်သည် “တော်ဗျာ”ဟု ငေါက်ပစ်လိုက်၏။

ဦးဘချစ်ပြန်လာသော် မိနှင့်ဦးတင်မောင်တို့ မရှိတော့
ပေ။ ထသွားသည်ကို ကျွန်တော်မမြင်လိုက်။

ဦးဘချစ်က အံတစ်ချက်ကြိတ်ပြီး အခန်းပြင်သို့
ထွက်သွား၏။

ကျွန်တော်လည်း မယောင်မလည် လိုက်၏။

ဦးတင်မောင်ရော၊ မိရော၊ ဦးဘချစ်ရော ရပ်နေသည်ကို
တွေ့ကာ..... တံခါးဝမှာ သူတို့ကို ကျောပေး၍ ရပ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ လစ်ပြေးတာကိုးဗျ”

ဦးဘချစ်၏ ရယ်ရယ်မောမောအသံ.....

“မိက ကြောက်လို့တဲ့ဗျ”

ဦးတင်မောင်၏ ဆင်ခြေ။

“မိကြောက်တယ် ပြောပါဘူး” ဟု မိ ပြောသံကိုကြားရ၍ သူတို့ဘယ်လိုဖြစ်နေမည်ကို လှည့်ကြည့်ချင်လာ၏။

ဦးဘချစ်က-

ကျုပ်တို့ သုံးယောက် ဂလုပ်သွားမယ် ပြောတာနော်၊ နှစ်ယောက်တည်းတော့ မသွားပါနဲ့၊ ကျုပ်လည်း ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်” ဟု ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြောသံကို ကြား၏။

“ခင်ဗျား ကြည့်ချင်ရင် လက်မှတ်ဝယ်ပေးပါ့မယ်ဗျာ တစ်ညလုံး ရုံထဲက မထွက်ပါနဲ့၊ တစ်ရံပြီး တစ်ရံဆက်ကြည့်ပါ.....၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ မကြည့်ပါဘူး၊ မိက ကားလျှောက်စီးမယ် ပြောတယ်”

ဦးဘချစ်ကတော့ မျက်မှောင်ကုတ်သွားမှာပဲ၊ ဦးတင်မောင်က မဲ့ရွဲ့ပြီးနေမလား။

ဤသို့တွေးမိရိုက် မိသည် ကျွန်တော်ဘေးနားသို့ ဖြုတ်ခနဲ ပေါက်လာ၏။

“လာ..... ပြေးရအောင်”

မိနှင့် ကျွန်တော်သည် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ကာ ဟိုတယ်ဘေးပေါက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်း၏။

မြင်းရထားတစ်စီးပေါ်တက်ကာ အမြန်မောင်းခိုင်း ရင်း..... ဘေးက တရုတ်ကပ်ကလေးများကို ကျွန်တော် ပိတ်၏။

မိက “မပိတ်နဲ့ ဂရုစိုက်လို့” ဟုပြော၏။

မြင်းရထားကလည်း အတော်ပြေးသည်၊ ဟိုတယ်သည်
နောက်မှာကျန်ခဲ့၏။

ဦးဘချစ်တို့နှစ်ယောက်လည်း ကျန်ခဲ့ပြီ။ ထိုးသတ်များ
နေလေမလား။

သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံးသည် ပြောင်ရန်ဖြစ်လောက်
အောင် မိုက်ကန်းမည်မဟုတ်ပေ။

နှစ်ယောက်လုံး ကျော်ကြားသည့် လူကြီးလူကောင်းများ
ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်လည်း မှီကို ငေးမောပြီး ကြည့်၏။

“မိရယ်ကိုဆွေကိုလက်ထပ်ပါတော့၊ ကိုဆွေတို့နှစ်
ယောက် ရန်ကုန်ကထွက်ပြီး တောထဲတောင်ထဲသွားနေရအောင်”
ဟု ကျွန်တော်သည် ပျော့ပျောင်းညင်သာစွာ အောက်ကျခံ၍
တောင်းပန်လိုက်သည်။

မိက ဘာလုပ်သလဲ၊ မိက ပြောင်ချော်ချော်ရယ်ကာ.....

ကျွန်တော်က မသိလိုက်မသိဘာသာ-

“ပျော်ရအောင်ပေါ့မိ- လက်ထပ်ပါလို့ဆိုတာ”

မိက “ဟင့်အင်း” ဟု ရှင်းရှင်းပင်ငြင်း၏။

ကျွန်တော်က-

“မိရယ်..... ကိုဆွေကို ဒီလောက်ပဲ မုန်းသလား” ဟု
မချိုမဆန့် မေးလျှင် မိက ကျွန်တော်တစ်ဆင့် ကြားဖူးသော
အဖြေကို ဖြေ၏။

“မမုန်းပါဘူး- မချစ်ပါဘူး”
ကျွန်တော်၏ ခေါင်းတွင်းသို့ အကြောက်တစ်မျိုး ဝင်လာ
ပြီး မိ့ကို ငေးကြည့်မိသည်။

မိက ဒါကို ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ချိုမြေ့စွာ ပြုံးလိုက်၏။

❖ စနေတစ်ညမှာ မှီထံမှာ “ဦးတင်မောင်ဆုံးပြီ အမြန်
လာပါ” ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသော စာတစ်စောင်ရ၏။
အချိန်မှာ ၁၁ နာရီကျော်ပြီ။ စာမှာ အရေးတကြီး
လွှတ်လိုက်သဖြင့် ချက်ချင်းထပြီး သွားရသည်။
ရောက်သော် အိမ်ခန်းတွင်းဝယ် ခုတင်ကို ကန့်လန့်
ဖြတ်ကာ.... လဲလျက် သေဆုံးနေသော ဦးတင်မောင်ကို တွေ့ရ၏။
ညအဝတ်အစားကို ဝတ်ထားသည်။ လက်တွင် သက္က
လပ်လက်အိတ် စွပ်ထားသည်။
ဘယ်လက်မှာ သေနတ်ကို ခပ်လျော့လျော့ကိုင်ထား၏။
ညာဘက်ရင်ဘတ်မှာ သွေးများ ခဲနေသော သေနတ်

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ဒဏ်ရာ ရှိသည်။

ကျွန်တော်၏ဘေးတွင် မိသည် ရင်ကလေးပင့်ကာ ဦးတင်မောင် အလောင်းကိုတစ်လှည့်၊ Police မင်းကြီးကို တစ်လှည့်၊ ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့် လှည့်ပတ်ကာ ကြည့်နေလေ၏။

လူယုံ ကုလားကပြားမှာ အိမ်ထဲဝင်လိုက် အိမ်ပြင် ထွက်လိုက်ဖြင့် ပျာယာခတ်နေ၏။

အစေခံများမှာ အိမ်ရှေ့တွင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေကြသည်။

ဦးတင်မောင်ဟာ ဘာကြောင့် သတ်သေပါလိမ့်၊ သည်လို လူစား သတ်သေသည်ကို ကျွန်တော်မယုံနိုင်ဖြစ်မိ၏။

ဦးတင်မောင်သည် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ချမ်းချမ်းသာသာ နေသူ ဝီဝီ အင်မတန် သတ္တိကြောင်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးတင်မောင်သေနေပုံကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရင်းက ခုတင်၏ အနောက်ဘက်အနီး မှောင်ရိပ်ကျကျမှာ ပုလဲရင်ထိုးကလေးကို ကောက်ရသည်မှာ မလွယ်လှချေ။

သည်အမှုကို မိမိကိုယ်ကို သတ်သေမှုဟု မိက တိုင်၏။

Police မင်းကြီးက စစ်စရာ မေးစရာများကို စစ်မေး၏။

သည်အတွင်း “ကျွန်တော့်ကားက အရေးရှိရင် ပျက်ပြီ”

ဟူသော အညည်းနှင့် အစိုးရစုံထောက် ရောက်လာ၏။

စုံထောက်တို့ထုံးစံအတိုင်း ကြည့်သည်။ သူသည် မှီတိုင်
ချက်ကို ဂရုမစိုက်ပေ။

မိသည် ယခုမှ ဟိုတယ်ကပွဲက ပြန်လာသည်။

သူသည် အိမ်က အခေါ်လွှတ်မှ ပြန်လာကာ အားလုံး
သိရသည်။

မိသည် ဤသို့ ကျွန်တော့်အားပြောပြနေစဉ် ကျွန်တော်
သည် မှီမျက်နှာကိုသာ စိမ်းစိမ်းကြည့်နေမိ၏။

ထို့နောက် မိသည် အဝတ်သွားလဲ၏။

စုံထောက်က စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက်..... ကျွန်တော်
နှင့် မင်းကြီးအကြားတွင် လာရပ်ကာ.....

“ဒါဟာ လူသတ်မှုပဲ” ဟု တထစ်ချ လေးနက်စွာ
ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရှုပ်နာရီအိတ်အတွင်းမှ ရင်ထိုးကလေး
ကို ယောင်ယမ်းပြီး စမ်းသပ်လိုက်မိ၏။

စုံထောက်ကိုလည်း ဆွဲထိုးချင်လာ၏။

မိခုနေရှိနေရင် ဘယ်လိုနေမလဲ ဟု တွေး၏။

သို့သော် မိဆင်းလာသည့်အခါ ကျွန်တော်က လူသတ်မှု
ဖြစ်ကြောင်းပြောလျှင် မိက “အို” ဟု အံ့ဩသွားရုံမှ ပိုမဖြစ်ချေ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးဘချစ်ကို ဖမ်းလိုက်၏။

သေသည့်ညက သေနတ်သံပင်မကြားကြ၊ သေပြီး
အတော်ကြာမှ သိရသည်။

အမှုသည် အနည်းငယ် ပတ်ချာလည်နေစဉ် ကျွန်
တော်သည် တက္ကစီတစ်စီးကို တစ်နေ့တွက်ငှားကာ မိုးကို ခေါ်လာ၏။

ပြည်လမ်းတစ်လျှောက် ပြေးလေးစွာမောင်းလာ၏။

မိသည် ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ငြိမ်ပြီး ထိုင်လိုက်၏။

ဘယ်သူမှ စကားပြောဖို့ စိတ်မကူး။

မို့စိတ်ထဲက ဘာဖြစ်နေမည်ကို တွေးမိ၏။

ကျွန်တော်ကမူ တုန်လှုပ်၍နေ၏။

သတ္တိကြောင်၍၊ ကြောင်၍ လာသည်။

သည်ကားနှင့်ပင် လွတ်ရာကျွတ်ရာ မောင်းပြေးချင်လာ၏။

မိက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ထိတ်လန့်လာသည့် သဖွယ်

“ပျင်းစရာကြီး” ဟု ကျွန်တော့်အား..... စကားပြောရန် ခိုင်းလိုက်၏။

ကျွန်တော့်မှာ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘဲ စိုက်ကြည့်မိရာ

မိက ဟန်မပျက်အောင် သူ့ကိုယ်သူထိန်း၍နေ၏။

မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွား၏။

နောက်ဆုံးတွင်ကား..... သူပြုံးနေကျ အေးစက်စက်

အပြုံးကလေး ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော် ဒေါသထွက်ကာ-

“ရယ်လိုက်ပါ.... မိ၊ ပစ်ပြီးရယ်လိုက်စမ်းပါ” ဟု အော်မိရာ....

“ကိုဆွေ ဘာဖြစ်နေသလဲ.... ” ဟု ဝမ်းနည်းသွားသလို မေး၏။

“မိ ဦးတင်မောင်သေတဲ့ညက အင်္ကျီတစ်ထည် မစုတ် ဘူးလား၊ မှီပုလဲရင်ထိုးကလေးကော မပျောက်ဘူးလား”

မိသည် ဘာဖြစ်သွားသည်ကို ဖော်ပြနိုင်ဖို့ရာ စကားလုံး အတော်များများ သုံးရပေမည်။

မိသည် ကြောက်သွား၏။

ပြီးတော့.... ကျွန်တော့်အား ရွံ့မုန်းသွားပြီး အရှုံးပေး လိုက်၏။

သို့သော် သတ္တိဆောင်လိုက်၏။

မိသည် ဝိုင်းလည်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရာ အားယူပြီး ပြုံးလိုက်ရာ အပြုံးသည် အမဲဖြစ်၍နေလေသည်။

“မိဟာ ကိုလေးကိုတော့ သေခိုင်းလို့ရတယ်၊ ဦးတင် မောင်ကတော့ ဒီလိုလူစားမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းကိုယ်တိုင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် သတ်လိုက်တယ်၊ မိငြင်းချင် ငြင်းဦး”

ကျွန်တော်က ပုလဲရင်ထိုးကလေးကို ပြလိုက်၏။

ရင်ထိုး၏ အပ်တွင် ပဒုမ္မာအင်္ကျီ အစုတ်စကလေးသည်

ညပ်မြဲညပ်နေသေးသည်။

“ရင်ထိုးမှ ပုလဲပွင့်ခိုင်ကလေးမှာ ကျိုးလုကျိုးချင် ဖြစ်နေသည်။

“ဦးတင်မောင်နဲ့မင်း သူ့အခန်းထဲမှာ ဟိုညကရှိတယ်၊ မင်းတို့ဘာဖြစ်သလဲတော့ ငါမသိဘူး၊ နပန်းလုံးချင်လည်းလုံးမယ် ဟား..... ဟား”

ပြီးတော့ မင်းဟာ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီး ဦးတင်မောင်ကို ပစ်သတ်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေပါတယ် ဖြစ် အောင် မင်းသွေးအေးအေးနဲ့ လုပ်တယ်”

“ငါမြင်မိသေးတယ်မိရယ်။ မိန်းမလှလှနွဲ့နွဲ့ကလေး တစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်၊ သေ နတ်က လက်ရာတွေသုတ်ပစ်၊ သေသူ့လက်ကို လက်အိတ် စွပ်ပေး ပြီး သေနတ်ထည့်ပေး၊ ဒါမှ လက်ရာမရှိတာ ယုတ္တိတန်မှာကိုး သိပ်ညာဏ်သွားတာပဲနော်..... ”

“အဲဒီမိန်းကလေးမျိုး မိမဖြစ်ချင်ဘူးလား..... ဘယ် လောက် သတ္တိကောင်းသလဲ၊ အလောင်းကောင်ကြီးနားမှာ ည ကြီးမင်းကြီး တကုပ်ကုပ် လုပ်နေတာလေ”

မိသည် မျက်စေ့များ မိုတ်၍ လက်လေးနှစ်ဖက်ကို သူ့ပါးမှာအပ်ကာ “ဘုရား..... ဘုရား”ဟု မပီမသ တ,နေ၏။

မျက်နှာမှာလည်း အိုစာသွားကာ နဂိုက ဖျော့ရာတွင်
ခု ဘာရောင်မှ မရှိတော့ဘဲနေ၏။

“မိကြောက်ဟန်ဆောင်ပြန်ပြီ၊ မိတ၊လိုက်တာက ဘုရား
တ၊တုန်း၊ ကိုင်း ဒါတွေ တော်ပါတော့ကွယ်။ မင်း ဦးတင်မောင်ကို
သတ်ပုံကလေး ပြောပြပါဦး နားထောင်ရအောင်”

မိက ကျွန်တော့်လက်ဝါးပေါ်က ပုလဲရင်ထိုးကလေးကို
လုယူတော့မလို ကြည့်ရင်းက မူးဝေသွားသလို ခေါင်းနောက်လန်
သွားကာ.....

“ကိုဆွေ မို့ကို police လက်အပ်တော့မလား” ဟု
အားနည်းစွာ မေး၏။

“တစ်ယောက် အသတ်ခံရရင် တစ်ယောက် ကြိုးစင်
တက် ရတာပဲမိ”

“အို ကိုဆွေရယ် မို့ကိုမချစ်တော့ဘူးပေါ့နော်.... မိသေ
မှ အေးမယ့် အမုန်းကြီးနဲ့ပေါ့နော်”

“အင်း- ကိုဆွေကို ချစ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဘူးတာ
ခုပြောတော့မယ်ထင်ပါရဲ့ ဟင်.... မိ၊ မင်းဟာ တိတ်ဆိတ်လွန်း
တယ်နဲ့ တူတယ်၊ လည်ပေမယ့် ငါ့အကြောင်းတော့ မင်း ကောင်း
ကောင်း မသိသေးပါဘူးမိ.... မင်းဟာ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတယ်၊
ရယ်စရာမှ တကယ်ရယ်စရာ”

ကျွန်တော်က တဟားဟားရယ်ပစ်လိုက်ရာက မှီအကဲ
ကို ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော့်စကားနှင့် ရယ်သံသည် မှီကို ထိသွား၏။
မှီမာနကို ထိသွား၏။

ထို့ကြောင့် မတည်ငြိမ်လှသောအသံဖြင့် ကျွန်တော်
ရယ်တာကို လိုက်ပြီး ပဲ့တင်ထပ်ရန် ကြိုးစား၏။

သို့သော် ကြိုးစားမှုသည် အလကား၊ မှီရယ်သံသည်
အ,အ စကားပြောသလို မဆုံးခင် ရပ်တန်းမှာ ရပ်သွား၏။

မိစကားပြောနိုင်သေး၏။

“ကိုဆွေဟာ ဘယ်လောက် မုန်းစရာကောင်းတယ်
ဆိုတာ မိသိပါတယ်။ ဘယ်လောက်များ ကိုဆွေကို မိမုန်းဖို့
သင့်လိုက်ပါလိမ့် အို.... သေလုအောင်ကို မုန်းပစ်လိုက်ဖို့
သင့်ပါတယ်” ဟု ခါးသည်းစွာ ညည်းကာ-

“ဒါပေမယ့် ဒါဟာ မလုပ်နိုင်ဆုံးအလုပ်ပဲ၊ သူ့ကို မုန်း
ဖို့ရာ မိ မလုပ်နိုင်ပါဘူး” ဟု တီးတိုးစွာ ကျွန်တော်မကြားအောင်
....သူ့ကိုယ်သူ ပြော၏။

“ဘာ” ဟု ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်သည်ကို ပြန်မပြော
တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ကြောက်လည်းမကြောက်၊ မှုလည်းမမှုဟန်

ဖြင့် ဦးတင်မောင်ကို သတ်ပုံ ပြောပြ၏။

“သူ့ကို မုန်းတယ်၊ သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်ကို မုန်းတယ်၊ မိ့ကို သူမကောင်းကြံနေတယ်၊ မိ လူဖြစ်ရှုံးအောင် လုပ်ချင်တဲ့သူ့ကို ကြောက်အောင်လုပ်ချင်တယ်.... ”

“အဲဒီညက ‘ဝီစကီသောက်ပါဦးလား’ တဲ့၊ မိ့ကို ခေါ်တယ်၊ ကောင်းသားပဲလို့ မိကလိုက်သွားတယ်။ထမင်း စားခန်းကို သွားတာပဲ၊ သူ့အိပ်ခန်းကို ဖြတ်သွားရတယ်၊ သူ့အခန်းဝရောက်တော့ အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး တံခါးပိတ်တယ်၊ သူ့ဗလကြီးကိုလည်း ကိုဆွေသိသားနဲ့၊ သူကပြောသေးတယ်၊ ‘မိ ကျုပ်ကိုကြိုက်တယ် မဟုတ်လား.... ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့’ တဲ့၊ ထို့ ရွံ့ရာကောင်းလိုက်တဲ့ ပါးစပ်”

“မိက အကြံယူပြီး သူ့အိပ်ရာပေါ်လှဲလိုက်တယ်၊ သူက တော့ တကယ်အောက်မေ့တာပေါ့၊ ဒီလိုနဲ့ မိက သူ့ခေါင်းအုံးနဲ့ သူ့ခေါင်းကိုလှမ်းအပေါက်မှာ ခေါင်းအုံးအောက်က သေနတ်ကလေး ထွက်လာပါလေရော၊ ပစ်စတိုလေး သိပ်လှတာပဲ၊ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုဆွေမြင်တယ်မဟုတ်လား....

မိက ပစ်မယ်ချိန်လိုက်တော့ အမယ်လေး.... သူ့မှာ ကြောက်လိုက်တာ၊ ယောက်ျားမဟုတ်သလိုဘဲ၊ ကြောက်လိုက် တာ မိ့ကိုရှိခိုးမလို ဘာလိုလိုနဲ့ တောင်းပန်လိုက်တာကလဲ၊ စကား

ရည်မွန်ဦးစာပေ

တောင် မပီတော့ဘူး၊ မိကဖြင့်....သဘောကျကျလာတာနဲ့ ခုတင် ပေါ်က ဆင်းပြီးသူ့အနားကပ်တယ်၊ သူက လှည့်ပတ်ပြီးပြေးတာပဲ၊ နောက်ဆုံး မိက ပိတ်ထားတဲ့တခါးဝကို ကျောမီရပ်ပြီး.... သူ့ကို သေသေချာချာချိန်တယ်”

“သူက တုန်ချိုပြီး ခုတင်ကိုမီရပ်ရင်း ‘မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ မိရယ်.... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့’ တဲ့ဟင် ကိုဆွေ၊ မိသာ ဒီသေနတ်ကို မတွေ့ရင် မိကတောင်းပန်ရမယ့် စကားမဟုတ်လား၊ ဟာ ဟာ မိကတော့လက်ယားလာတာပဲ၊ သူ့ဖြစ်ပုံကြည့်ပြီး အရသာရှိ လိုက်တာ ကိုဆွေရယ်၊ သူလည်း အသံမထွက်နိုင်တော့ဘူး၊ နောက်ဆုံး ပြူးပြဲပြီးအကြည့်မှာ မိက ပစ်လိုက်တာပါပဲ”

မိသည် ယခုပင်ပစ်လိုက်ရသလို စိတ်အားထက်သန်ကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လာ၏။

ကျွန်တော်လည်း ကားမောင်းရင်း ထင်ရာမြင်ရာ ဝင်မ ဆောင့်မိအောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ချော့ရပါ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အင်းလျားကန်စောင်းသို့ ရောက်ကာ မို့ကိုခေါ်ပြီး ရေစပ်သို့ ဆင်းလာ၏။

မိက မတိုက်တွန်းရဘဲ.... စကားဆက်ပြန်၏။

“သေနတ်ဟာ အတော်မြည်သားနော် ကိုဆွေ၊ မိဖြင့် တန်းလျားက အစေခံတွေ ပြေးလာမယ်လို့အောက်မေ့တာ၊ ဒါပေ

မယ့် သူ့အခန်းက သူ့ချမ်းသာသမျှ လုပ်ထားတဲ့ အခန်းဆိုတော့ သိပ်လုံတယ်၊ အုတ်က မီးခံကျောက်ပြားတွေ၊ တိုက်ကြီးကလည်း ဟိန်းသာနေတာပဲ၊ တော်ရုံအသံ အပြင်မထွက်ဘူး..... တန်းလျားက လည်း ဟိုအစွန်းမှာ”

“မိကလည်း သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ် ထင်အောင် ကိုဆွေပြောသလိုပဲလုပ်ပြီး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ဟိုတယ်ထွက် လာတာပေါ့၊ မိသူ့ကိုသတ်တော့ ၁၀ နာရီလောက်ရှိပြီ၊ မိ ၉ နာရီခွဲအထိ ဟိုတယ်မှာရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် သူသေတော့ ချက်ချင်း ဟိုတယ်ပြန်ပြီး လူတွေနဲ့ ရောနေလိုက်တာပေါ့၊ ဘယ်သူမှ မိ အိမ်ခဏပြန်သွားမှန်း မသိဘူး၊ သူ့ကိုသတ်ခဲ့မှန်း မသိဘူး၊ ပုလိပ်စစ်တော့ လူတိုင်းက မိဟာ အိမ်ကလာခေါ်တဲ့အထိ တစ်ည လုံး ဟိုတယ်မှာ ရှိတယ်လို့ထွက်လာတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား..”

မိသည် ကန်ရေပြင်ကို ငေးနေ၏။

ကျွန်တော့်စိတ်သည်လည်း ဟိုသည်ခုန်ပေါက်ကာရှိပြီး ကန်ရေသည် ဆောင်းလေအသုတ်မှာ လှိုင်းနုကလေးများ ဘောင်ဖွဲ့နေ၏။

ကမ်းစပ်သို့ လာ၍ ရိုက်သော ရေလုံးကလေးများသည် ခြေဆင်းထိုင်နေသော မိ့ခြေဖျားနှင့် ထဘီစကလေးကို စိုစွတ် စေသည်။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ကျွန်တော်သည် ဒါကိုစိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်အနည်းငယ် တည်ရာရလာ၏။

ဤသို့ ကြာမြင့်စွာပင် စိတ်မကောင်းဖွယ်ရာ ငြိမ်နေကြ စဉ်မှာ မိက “အတော်တော့ မွန်းမှာပဲ” ဟု ရေကိုကြည့်၍ သူ့စိတ်ကူးနှင့် သူပြော၏။

ကျွန်တော်က တည်ကြည်စွာ....

“မိတော့ဖြင့် ဘာပြောပြော သေနတ်ပဲကြိုက်တယ်၊ မိလေ သေရရင်.... သေနတ်ပစ်ခံရပြီးပဲ သေပါရစေ ဆုတောင်း လာတယ်၊ ဖြုန်းခနဲ လွယ်လွယ်လေး သေသွားတာပေါ့၊ ချောင်း လည်းမဆိုး သွေးလည်းမအန်ဘူး။ မိသိပ်အသက်မပြင်းပါဘူး၊ သေနတ်တစ်ချက်နဲ့ သေပါတယ်၊ အင်း ကိုဆွေကတော့ သိပ် ကျေနပ်နေပြီပေါ့လေ၊ သူငယ်ချင်းအတွက် ကောင်းကောင်း လက်စားချေလိုက် ရပြီပဲ၊ ကိုဆွေဟာ လေးကို သိပ်ချစ်တယ်နော် မှီထက် ဆယ်ဆချစ်တယ်၊ ဆယ်ဆ.... ဆယ်ဆ.... ”

မိသည် မျက်ရည်ဝေ့လာကာ....ကျွန်တော့်အား စိုက်ပြီး ကြည့်ရှု၏။

ကျွန်တော်ကမူ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားသော မျက်နှာဖြင့် ထ,လိုက်၏။

“အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့စို့ မိ.... အလုပ်ဟာ အလုပ်နဲ့တူ

၉၂

ကြမ်းစား

အောင်လုပ်ရမှာပဲ၊ မင်းဘယ်လိုဆက်ပြီး ချော့ချော့မြူမြူ ငါမကျ
တော့ဘူး မိရေ”

“ကိုဆွေခုမို့ကို ဘယ်လိုမုန်းမုန်း တစ်ခါတုန်းကတော့
ချစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်မဟုတ်လား”

“ကိုယ့်ကိုပြောစမ်း မိ”

“မို့ကို Police လက်ထဲခုမအပ်ပါနဲ့၊ ဌာနကို သွားတိုင်
နှင့်ပါ၊ မိအိမ်ကစောင့်ပါတယ်၊ မို့ကို သေနတ်တစ်လက် ရှာပေးပါ၊
ကိုဆွေလိုချင်တာက ဒါပဲမဟုတ်လား.... မိလည်းမလွမ်းပါဘူး၊
မိဒါနဲ့ မသေရလို့ နေရရင်လည်းနေရလှ သုံးလပေါ့၊ ခု မို့အဆုပ်
ဟာ.... တစ်ခြမ်းပဲကျန်တော့တယ် ပြောတယ်”

“အေး ငါစဉ်းစားမယ်”

မိသည် သည်တစ်ခါတော့ ဟန်ဆောင်နေခြင်း၊ ကျွန်
တော့်ကို လှိမ့်နေခြင်း မဟုတ်တော့ဟု စွမ်းအားရှိသမျှ တွေးရ
ပါသည်။

မိသည်လောက် ပဲ့ကိုင်နိုင်လျှင် ကိုင်ပါစေတော့သည်
လောက် မိတတ်နိုင်လျှင် အရှုံးပေး အညံ့ခံပါတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် ပုလဲရင်ထိုးလေးကို မို့လက်ထဲထည့်
လိုက်၏။ မိက ဒါကိုနားမလည်သေးဘဲ တွေဝေနေ၏။

တစ်ခုခုပြောချင်ပြီး မပြောနိုင်၊ နှုတ်ခမ်းလေးများ

ရည်မွန်ဦးစာပေ

တုန်နေ၏။

ကျွန်တော်သည် သူ့ရင်ထိုးကလေးကို ယူကာ အင်းလျား
ရေကန်လယ်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ ချစ်သူမို့ကို မထိရက်မကိုင်ရက် သနားယုယစွာ
ပွေ့ဖက်၍

“မိ.... မိ.... ” ဟု တသလိုက်မိပါသည်။

“မိ....မိ....မိဟာ.... မိမဟုတ်ဘူး။ မီးပဲ.... မီးပဲ၊
ငါ့ကို ရှို့နေတဲ့ မီးပဲ မိလေးရယ်”

မိလည်း သည်တွင်မှ အကြီးအကျယ် ထိခိုက်သွားဟန်
ဖြင့် ကလေးတစ်ယောက် ငိုသလို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ပင်
ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလေ၏။

ညနေသည် လှပ၏။ နှင်းမလွှမ်းသေးပေ။

❖ ကျွန်တော်သည် သန့်စင်လန်းဆန်းသောစိတ်ဖြင့်
 မိုးအိမ် သို့ ကုန်ကြောင်း လျှောက်လာ၏။
 မိသည် ဦးတင်မောင်အိမ်မှာမနေတော့ပေ၊ အဒေါ်ကြီး
 တစ်ယောက်နှင့် အခန်းငှားပြီးနေ၏။
 တိမ်တောက်သဖြင့် အတော်လင်းသော်လည်း နေကျ
 သည်နှင့် အမှောင်သည် ဖြုတ်ခနဲဝင်လာရာ လမ်းကို မြင်နိုင်
 အောင် စီးကရက်ကို ကြမ်းကြမ်းဖွာရပါ၏။
 လူတစ်ယောက်သည် မြန်ဆန်စွာ ရှေ့သို့ရောက်လာ၏။
 ရှေ့တူရှုကလာတာလား၊ နောက်ကလာတာလား တောင်
 မသိပေ။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

“မီး- ခဏညှိပါရစေ” ဟု ပြော၏။

သူက ရဲခနဲ စီးကရက်ညှိလိုက်ရာ နှာခေါင်းတိုတို မေးရိုးကြီးကြီး ကြမ်းတမ်း၍ အောက်တန်းစား မျက်နှာပြားကို တွေ့ရပေသည်။

ထိုလူကို အလိုလို မကြည့်ချင်ဖြစ်ကာ စီးကရက် ပြန်ရ လျှင်ရခြင်းထွက်လာရာ ဘေးကကပ်ပြီး ပါလာသဖြင့် စိတ်တို တိုနှင့်....

“ဟေ့လူ ဒါက ဘာသဘောလဲ”

ဟု ဟောက်လိုက်မိ၏။

“ခင်ဗျားနောက် လိုက်လာတဲ့ သဘောပေါ့”

ဟု ဖြေရင်း အသံမထွက်အောင် တိုးတိတ်စွာ ရှိုက်၍ ရယ်ရာက

“ခင်ဗျား.... မိကို သိပ်ချစ်သလား”

ဟု ခပ်တည်တည်မေး၏။

“ခင်ဗျား ဘာပြောစရာရှိလဲ”

“ရွှေစားမြောင်ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

ရွှေစားမြောင်သည် နာမည်ကြီး၊ လူမိုက်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သို့သော်- အလိမ္မာရှိသဖြင့် လူထဲသူထဲဝင်ဆန့်၏။

အစိုးရနှင့်တည့်၏။

ခေတ်ဟောင်းက အမျိုးမျိုး ဆိုးသွမ်းရမ်းကားခဲ့သော်
လည်း အေးအေးဆေးဆေးပင်နေ၏။

ကျွန်တော်သည် စီးကရက်ကို ဒေါသတကြီးလွှင့်ပစ်
ပစ်ရာက.....

“ရွှေစားမြောင်ရယ်....မိရယ်....သော်ဆွေရယ် ဒီသုံး
ယောက်ဟာ ဘယ်လိုသက်ဆိုင်နေတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရဘူး”
ဟု အံကြိတ်၍ ပြောမိ၏။

“အင်း ခင်ဗျား....ရှားနေတယ်လို့ မိပြောသွားတာ အမှန်ပဲ”
ဟု သူ့ကို သူပြောကာ-

“သိပ်စိတ်မတိုပါနဲ့ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ခင်ဗျား
ရော ကျုပ်ရော မှီစက်အလှည့်ကို ခံနေရတယ်လို့”
ဟုပြော၏။

သူ့စကားကို ဂရုမစိုက်ဟန်ဆောင်လိုက်သော်လည်း
ဟု ပွဲတောင်းလိုက်မိပြီးသားဖြစ်ရ၏။

“ဦးဘချစ်ကို နေ့လည်က လွှတ်လိုက်တယ်၊ ခုPolice
တွေကျုပ်နောက်ကို လိုက်နေတယ်၊ တရားခံကျုပ်မှန်းသိသွားပြီ၊
ကျုပ်မရှိတုန်း အိမ်ဝင်ရှာသွားတယ်၊ ဦးတင်မောင် ဘယ်လောက်
ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား ကျုပ်သိတယ်။ မှီကို

ဦးတင်မောင်က တစ်ခါတစ်ခါ ဆင်ပေးတယ်၊ ကျုပ်က.... ‘ဟေ့မိ
တယ်ပွနေပါလား’ လို့ မေးတော့၊ မိက ‘ရှင်ကော မပွချင်ဘူးလား’ တဲ့။

ရွှေစားမြောင်က အကဲခတ်ကြည့်- ကြည့်၏။

“မို့ကို ကျုပ်လိုလူတောင်ကျတာ အံ့ဩစရာမကောင်း
ဘူးလား၊ ကျုပ်မို့ကို သိပ်တော့မယုံပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မိဟာ-
သဘောတွေ့စရာတော့အတော်ကောင်းတယ်၊ မိက ဦးတင်မောင်
ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တော့ ကျုပ်ကဆူသေးတယ်၊ ကျုပ်တို့ ခဏ
အဆက်ပြတ်သွားသေးတယ်၊ တစ်နေ့တော့ မိက ကျုပ်ကို ပြောပြ
တယ်။ ဦးတင်မောင်ကို သူနှပ်နေတဲ့အကြောင်း၊ ဦးတင်မောင်
ပစ္စည်း ဘယ်မှာရှိတဲ့အကြောင်း။

“ကျုပ်အေးအေးနေတာကို လူတိုင်းသိပါတယ်၊ ဒါပေ
မယ့် ဝါသနာဟာ အစွန့်နိုင်ခဲ့သားပဲ၊ မိနဲ့ တွေ့တော့ ကျုပ်စိတ်ပါ
လာတယ်၊ ဒါနဲ့ ကောင်းပြီဆိုပြီး ကျုပ်တို့ ကြံတယ်၊ ကျုပ်တို့
ကြံတယ် ဆိုပေမယ့် မိက ကြံတာပါ၊ ကျုပ်နောက်ကလိုက်
‘ငအ’ပေါ့၊ ကျုပ်ဟာ မိနဲ့ကျတော့ ‘ငအ’ ဖြစ်သွားတာပဲ”

အင်း- မိဟာ လှလွန်းတယ်၊ ပြီးတော့ ရဲတယ်၊
ရက်ရောတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်ဟာ အနိုင်ခံရတာပေါ့၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ယောက်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပိုင်လိုက်
ရရင် နိုင်လိုက်ပြီထင်ကြတာပဲ၊ မိနဲ့ဆိုရင်တော့ မို့ကို ပိုင်လိုက်

ရည်မွန်စိုးစာပေ

ရင် မှီအနိုင်သာ ခံပေတော့။

မိကပြောတယ် “လွယ်လွယ်ကလေးပါ” တဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျုပ် ဟိုညမှာ ဦးတင်မောင်အိမ်ကို သွားတာပေါ့၊ မိက အသင့်စောင့် နေတယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုသူ့အခန်းထဲ ဖွက်ထားပြီး ဦးတင်မောင် ရှိရာ အိမ်ရှေ့ကိုသွားတယ်၊ ကျုပ်ဆီကို တစ်ခါပြန်လာပြီး “ငနဲကြီး ကို ဖြီးခဲ့ပြီ၊ မိနဲ့သူ သူ့အခန်းထဲသွားမယ်၊ နောက်ကလိုက်ခဲ့ပြီး တော့ အခန်းပြင်က စောင့်၊ မိတံခါး ဖွင့်ပေးမယ်” တဲ့ ပြောတယ်။

ကျုပ်က ဦးတင်မောင်အခန်းဝက စောင့်တယ်၊ မိနဲ့ဟို လူက အခန်းထဲမှာပေါ့၊ ကျုပ်က လူဆိုးဆိုပေမယ့် မနာလိုတတ် တာပေါ့၊ မယားအတွက်တော့ နာသေးတာပဲ၊ ကျုပ်အတင်းဝင် မယ် စိတ်ကူးတုန်း တံခါးကပွင့်လာတယ်။

“ဦးတင်မောင်က ပြူးတူးပြဲတဲနဲ့ ကုတင်ပေါ်မှာ မိက သေနတ်ကို ကိုင်ပြီးချိန်ထားတယ်။ ကျုပ်ဝင်သွားတော့ မိက သေနတ်လှမ်းပေးပြီး သော့တောင်းခိုင်းတယ်။ ဒီလို စိန်နဲ့ ပတ္တမြားချည်း ရှိတဲ့ဘူးကို ကျုပ်တို့ရတယ်။ ဦးတင်မောင်ဟာဗျာ သူ့ကို သတ်မယ်ကြံတော့ ကြောက်လွန်းလို့ တောင်းပန်လိုက်တာ ကျုပ်တောင် ပျော့သွားတယ်၊ မိက ပြုံးပြဲတယ်၊ ‘သူပါးစပ်ဟာ သေမှ ပိတ်လို့ရမှာ’ တဲ့ ပြောလိုက်ချေသေး”

“ဟုတ်တာပဲ၊ အဲဒီလို ဓာတ်သိချင်း လူသိချင်းလုပ်ရတာ

မကောင်းဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်ပစ်သတ်လိုက်တယ်။ မိက သူ့ကို လက်အိတ်စွပ်တယ်၊ သေနတ်ကို သေသေချာချာသုတ်ပြီး သူ့လက်ထဲထည့်ဖို့ မိက ပြောသေးတယ်၊ ကြည့်ရတာတော့ သူ့ကိုယ်သူသတ် သေပုံနဲ့ အတော်တူတာပဲ”

“မိက ဟိုတယ်ပြန်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်းအိမ်ပြန် တာပေါ့၊ စိန်ဘူးက ကျုပ်ဆီမှာ ၊ မိက သူ့ကြည့်ပြီးလုပ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဦးတင်မောင်သေတာမြင်ပြီး Police က လူသတ်မှု မှန်း သိအောင် မိဟာ ဘာမှမပေါ်အောင်ဖုံးဖိနိုင်တယ်”

“ဦးဘချစ်ကို ပထမဖမ်းမှာပဲ၊ ဦးဘချစ်ကိုလွှတ်ရရင် လည်း မိက တစ်မျိုးကြံမတဲ့၊ မိအကြံဟာ ခင်ဗျားကို တွယ်ဖို့တဲ့ ဗျား၊ ခင်ဗျားကို သူသတ်ပါတယ် ပြောခိုင်းပြီး အစားသွင်းမယ်”တဲ့ “သော်ဆွေ ဆိုတဲ့လူက မိအတွက်ရှားနေတာပါ၊ မိ မျက်ရည်ခံထိုး လိုက်ရင် သူကျမှာပါ။ မိအတွက် သူစက်တိုင်တက်လိမ့်မယ်”တဲ့၊ ဒီတော့ လုပ်ရတာ အဖြူးသားဗျ။

ကျွန်တော်သည် အကယ်၍များ အမှုပေါ်သွားလျှင် “ကျွန်တော် သတ်တာပါ”ဟု ဝင်ပြီး ဓားစာခံမည်ဟု စိတ်ကူးမိ ဖူးပေသည်။

“ခုတော့ ပုလိပ်ကို မိက တိုင်လိုက်ပြီ၊ ကောင်းသေး သလား၊ ဦးတင်မောင်သေပေမယ့် စိန်ဘူးပျောက်သွားမှန်း

ဘယ်သူမှ မသိဘူး။

ဒီစိန်ဘူး ဦးတင်မောင်ဆီမှာ ရှိမှန်း သိတောင်မသိကြဘူး။
သူ့လူယုံကုလားတောင် မသိဘူး။ မိသာ သိတာပဲ။

ကျုပ်-ခု စဉ်းစားနေတယ်။ ကျုပ်အဖမ်းခံပြီး မို့ကိုဖော်ရ
ကောင်းမလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်လွတ်အောင် ပြေးရမလားလို့-
ကျုပ်စိစဉ်ထားတာ ရှိတယ်။ ရခိုင်ကို ပထမပြေးမယ်။
ရခိုင်ကျမှ အိန္ဒိယသွားမယ်လို့။ ဒါပေမယ့် ငွေမရှိဘူး-

မိဟာ ကျုပ်ကို ဖော်လိုက်ပြီး အေးတော့နေမှာ မဟုတ်
ဘူး။ သူ့အန္တရာယ်လည်း သူသိမှာဘဲ။ ကျုပ်ကို မဖော်နိုင်ခင်
သတ်ဖို့များ စိတ်ကူးမလားမသိဘူး။

ခု ထွန်းမောင်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ပျာယာခတ်နေကြတယ်
ကြားတယ်။ ထွန်းမောင်ဆိုတာ ကျုပ်နဲ့ဗိုလ်လုဘက်ပဲ။

ကျုပ်ဟာ အဖမ်းခံလိုက်ဖို့ကောင်းတယ်ထင်ပါရဲ့နော်။
မို့ကိုဖော်လိုက်။ မိလည်းထောင်ကျ။ ကျုပ်လည်း အို - လူသတ်မှု
တိုင်း စက်တိုက်မတက်ရပါဘူး။ ကျုပ်ကြံမယ် ထောင်ကျရုံ တကျွန်း
ကျရုံထက် မပိုအောင် ကြံမယ်။ ကျုပ်မသေရင်တော့ မိနဲ့ တွေ့ဦး
မှာပေါ့”

“မို့ကိုဖော်လိုက်မယ်”

သည်နောက်ဆုံးစကားကို ရွှေစားမြောင်က ကျွန်တော့်

အသည်းထဲဝင်သွားစေရန် ရည်သန်၍ ဆောင့်ဆောင့်ပြီး အော်
လိုက်ပေသည်။

ရွှေစားမြောင်သည် ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သည်ဟာ
တွေ ပြောပြနေပါသနည်း။

သူသည် မို့ကိုစွဲကာ၊ မိသစ္စာအဖောက်မှာ ရူးနေသူ၊
မဟုတ်၊ သူသည် Police ထံသွားချင်သွား၊ အိန္ဒိယပြေးချင်ပြေး....

သည်နှစ်ခုထဲက တစ်ခုခုကို အမြန်ဆုံး လုပ်ဖို့သာ
မရှိပေဘူးလား။

ရွှေစားမြောင်က ကျွန်တော့်အပြောကို စောင့်၏။
ကျွန်တော်က သူ့အပြောကို စောင့်၏။

နောက်ဆုံးတွင် အရင်လိုနေသော လူသတ်မှုတရားခံက-
“ခင်ဗျား မို့ကို ချစ်သလား” ဟု သွေးဆောင်သည့်

အမူအရာနှင့် ဖြည်းညှင်းစွာ မေးလေရာ-
ကျွန်တော်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း သူ့ကို

မကြည့်ဘဲ-
“ခင်ဗျား ဘယ်လောက်သိချင်သလဲ”

ဟု ပမာမခန့် မေးလိုက်၏။
ရွှေစားမြောင် လိပ်ပြာမလုံဖြစ်သွားပြီး-

“ဦး.... ဦးသော်ဆွေ” ဟု စကားထစ်နေ၏။

ပြီးတော့ -

“ခင်ဗျားဟာ ပါးသားပဲ၊ မိပြောသလောက် မရှားပါဘူး”
ဟု ချီးမွမ်းလိုက်သေးသည်။

“ငွေတစ်သောင်းလောက် လိုချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဈေး
တက်တယ် မထင်ပါနဲ့၊ ကျုပ်လွတ်အောင်ပြေးဖို့ကို သိပ်ဂရုမစိုက်
ပါဘူး။ မို့ကို နှံ့ချင်တယ်၊ မိဟာ အခု အရိုးတွန်နေပြီ၊ သူ့မှာ
တစ်ယောက်တည်း”

“မို့ဘက်မှာ ကျုပ်ရှိပါသေးတယ်။ ခုနေကျုပ် ခင်ဗျား
လည်ပင်းညှစ်သတ်၊ မို့ကိုသွားသတ်ပြီးတော့ ကျုပ်ဘာသာကျုပ်
ပစ်သတ်၊ အဲသည်လိုဆိုရင် ဘယ်နှယ်နေမလဲ”

ကျွန်တော်က ရွှေမားမြောင်လိုလူစားနှင့် ပြိုင်၍ လူမိုက်
စကားပြောလိုက်ရာ သူက ရယ်မောလိုက်သော်လည်း ကြောက်
ဟန်တော့ ရှိသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဘဲ ဆယ်မိနစ်လောက်
နေရာ- ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်လာနေမှန်းသိလာပါသည်။

ဘယ်ရောက်နေပြီလဲတော့မသိ၊ မြို့စွန်မြို့ဖျားနှင့်လည်း
တူသည်။

အိမ်တဲပုတ်ကလေးတွေ၊ မီးမှိတ်တုတ်နှင့် မှောင်လှပါ
ကလား။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ခုလို လမ်းကြမ်းကြမ်းကလေးတွေကို မှောင်မှောင်မည်း
မည်းနှင့် သူခိုးဂျိုးပမာ လျှောက်ခဲ့ကြသည်မှာ မိနှင့် တွေ့ကတည်း
ကဖြစ်၏။

သို့ပေမယ့် ဦးတင်မောင်တို့ ဦးဘချစ်တို့လို အထက်
တန်းစား လူဂုဏ်ထံတွေနဲ့လည်း တွေ့ရပါသေးသည်။

အင်း- မိ၏ ကျေးဇူးအတော်ကြီးမားပေပြီ။

အော်- မဆိုင်တဲ့ ခင်ဗျားကို ချောက်တွန်းရတာ-
သိပ်မကောင်းလှပါဘူးလို့ ကျွန်တော်လည်း တွေးနေပါတယ်
ဦးသော်ဆွေ၊ တကယ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်နည်းပဲရှိတော့တယ်။
ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို သတိပေးချင်တယ်”

“မို့ကိုရှောင်ပါတော့၊ မိဟာ ခင်ဗျားလိုလူနဲ့ မတန်ပါ
ဘူး။ မိ လူကောင်းတွေ အတော်တွေ့သားပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူက
ဒုက္ခ ချည်းပေးလွှတ်လို့ ကြောက်လန့်ပြီး ပြေးကြရတယ်”

“ခင်ဗျားကိုတောင် ခုလောက်ပေါင်းနေတာ သိပအံ့၊ သြ
စရာကောင်းတယ်။ မိနဲ့ ပတ်သက်သမျှ လူဟာ ဘယ်တော့မှ
ကြာကြာ မခံဘူး၊ သေရင်သေ၊ ဒုက္ခရောက်ရင်ရောက်-

“မိဟာ လူစားတယ် ပြောရမှာပဲ၊ မိဟာ လူစားနေတယ်။
မိဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်မြင်ရင် အနားကပ်မြှူ။ လိုချင်
တာပေး၊ အဲဒီလူရူးပြီဆိုရင် စားလိုက်တာပဲ”

“တစ်နှစ်ကတုန်းက ယစ်မျိုးဝန်ထောက်တစ်ယောက် ထောင်ကျသွားပါပကော၊ မိ ညှင်းလို့ ညှင်းမှန်းမသိ၊ မှီအလိုကျ အောင် လာဘ်စားပြီးတော့ မိက တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ဖော်လိုက်တယ်”

“သူဌေးတစ်ယောက်ကဖြင့် ကြိုးဆွဲချပြီး သေသွား တယ်လို့တောင် ကြားဖူးတာပဲ၊ မှီကို ပစ္စည်းတွေ ခိုးပေးသတဲ့၊ နောက် အိမ်ကမယားကြီးနဲ့ စကားများ အရှက်ကွဲပြီး သေတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“အို- အများကြီးပဲ။ ပြောရင်ခင်ဗျား ယုံချင်မှယုံမယ်၊ ဒါပေမယ့် မိဟာ ယောက်ျားတွေကို ဒုက္ခပေးရတဲ့ အရသာ တော်တော်ပေါ်နေတယ်။ သူဖောဖော နေနိုင်အောင်တော့ တကယ့်လူတွေနဲ့ မှ ချည်းပဲပေါင်းတယ်။ ပေါင်းနိုင်အောင် ရုပ်ကလဲ မက်စရာ။ အင်္ဂလိပ်ညာကလည်း တတ်တယ်။ ဒါထက် အလိမ္မာ ကြီးတယ်”

“ဘာကြောင့်သူဒီလိုလုပ်ရသလဲဆိုတာ ကျုပ်စုံစမ်းဖူး တယ်။ ဘာမှ မထင်ရှားပါဘူးဗျ။ မိဟာ စင်စစ်တော့ သွေးဆာ နေတာပါပဲ။ သူဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ယောက်ျားတစ်ယောက် ယောက်ရွဲ အလိမ်အညာ အဖျက်အဆီးကို ခံရတယ်လို့ ပြောဖူး တယ်။ ဒီအကြောင်းကို သူလူတိုင်းကိုပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက် ကို တစ်မျိုးစီ ပြောတာပါဗျ။ ဟုတ်တယ်မထင်ပါဘူး”

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ကျွန်တော်သည် တစ်ချိန်လုံး ရွှေစားမြောင်ပြောနေ
သည်ကိုသာ နားထောင်နေရာမှ-

“ခင်ဗျားနောက်ကို Police တွေ လိုက်နေတယ်ဆိုတာ
မေ့သွားပြီလား၊ ခင်ဗျား ခု-အချိန်တွေ ဖြုန်းနေတာပဲ”

ဟု သတိပေးလိုက်ရာ

“မမေ့ပါဘူး” ဟု ရွှေစားမြောင်က ပြောင်လိမ်၏။

ပြီးတော့.... “ ဘယ့်နှယ်လဲ ကျွန်တော်တို့ အရောင်း
အဝယ်” မေးရာ ကျွန်တော်က အေးစက်စက်ပင်....

“စဉ်းစားဦးမယ်” ဟုပြောသည်။

“သိပ်တော့ မကြာစေနဲ့ဗျ”

“မနက်ဖြန် အကြာဆုံးပေါ့၊ ကျုပ်ညနေတိုင်း မီ ခုနေတဲ့
အိမ်ဘက်ကို လမ်းလျှောက်တယ်။ မနက်ဖြန် ကျုပ်ငွေရရင်
ယူခဲ့မယ်”

“ ခေါ်ရင်လည်းခေါ်ခဲ့မယ်ပေါ့”

“ Police တော့မခေါ်ပါဘူး၊ နောက်ပြောတာပါ”

“ကျုပ်ကတော့ အပြစ်မခံချင်သေးဘူး၊ ကျုပ်ကိုမိတောင်
လွတ်အောင်တော့ ရုန်းရဦးမှာပဲ။ ခင်ဗျားက မိဘလည်းရှိတယ်။
ချမ်းချမ်းသာသာလည်းနေရတယ်။ အရွယ်လည်းကောင်းတယ်။
ဘာကြောင့် သေချင်ရတာတုန်း”

ကျွန်တော်က မချီသွားဖြဲရယ်လိုက်၏။

“ကျုပ်တကယ်ပြောတာ မှီလည်း ဂရုမစိုက်ဖူး။ ငွေတစ်
သောင်းနဲ့ မှီကို တန်းတူထားပြီးလိုချင်တယ်။ နှစ်ခုလုံးယူလို့
မရလို့သာပေါ့။ ဒါပေမယ့် Police နဲ့တော့ ကျုပ်မတွေ့ချင်သေး
ပါဘူး ဦးသော်ဆွေ”

“ခင်ဗျား ငွေတစ်သောင်း ပေးရပေမယ့် မှီကို မရှောင်
မချင်းတော့ အေးမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရဲ့လား၊ မိဟာ ခင်ဗျား
ဒီလောက် သူ့အကြောင်း သိပြီဆိုရင် သတ်ဖြစ်အောင် သတ်လိမ့်
မယ်”

“ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်” ဟု ကျွန်တော်က အော်လိုက်ပြီး....

“ဒါပေမယ့်ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ မသေချင်သေးပါဘူး၊ မှီကို
လည်း မသေစေချင်ပါဘူး၊ အားလုံးအေးအောင်များ လုပ်လို့ရရင်
ကျုပ် မှီကိုလက်ထပ်ပြီး လွတ်ရာကျွတ်ရာ ခေါ်သွားမယ် စိတ်ကူး
တယ်” ဟု လှိုက်လှဲစွာ ပြောမိ၏။

ရွှေခါးမြှောင်လည်း ကျွန်တော့်ကို သနားသလို စုတ်သတ်
ပြီး သက်ပြင်းချလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ကာ....

“ခင်ဗျားဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျုပ်လည်း
လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖူးတယ်” ဟုသဒ္ဒါဝါကျ အနည်းငယ်

မှားသော်လည်း ပီသသွက်လက်သော အင်္ဂလိပ်စကားကို ပြောပြီး
ကြွေးသေးသည်။

ရွှေစားမြောင်သည် ဖြုတ်ခနဲ လျင်မြန်စွာ ကျွန်တော့်
အနားက ပျောက်သွား၏။

ကျွန်တော်သည် လမ်းမှား၍နေသေးသည်။ သည်
ရပ်ကွက်ကို တစ်ခါမှလည်း မရောက်ဘူးပေ။

သည်ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိလိမ့်မည်ဟုမထင်၊ လမ်းကွေ့
လမ်းကောက်များသည် မှီလိုပင် ပလီပလာနိုင်၏။ မူယာမာယာ
ကြွယ်၏။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်ရောက်မှန်းမသိပေ။

နောက်ဆုံးတွင် ပေတစ်ရာလမ်းမပေါ် ရောက်လာ၏။

“မြို့ထဲကို - မြို့ထဲကို” ဟု အော်သော ကားတစ်စီးကို တက်စီးလာ၏။

မြို့ထဲရောက်မှ- မှီအိမ်ကိုတစ်ဆင့်သွားရ၏။

မိက “မိုးချုပ်လှချည်လား ၁၀ နာရီခွဲပြီ” ဟူသော
စကားဖြင့် ကြိုသည်။

မိသည် မီးရောင်မှိန်မှိန်မှာပင် လှနေပြန်၏။

လှပဲလှနိုင်လွန်းသည်။ ပါးလွှာပျော့ရော့သော အဝတ်
အစားကို ဝတ်ထားသည်။ အခန်းမှာ မှီအလှနှင့်ပဲ အရောင်ဖျော့
ဖျော့တစ်မျိုး လင်းနေသလိုလို။

ကြမ်းစား

ကျွန်တော်က မီးလျှံထွက်တော့မလို မျက်လုံးပြူးကာ
သူ့ကို ကြည့်၏။

မိက မှုံ့မှိုင်းအေးစက်စွာသာ ပြန်ကြည့်လေရာ....
သူ့ပခုံးကို ဖိနှိပ်ညှစ်ပြီး ဆောင့်ဆွဲကာ ဝရန်တာသို့ ထွက်လာ၏။

မိက ရုန်းတော့မလို တွန့်ကာ လိမ်ကာ.... ပါလာ၏။

မို့ကို ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ် တွန်းလှဲပစ်ကာ ကုလား
ထိုင်လက်ရမ်းပေါ် ကျွန်တော်တက်ထိုင်ပြီး

“ရွှေစားမြောင်နဲ့ ငါ စကားပြောလာတယ်”

ဟု မောပန်းလေးလံစွာ ပြောပြလိုက်၏။

“ရွှေစားမြောင်”

အကြည့်စိမ်းစိမ်းကြီးနှင့် မိ၏အော်သံ....

“အေး- ရွှေစားမြောင် မင်းရဲ့....လင်တစ်ယောက်”

ကျွန်တော်က ကြမ်းတမ်းစွာ သည်လိုပြောလိုက်ပြီး....

“မင်းအကြောင်း ငါအကုန်သိပြီ၊ ရွှေစားမြောင်ဟာ
မင်းသစ္စာမရှိတာနဲ့ ငါ့လူဖြစ်သွားပြီ၊ မင့်လူ မဟုတ်တော့ဘူး”
ဟု ကိုယ်ဟာကိုယ် ပြန်ကြောက်မိသေးသည့် အသံနက်ကြီးဖြင့်
ပြောလိုက်၏။

မိသည် ခုန်ကာ၊ ထလာကာ.... ကျွန်တော့်ရှေ့တွင်
ရပ်ပြီး အရူးမျက်လုံးဖြင့် ကြောင်တောင်တောင် ငေးကြည့်၏။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

“ကြည့်လိုက်စမ်းမိ.... ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ပြီးတော့ အကြံတစ်ခုထုတ်၊ အေး.... ငိုလိုက်၊ ခုငိုလိုက်”

မိက ငိုတော့မလို ကျွန်တော်၏ ပေါင်ပေါ် ခွေကျ လာသည်ကို ကျွန်တော်က ဦးဆောင်ပြောပြီး ရယ်ပစ်၏။

“ကိုဆွေကိုဆွေကိုဆွေဆွေ ”

ဟု မိသည် ရှိုက်ကာ....

“မိဘာကြောင့် မသေသေးပါလိမ့်၊ မိဘာကြောင့် အသက် ဒီလောက် ပြင်းရပါလိမ့်” ဟု အထပ်ထပ် မြည်တမ်း နေလေသည်။

မိ၏ လျော့ပြောနေသည့် ဆံနွယ်ကွေ့ကွေ့ကောက် ကောက်မှ တချို့တစ်ဝက်သည် မှီမျက်နှာကိုအုပ်ကာ မျက်ရည် များဖြင့် ပါးပြင်မှာ ကပ်နေ၏။

သည်ဆံပင် ညိုဖျော့ဖျော့မွှေးပျံ့ပျံ့ကို ဘေးသို့ဖယ် ကာ သူ့မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ညှပ်၍ မော့စေပြီး-

“မင်းဟာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ယုတ်မာရတာလဲ.... ယုတ်မာရတာလဲ” ဟု သွားစေ့ကာ ပြောမိသည်။

မိသည် ကျွန်တော့်အား မကြည့်ဘဲ မျက်တောင်များ စင်းကာ မျက်စေ့လွှဲ၍နေ၏။

ကျွန်တော်က မိ၏ ခါးနွဲ့လေးကို လက်နှစ်ဖက်ပြောင်း

ကြမ်းစား

၍ ဖြစ်ညှစ်ဆုတ်ကာ အတင်းမ၊ပြီး ရပ်စေရာ မိက နာကျင်တွန့်
လိမ်ကာ ကျွန်တော်၏ ပခုံးကို လက်တင်ကာ မှေးပြီးရပ်၏။

“ငါမင်းကို ဟောဒီလို ညှစ်သတ်ချင်တယ်”

ဟု သူ့ခါးမျှင်မျှင်လေးကို တအားဖျစ်လိုက်ရာ မိသည်
မအော်ဘဲ အောင့်ခံပြီး မူးမိုက်သွား၏။

လွှတ်လိုက်လျှင် ဒူးထောက်လျက်ကျကာ ကျွန်တော့်ပေါင်
ပေါ်ကို သူလက်ပိုက်လျက် ခေါင်းကလေးကို တင်၏။

“ငါဟာ သိပ်ချစ်တယ်မီ၊ ချစ်သူကို မရှိခင်ကတည်းက
ကြိုပြီး ချစ်နှင့်တယ်၊ မင်းကိုလည်း မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက စွဲပြီး
ရှာခဲ့တယ်၊ ငါ့စိတ်ကူးတွေကတော့ ပျော်စရာပဲ၊ ငါနဲ့ ငါ့ချစ်သူဟာ
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်မယ်”

“လိမ်တာတွေ ဟန်ဆောင်တာတွေ မကောင်းကြံတာ
တွေ တို့ကြားထဲမှာ မရှိဘူး။ မင်းရဲ့ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါကို
ငါ့အချစ်ဆေးနဲ့ ကုမယ်လို့ တွက်ထားတယ်။ မင်းကတော့ ငါ့ကို
မကောင်းကြံတယ်။ မင်းအပေါ် ငါစေတနာ ဘယ်လောက်
ထားသလဲ၊ ဒီစေတနာအတွက် ငါဘာရသလဲ”

“ဦးတင်မောင်တို့၊ ကိုလေးတို့ သေသွားတာဟာ အမှန်
တော့ ကံကောင်းလို့ပဲ၊ သူတို့ဟာ တစ်ခါပဲ မကောင်းကြံတာ
ခံရပြီး တစ်ခါပဲသေတယ်၊ ငါကတော့ အကြိမ်ကြိမ် မကောင်းကြံ

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ခံရတယ်၊ ခု- ငါ့ဘဝသေပြီ မင်းကြောင့်”

မိသည် အသက်ရှူမှားသွားသလို ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးလာ၏။

ခေါင်းကို မထူနိုင်ဘဲပေါင်ပေါ်မှာ လိမ့်နေသည်။

ကျွန်တော်က ဒါကို ကျေနပ်သလိုဖြစ်ကာ ရက်စက်စွာ

ပြုံးရင်း-

“မင်းဟာ ကျိန်စာတွေ ထိနေတာပဲ၊ ကျိန်စာတွေထိပြီး သွေးချည်းပဲ အံနေတာပဲ” ဟု မိန်းမစကားပြောလိုက်မိ၏။

ထို့နောက် မိခေါင်းကို ပါးနှင့်အပ်ရင်း.....

“ကိုဆွေ သေချင်ပြီ- မိ ကိုဆွေ ဘာတွေများ ပြောမိ ပါလိမ့်၊ မင်းကို ဘယ်လောက်မုန်းမုန်း ဒီလိုပြောမိပြန်တော့ လည်း အသည်းကွဲရပါလား” ဟု ရှိုက်ငင်လိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်လည်း အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီး မျက်လုံး မပွင့်သည်ကို တွေ့၍ သူ့အဖော် မိန်းမကြီးအား လှမ်းခေါ်ပေးကာ ထွက်လာ၏။

ကျွန်တော်သည် မှီထံက ထွက်ပြေးခဲ့၏။ ဆိုလိုသည်မှာ- ရန်ကုန်က ထွက်ပြေးခဲ့၏။

နဂိုက ရန်ကုန်မြေကို မချစ်ရသည့်အထဲမှာ..... ယခုလို ဖြစ်ရပြန်တော့ တစ်တောဝင် တစ်တောင်တက်နှင့် အားလုံးကို

ရည်မွန်စိုးစာပေ

ဖျောက်ပစ်ရသည်။

သို့သော်.... ယခုထိ မှတ်မိသေးသည့် ကျွန်တော်သည်
“မိများပါလာရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ” ဟုတွေးသေးသည်။

သည်လိုခဏခဏပင် တွေးသည်ဖြစ်ရာ.... ရန်ကုန်ကို
ထင်သလို မပစ်နိုင်ကြောင်းသိရ၏။

ထို့ကြောင့် တစ်လမျှ မကြာခင် ပြန်လာခဲ့ပြန်၏။

သို့သော် မိထံသို့ မသွားတော့ချေ။ အိမ်ပြင်ပင် မထွက်
တော့ချေ။

မို့သတင်းများကိုတော့ ကြားရ၏။

မိသည် ဆေးရုံမှ မဆင်းရသေးချေ။ အိပ်လည်းမအိပ်၊
စားလည်းမစား၊ ဆေးလည်းလက်မခံဘဲ စီးကရက်ချည်းသာ
သောက်နေသည်တဲ့.... ။

ဆရာဝန်ကိုလည်း နှင်လွှတ်သည်တဲ့၊ ထို့ကြောင့်
သူထင်သလို နေနိုင်ရန် အိမ်ပြန်ခေါ်လာရသည်။

ကျွန်တော်ကမူ မို့ကို သနားသည်ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ပိုသနားကာ ဖျားချင်နေ၏။

အားလုံးကို ပြီးလိုက်စေချင်သော်လည်း မပြီးသေးချေ။

အမှုသည်လည်း စစ်နေဆဲ၊ ရွှေခါးမြောင်ကို ဖမ်းမိပြီး
သို့ပေမယ့် ကံကောင်းလို့ပဲဆိုပါ။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ရွှေစားမြောင်က မှီအကြောင်းကို မဖော်ပေးမီ သူ့ရောဂါ
နှင့် သေလုလု ဖြစ်နေသည်ကိုသိ၍ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်၊ ဒါမှ
မဟုတ်....သည်ငွေကြောင့် ရွှေစားမြောင် လွတ်ချင်လည်း လွတ်
ပစေ....

ကျွန်တော်တို့မျိုးရိုးမှာ ဂတ်နှင့် ရုံးနှင့် ကင်းရှင်းစွာ
နေသည့် ကုန်သည်မျိုးရိုးဖြစ်သည်။

ဂုဏ်စစ်ဂုဏ်မှန်ကိုသာ မြတ်နိုးကာ.... အေးချမ်း သာယာ
စွာနေ၏။

မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရိုသေ
သည့် အကျင့်ကို လိုက်နာဂုဏ်ယူ၏။

ကျွန်တော့်ကျမှ မိနှင့်တွေ့ကာ ယခုလိုရှုတ်ရှုတ်
ယုတ်ယုတ်ဖြစ်ရပေရာ မိဘများသည် ကျွန်တော်တောင်းသော
ငွေကို အမိပ္ပါယ်နားလည်စွာ ပေးလိုက်၏။

“မိ ဒီတစ်ခါတော့ သွားရှာတော့မယ်ထင်တယ်”

ဟု သူ့အဖော်မိန်းမကြီးက လာပြော၏။

“ညကျရင် စောင်မခြုံဘူး၊ နှင်းထဲထွက်ထိုင်တယ်။
ခိုက်ခိုက်တုန်နေတာပဲ။ မနက်ကျတော့ လူမှန်းမသိတော့ဘူး။
နည်းနည်းလည်း သွပ်တွတ်တွတ်ဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်။ ရယ်
ရယ်နေတယ်။ ဆေးပုလင်းတွေကို ခွဲပစ်တာပဲ၊ ဆရာဝန်က

ပြောတယ်၊ ဆေးသာ အခုလိုအထိုးမခံပဲနေရင် တစ်ပတ် နှစ်ပတ် ထက် ပိုမခံဘူးတဲ့”

ကျွန်တော်က-

“ခု ကျွန်တော်သွားရင် သူ့အတွက်လည်း မကောင်းဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း မကောင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်ကို မညှင်းပါနဲ့လို့ ကျွန်တော်မှာလိုက်တယ်လို့ ပြောပါ။ နေကောင်း အောင် နေပါလို့” ဟု ပြောလိုက်မိ၏။

မိသည် ကျွန်တော့်အမှာကို ရသည့်အခါကစ၍ ဆေး ထိုးစရာရှိထိုး သောက်စရာရှိ သောက်ကာ ကျန်းမာအောင် နေသည် ဟု ကြားရ၏။

ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာရမလို၊ ဝမ်းနည်းရမလို ရင်တ လှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ....

“မိမိမိ” ဟု တ,မိပါသည်။

မိ အနည်းငယ် ထူထူထောင်ထောင် ရှိလာသည် ကြား သောကျွန်တော်က စာတစ်စောင်ထည့်လိုက်၏။

မိကလည်း စာတစ်စောင် ပြန်လာ၏။

သူ နေထိုင်ကောင်းပါပြီ ဆိုသည်ကလွဲ၍ ဘာမှမပါချေ။

ဗီစာများကိုနောက်ထပ် မျှော်နေမိ၏။ တစ်စောင်မှ

မလာချေ။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ကျွန်တော်ကလည်း ထပ်မရေး၍ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်သည် တစ်မြို့တည်းနေကာ ကွာဝေးခဲ့ကြ၏။

မို့ကို အရိပ်အရောင်တောင် မမြင်ရသည်မှာ သုံးလ
ရှိသွား၏။

သို့ပေမယ့် နှစ်ပေါင်းများစွာလိုထင်မိသည်။ မို့ကို တွေး၏။
အိပ်မက်မက်၏။ တစ်ကိုယ်တည်း ယောင်ယမ်းအူချာ
လည်ကာနေ၏။

မိနှင့်ကွဲနေသည့် အချိန်ရှိသမျှမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူစဉ်
မမိတော့ ဟု ထင်နေသည်။

ဝေး..... ဝေး..... ဝေး..... အဝေးကြီးကို ဝေးခဲ့ပါပြီထင်၏။
မိနှင့် နီးစပ်ဖို့လမ်း တစ်ခုတစ်လေကလေးတောင်
မရှိတော့ဟု ထင်၏။

ခုထ,သွားလိုက်လျှင် မှီဆီရောက်မည်ကို သိပါသည်။
သို့သော် ဒါကိုလုံးလုံး မတွေးဘဲ တငေးတမော
ထိုင်ကာသာ ညည်းမိသည်။ မိနဲ့ ဘဝခြားခဲ့ပါပြီ။

❖သုံးလ.... သုံးလတဲ့သုံးလဆိုတာ ကြာတဲ့အချိန်မှ
မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်နှစ် တစ်နှစ်ဆိုသည့်အချိန်တောင် ခဏလေးနှင့်
တစ်ပတ်လည် လာသည် မဟုတ်ပါလား-

ပိတောက်ပန်းတွေ သင်္ကြန်ရေတွေကို မနေ့တစ်နေ့ကလို
မြင်လိုက်ရပြီ ခုပြန်ပြီးမြင်ရတတ်သည်။ ခုတော့ သုံးလတဲ့
....သုံးလကို နှစ်တွေ ရှည်ခဲ့ပြီထင်၏။

ကျွန်တော်သည် နာတာရှည် လူမမာပမာ တစ်နေ့
တစ်နေ့ကို အရှည်ကြီး ထင်မြင်နေပါတကား၊ ကျွန်တော်၏
မှန်ကန်သော အမြင်များသည် တကယ်ပင် ပျောက်ကုန်ပြီ။

မိသည် အသစ်မွေးဖွားလာသည်။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

လူတွေက မိသည် သူ၏ တိတ်တိတ်ပုန်းယောက်ျား ဦးတင်မောင်သေဆုံးသဖြင့် နောင်တရပြီး ပြောင်းလဲသွားပြီဟု ပြောကြသည်။

ထိုအခါမှာ ကျွန်တော့်တွင် မိကို ရွံစိတ်၊ မုန်းစိတ်၊ ကြောက်စိတ်တွေ ပျောက်ပြီး သနားစိတ်၊ ချစ်စိတ်သာ သက်သက် ရှိတော့၏။

မိသည် ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင်.... တွေ ကျသွား၏။

ပြီးတော့ ဘာအမူအရာမှ မရှိသော လဟာပြင်လို မျက်နှာထားဖြင့် ငေးပြီးကြည့်၏။

နဂိုက ညိုဖျော့ဖျော့ ဆံပင်သည် ခပ်လဲ့လဲ့နေကာ အလင်းရောင်အရိုက်မှာ ဖြူနေသည်။

မျက်နှာမှာ ပါးသွယ်လေးများ ကျပြီး၊ စပယ်ပမာ ဖြူနေရာ အသွေးအရောင်ဟူ၍ ပန်းနုနှုတ်ခမ်းလေးသာ၊ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးမှာ ပြာမှိုင်းကာ ဘာကိုမှ မမူသည့် မခံချို မခံသာ ဖြစ်စရာ အကြည့်များလည်းမရှိတော့ပြီ။

မိမှာ လူစားချင်သည့် သွေးမရှိတော့သဖြင့် သိမ်မွေ့ နေ၏။ အပြစ်ကင်းနေ၏။ အရင်တုန်းက မိအလှသည် ဖျော့တော့ သော အလှဆိုလျှင် အခု မိအလှသည် ဖြူလဲ့သောအလှ။ ဖျော့ တော့သော အလှသည် မူယာမာယာများ၏။ ဖြူလဲ့သော အလှက

သန့်ရှင်းနူးညံ့သည်။

မိ၏ အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့သော မျက်နှာကို မြင်၍ ကျွန်တော် အားငယ်သွားကာ....

“မိ.... ကိုဆွေလာတာ မကြိုက်ဘူးလားဟင်”

ဟု မေး၏။

“မိပျော်လည်းသွားတယ်။ ဝမ်းလည်းနည်းသွားတယ်။ တစ်မျိုးပဲ၊ မတွေ့ရတာကြာလို့ထင်တယ်၊ ခုန ကိုဆွေ့ဆီ မိပြေးလာ မလို့ဘဲ၊ ဒါပေမယ့်.... ”

ကျွန်တော်က စောင့်နေရာ....

“ဒါပေမယ့်.... မိ.... ဟန်.... ဆောင်တယ် ထင်ဦး မလားလို့” ဟု ဝမ်းနည်းစွာဖြေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ သနားစိတ်နှင့်ပဲ အရည်ပျော်ရမလိုဖြစ်ကာ “မိရယ်.... မိရယ်” ဟုသာ ရေရွတ်နေမိသည်။

မိသည် ကျွန်တော်တလွဲထင်မှာကို ကြောက်နေကာ စကားလည်း သိပ်မပြောမိသည့် အမူအရာကိုလည်း တစ်ဝက် တစ်ပျက်နှင့် ထိန်းချုပ်ကာ စိမ်းတိမ်းတိမ်း ဖြစ်နေ၏။

“မိကိုဆွေပြန်လာတာ အံ့ဩနေလား”

“မအံ့ဩပါဘူး”

“ကိုဆွေ မိဆီ တစ်နေ့ပြန်လာမှာပဲ ဆိုတာ သိတယ်

မဟုတ်လား မိ”

“မိသိပါတယ်မိစောင့်နေတာပဲ”

သည်နေရာမှာ စကားရပ်သွားပြန်၏။

“မိ ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေတာလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“မိနဲ့ ကိုဆွေလက်ထပ်ပြီး လျှောက်လည်မယ့်အကြောင်း
တွေပေါ့ မိရဲ့”

ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းသလိုလိုဖြစ်ကာ
နောက်ထပ်စကားပြောရအောင် မကြိုးစားတော့ချေ။

သို့သော် မိသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မျက်နှာအသွေးအ
ရောင်ကလေးရလာကာ စပြုံးပြော၏။

“မို့ကို မေ့ပစ်စရာကောင်းတာတွေ မှန်သမျှ မေ့ပစ်
လိုက်ရအောင် ဟင်.... နော်ကိုဆွေ ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်
နဲ့တော့”

ကျွန်တော်က နှစ်သိမ့်ချိုအေးစွာ....

“ဒါဟာ ကိုဆွေက တောင်းပန်ရမယ့် စကားပါမိရယ်”

❖ မိနှင့် ကျွန်တော် လက်ထပ်လိုက်ကာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်
လယ်ခင်းများသို့ အလည်သွားကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လူကို အရှောင်ကြီး ရှောင်လျက်ရှိ၏။
တောသူ တောင်သားများကိုပင် ရှောင်၏။

လောက၏ တကယ့်အဖြစ်ကို လှစ်မကြည့်ဝံ့ဘဲ၊ သစ်ပင်
ပန်းမာလ် ကောင်းကင်၊ တိမ်၊ ဥသြ၊ ချိုး စသည့် အပေါ်ယံ
ဟန်ပြလောကကြီး၏ အလှကိုသာ စိတ်ဝင်စား၏။

သို့သော်တွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များသည် အနာရွတ်
လိုပင် တစ်ခါတစ်ရံ အခွင့်အရေးကြုံလျှင် ယားယံပြီး ပြန်ထ၊ သေး
သည်။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

လမိုက်သော်လည်း ကြယ်များ စုံလှ၍ လင်း၏။
 ကြယ်များသည် ကောင်းကင်မှ ပြစ်ခဲ့နေတာ သက်ရှိ
 သတ္တဝါများလို လှုပ်ရှားနေသည်။

ကြယ်တိုင်းသည် အလွန်ဖြတ်လတ်လျင်မြန်စွာ
 မျက်တောင် ခတ်နေကြ၏။

ထို့ကြောင့် ကောင်းကင်ကြီးသည် တုန်လှုပ်နေသလို
 ထင်ရလေသည်။

မိသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လာရာ ပထမ ချမ်း၍
 ထင်မိသည်။

နောက်တော့ နေမကောင်းချင်လို့လားဟု ပူကာ မိုလ်တဲ
 ပေါ်သို့ တက်ရအောင် ခေါ်သည်။

မိက ရပ်မြဲရပ်နေ၏။

“မိုးကို ကြည့်ပါဦး ကိုဆွေ”

“ကြယ်တွေ စုံလိုက်တာ သိပ်လှတာပဲ”

“မလှဘူး၊ ကြောက်စရာကြီး ကောင်းကင်ကြီးက အနက်
 ကြီးနက်လို့ မျက်နှာနဲ့ တူလိုက်တာ၊ ကြယ်တွေကတော့ မျက်လုံး
 တွေ မှီကိုကြည့်နေတာ.... ပြီးတော့ မျက်စေ့မှိတ်ပြတယ်။
 ဒီမျက်နှာကြီးက မျက်လုံးတွေ သိပ်များလွန်းလို့ မိကြောက်တယ်”
 ကျွန်တော်သည် ရယ်ရမလို့နှင့် မှီကို နားမလည်နိုင်ဘဲ၊

ကြည့်ရာ တကယ်ပြောပြီး တကယ်ပင် ကြောက်နေမှန်းသိရ၏။

“ရူးတာလားတော့ မသိဘူး၊ မိကြောက်တယ်....
လသာရင်လည်း ကြောက်တာပဲ၊ မိ လသာရင် မအိပ်နိုင်ဘူး။
လကိုပဲ သေသေချာချာကြည့်တယ်။ ကြည့်လေ ကြည့်လေ
ကြောက်စရာကြီး၊ လ,ဟာ ပြိတ္တာကြီးနဲ့ တူတယ်၊ ခြေလည်းမရှိ၊
လက်လည်းမရှိ၊ လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီး၊ ပြီးတော့.... သရဲလိုပဲ၊
ပုံအမျိုးမျိုးပြောင်းတယ်”

“မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ မိရယ်”

ဟု ကျွန်တော်က ရယ်ပစ်ကာ ဗိုလ်တဲပေါ်သို့ ဆွဲခေါ်
လာ၏။

မိသည် အတော်ပင် ကြောက်ကာ နှုတ်ခမ်းများပင်
ဖြူနေလေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ သနားလည်းသနား၊ စိတ်လည်းမကောင်း
ဖြစ်ရ၏။

မိနေမကောင်းဘူးထင်တယ်။ ကယောင်ချောက်ချား
ဒါကြောင့်ဖြစ်တာ။

“နေကောင်းပါတယ် မိကြောက်တာ ခုမှမဟုတ်ဘူး၊
ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲ၊ မိမှာ အကြောက်နဲ့ အရဲတွဲနေတယ်၊
အဆန့်ကျင်ဆုံးနှစ်ခု တွဲနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ထင်ရာတွေ ဖြစ်ခဲ့

တာလား မသိဘူး၊ မိကျောင်းမှာနေတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေက ကြောက်တတ်လိုက်တာလို့ လှောင်ကြတယ်”

“တစ်နေ့တော့ မိတို့ကျောင်းရှေ့ ကားတိုက်ပါရော ကျောင်းကားက လူကိုဝင်တိုက်တာ ကောင်မလေးတွေ ခုန် ပေါက်ပြီး ငိုပြေးတာပဲ၊ လူက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်သေတာကိုး လူကိုနှင်းလိုက် လို့ အသံကလည်း ဖောင်းဆိုမြည်တာပဲ၊ မိကတော့ အဲဒီလူသေကြီး ကိုရပ်ကြည့်နေလိုက်တာ၊ မို့ဖိနပ်တောင် သွေးတွေ စီးလာပြီး ပေကုန်တယ်၊ မိမကြောက်ဘူး၊ သနား လည်းမသနားဘူး၊ မိဟာ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ်”

မို့မျက်နှာလေးက မသာယာလှပေ၊ ကျွန်တော် ကလည်း....

“ကဲပါကွယ် မိရယ် အလကားဟာတွေတွေ့မနေ စမ်းပါနဲ့ အပင်ပန်းခံလို့” ဟုပြောပြီး တခြားစကားလှည့်ပြောရ၏။

“မိ အာဇာနည်ဋီယ သုတ်ရပြီလား၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

မိသည် ဗုဒ္ဓဘာသာလိုလို၊ ခရစ်ယာန်လိုလိုနှင့် ဘာကို မှ မကြည်ညိုဘဲ၊ သူကိုယ်တိုင်သာ သူ၏ဘုရားဖြစ်ခဲ့ရာ ယခုမှာ မူ ကျွန်တော့်အလိုလိုက်ကာ....ဘုရားတရား ရှိခိုးသည်။ သုတ် များ ပရိတ်များ ကျက်သည်။

သို့သော် မိသည် အများအားဖြင့် ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်းများ၊

ရည်မွန်စီးစာပေ

ကဗျာများကို ဖတ်ပြ၏။

ကဗျာဆိုလျှင် အနုပညာအတွေးလွန်သွားတာမျိုးကို ကြိုက်၏။

ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးဆိုလျှင်တော့ စုံထောက်ခန်းများ.... ညှင်းဆဲသတ်ဖြတ်မှုများကို သဘောကျသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် လယ်ကန်သင်းရိုးပေါ်မှာ ထိုင်ကာ ရောက်တတ်ရာရာပြောတတ်သေး၏။

“မိတို့ မိဘမဲ့ကျောင်းသူတွေကို ကျွေးမွေးထားရတဲ့ စရိတ်ကျေအောင်လေ၊ သိုးမွေးထိုးတာတို့၊ အင်္ကျီချုပ်တာတို့ အဲဒီအလုပ် ကျောင်းမှာပေးထားတယ်၊ မိက အချုပ်အလုပ်ဆို နည်းနည်းမှ ဝါသနာမပါဘူး၊ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ”

“ကောင်းတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြီး ရယ်လိုက်၏။

“တစ်နေ့ စစ္စတာတစ်ယောက်က ပြောတယ်၊ အတန်း ထဲကအတော်ဆုံးလူကို စက်ချုပ်တဲ့အလုပ်က လွတ်မယ်တဲ့၊ မိက အတန်းထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာတစ်ခုတည်း ပထမရတယ်၊ ဒီပြင် ဘာသာတွေတော့ တစ်တန်းလုံးက ပထမပေါ့၊ ဖတ်မှ မဖတ်ဘဲ၊ ပစ်ပစ်ထားလွန်းလို့၊ စာမေးပွဲနီးပြီဆိုရင် ကျက်စရာစာအုပ်မရှိ တော့ဘူး.... ပျောက်ကုန်တာကိုး”

“ဒါနဲ့ ကြိုးစားလိုက်တာ ထိပ်ဆုံးက ကျပါရောလား”

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ကျွန်တော်က နောက်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မိလည်း စိမ်လိုက်ဆိုပြီး ၅ ရက်ဆက်ပြီး မအိပ်ဘဲ စာကြည့်တာ၊ ဘာသာတိုင်း ပထမထွက်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒုတိယပဲ ပေးတယ်၊ ခါတိုင်းရနေကျ ကောင်မလေးက ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူသမီးမို့ ပထမပေးလိုက်တယ်၊ မိ စက်တော့ မချုပ်ရတော့ပါဘူး”

“မိ ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီလဲ”

ဟု မေးရာ-

“၁၅ နှစ်” ဟု ဖြေသည်။

“၁၅ နှစ် ကတည်းက မိ သံသရာ ကျင်လည်ခဲ့တာပေါ့”

မိက သည်လိုထပ်ပြောရာက ငေးစိုက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်က စကားပြောင်းကာ-

“ကဲ မိရယ် ဘာဂျာကို အလကားကိုင်ထားမယ့်အစား တီးတာက ကောင်းသေးတယ်၊ ကိုဆွေဆိုမယ် မိက တီး၊ ကိုင်း ဘာသီချင်းလဲ” ဟု ပြောရ၏။

မိသည် ‘ကွန်ဆက်တီနာ’ခေါ် လက်ဆွဲဘာဂျာကို ကောင်း ကောင်း တီးမှုတ်တတ်သည်။

မိက မတီးဘဲ-

“လက်တောင်ပျက်နေပါပြီ၊ နားထောင်လို့ မကောင်း ပါဘူး” ဟုဖြေသည်။

ကောင်းပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့မကောင်းရမှာလဲ၊ မိက
ဂီတဘက် တော်တော်သန်တယ်၊ သီချင်းဆိုလည်း သိပ်ကောင်း
တာ၊ ပီယာနိုလည်း တတ်တယ်ဆို”

“နည်းနည်းပါးပါး”

“တီးပါ မိရဲ့ ကိုဆွေကောင်းကောင်းနားမထောင်ဖူး
သေးဘူး၊ မိ တီးတတ်မှန်းတောင် အ၊စက မသိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့
မပြောတာလဲ”

“မိ ဘာဂျာလည်းမတီးတော့ဘူး၊ သီချင်းလည်း
မဆိုတော့ဘူးလို့ နေခဲ့တာ ၇ နှစ်ရှိသွားပြီ၊ ကျောင်းထွက်စ
ကတည်းကပဲ”

မိက ကျွန်တော်မသိသော သူ့အကြောင်း သူ့တွေးနေဟန်
ဖြင့် မျက်လုံးမှန်မှိုင်းလာပြန်၏။

ကျွန်တော်လည်း စကားကိုဖြတ်ကာ-

“ကိုဆွေ အပါလေးလိုချင်တယ်”

‘ဟု အလွယ်ဆုံးတွေ့သော စကားကို ကောက်ကာ
မို့ကို စလိုက်၏။

မိကမူ မျက်ရည်တွေ လည်လာ၏။

“ကိုဆွေ မို့အကြောင်းမသိဘူး..... မိကိုဆွေ့ကို အပါ
လေးလည်းမပေးနိုင်ဘူး၊ အမာလေးလည်း မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါဟာ

မို့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲဆိုတာ အို.... မိဘယ်လို ပြော....”

“တော်တော့မီ”

ဟု ကျွန်တော်က မိနှုတ်ခမ်းကို ပိတ်လိုက်၏။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်းမီ ဘယ်လောက်လှသလဲ၊ လောကကြီး မှာ သာသာယာယာတွေ၊ ပျော်စရာတွေရှိသေးတယ်၊ စိတ်ညစ် တယ်၊ ပျော်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ကဖြစ်တာပါ၊ မိကြည့်လိုက်စမ်း မြင်လား။ ကမ္ဘာသစ်ကြီး မိနဲ့ကိုဆွေနှစ်ယောက်ထဲ အဲဒီကမ္ဘာမှာ မွေးထားတယ်။ အဲဒီမှာ ‘အရင်က’ဆိုတဲ့ စကားလုံးမရှိဘူး”

မိသည် မျက်ရည်မကျဘဲ ငိုကာ -

“ကိုဆွေ မိဘက်မှာနော်”

ဟုမေး၏။

“ကိုဆွေ မိဘက်မှာ”

ဤသို့လျှင် စကားများကို ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း နောက်ဆုံး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည်နှင့်သာ ကြုံရသည်။

ကျွန်တော်သည်အတိတ်ကို လွယ်ကူစွာမမေ့တတ်နိုင်ပေ။

မိုးဦးကလေးကျသော် ကျွန်တော်တို့ ဟန်းနီမွန်းမှ

ပြန်လာ၏။

“မိတို့ဟာ အခုပျော်နေတယ်မဟုတ်လား။ ဒီအချိန်ဟာ

မို့ဘဝမှာ အထွတ်အထိပ်ပဲ၊ အထွတ်အထိပ်မှာ ဘယ်သူမှ အကြာကြီး မနေနိုင်ဘူး။ အထွတ်အထိပ်ဆိုတာ ရောက်တာသာ လိုရင်းစွဲပဲ မဟုတ်လား။ ခုရောက်တုန်းမှာ အေးအေးနေရအောင်၊ ကိုဆွေမို့မှာ အချိန်များများမရှိတော့ဘူး” ဟု ပြောတတ်ပေ၏။

မိသည် အသက်အစိတ် မပြည့်ခင် သေရမည်ဟု တထစ်ချ အယူသည်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အလကားပင် အား၍နေသဖြင့် မိုးရွာသည်ကိုပင် အဆန်းလုပ်ပြီး ကြည့်ကြ၏။

မိုးဖွဲကလေးများ ကျစဆိုလျှင် ကြည့်၍ကောင်းသည်။ လှပသည်။ မိသည် မိုးတွင်းကို အဓိပ္ပါယ်မရှိပင် ချစ်၏။ မိုးရွာလျှင်မို့ စိတ် တစ်မျိုးဖြစ်၏။

သို့ပေမယ့် တိတိကျကျမရှိ လွမ်းတယ်လည်းမခေါ်နိုင်၊ ပျော်တယ်လည်း မခေါ်နိုင်။

မိသည် မိုးပေါက်ကလေးများကို ပြတင်းဝက ငေးကြည့်ရင်း တွေးချင်ရာ တွေးရာက-

“နောင်တဆိုတာဟာ လူမိုက်များရဲ့ နောက်ဆုံးခိုလှုံရာပဲ” ဟု စကားအဆက်အစပ်မရှိ ပြော၏။

ကျွန်တော်က ဘာပြောရမှန်းမသိသဖြင့် ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်၏။

မိလည်း မိုးရွာသည်ကို ငေးနေပြန်၏။
မိုးပေါက်များသည် ကြီးကြီးလာကာ ကြမ်းတမ်း
သည်းထန်လာ၏။

လေသံများလည်း ညံ့လာ၏။ သစ်ပင်ကိုင်းခက်များ၏
ညည်းသံများကို ကြားလာရ၏။

ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်ကာ မိ့ကို
အိမ်တွင်း သို့ ခေါ်လည်းမရသေး။

မိသည် ပြတင်းမှန်သားကိုထိုးဖောက်၍ ပိန်းနေသော
မိုးရေများကိုကြည့်နေ၏။

“သိပ်သည်းတာပဲနော်၊ ကိုဆွေ လမ်းလျှောက်ရရင်
ကောင်းမယ်”

“ရွဲကုန်မှာပေါ့မိရဲ့၊ ပြီးတော့ မိုးတွင်းဟာ ဖျားချင်စရာ၊
ကောင်းတဲ့ ရာသီမဟုတ်ပါဘူး”

“မိလေ အရင်တုန်းကဆိုရင် မိုးသည်းသည်းမှာ ထွက်ပြီး
လမ်းလျှောက်တာပဲ၊ မိုးပေါက်တွေ ကျတာဟာ သိပ်စပ်တယ်။
နည်းနည်းကြာသွားပြီဆိုရင် အေးလာစိမ့်လာရော၊ နောက်တော့
ကိုယ်ပူလာရော၊ သိပ်အရသာရှိတာပဲ ကိုဆွေရယ်။ စမ်းကြည့်
ပါလား၊ ကိုယ်ထဲက ပူပူရှိန်ရှိန်နဲ့ ပြီးတော့ အိပ်ရာထဲဝင်၊ စောင်ခြုံ
ပြီး ဖျားပစ်၊ ချောင်းဆိုးပစ်ရော”

ရည်မွန်စိုးစာပေ

မိက သူ့စကား ကလေးဆန်ပုံ၊ မိုက်မဲပုံကို သတိ မထားဘဲ၊ စိတ်ထဲရှိရာသာ လျှောက်ပြော၏။

မိသည် စိတ်ထဲမရှိဘဲ ပါးစပ်ကသာ ပြောလျှင် စကားကို လည်ပတ်စွာ ပြောနိုင်၏။

ကျွန်တော်နှင့်မူ စိတ်ရင်းက ကြောင်လည်လည်အယူ များဖြင့် ဘာမှ နားမလည်သည့် ကလေးတစ်ယောက်လို ပြော၏။

“လောကကြီးမှာ လူဖြစ်လာရတာမိရယ် လိမ္မာဖို့သက် သက်လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မိုက်ဖို့လည်းပါသေးတာပဲ၊ လူဟာ အစုံပဲ တွေ့ခဲ့ရ ဖြစ်ခဲ့ရမှာပဲ၊ လူတိုင်းဟာ အပြစ်နဲ့ချည်းပဲပေါ့၊ ကိုဆွေဖြင့် ဘယ်သူဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့စိတ်ကပါလို့ပဲဆိုဆို၊ ခွင့်လွှတ်ဖို့ပဲ ပထမစဉ်းစားတယ်။ ကိုဆွေလေ အဲဒီလောက် သဘောထားတွေ ဘာတွေ ကြီးနေပြီ.... မိရဲ့”

ကျွန်တော်က တစ်ခါတစ်ခါ ဤသို့ပြောလျှင် မိက သက်သာသွားသလို သက်ပြင်းကလေး ရှိုက်၏။

“လောကကြီးဟာ ရူးနေတာပဲနော်”

“ဒါပေါ့.... မိ၊ ဒီတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာပဲလုပ်ခဲ့၊ လုပ်ခဲ့ တစ်နေ့မှာ ပြန်တောင်မတွေးတော့ဘူးဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ မိအရင်က ဟာတွေကို မေ့လိုက်ပါတော့၊ ကိုဆွေဖြင့် တကယ့်ကို သတိတောင် မရတော့ဘူး”

ရည်မွန်ဦးစာပေ

မိကခေါင်းညိတ်၏။

မိသည် အတိတ်ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါမည်ဟု ပြောပြီး
သည်ကစ၍ သူ့ဘဝမှာ အသာအယာတွေချည်းပဲရှိခဲ့ဘူးသလို
ပျော်စရာ၊ ရယ်စရာတွေချည်းသာ ပြော၏။

သူ့စိတ်တွင်းကိုတော့ ဝင်မကြည့်နိုင်ပါ။

မိသည် သူ့ကိုယ်သူ့လိမ်နေတာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်။

ကျွန်တော့်ကို လိမ်နေတာလည်း ဖြစ်မည်။

သို့ပေမယ့် မိ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်လာတာတော့

မှန်၏။

မိသည် သူ့စိတ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းကို
သာ ထားတော့သည်။

ကျွန်တော်ကမူ-

“လေးကို သတိရတယ် မိ”

ဟု ယောင်၍ ပြောမိရသေး၏။

မိက မျက်နှာထားကြီးဖြင့်-

“ဘာလေးလဲဘာပြောတာလဲ”

ဟု မျက်မှောင်တွန့်ပြီး မေးတတ်၏။

သည်လိုနှင့် နေသားကျလာလျှင် ကျွန်တော်တို့သည်
လူထဲတိုးစပြုလာ၏။

ခက်သည်မှာ လူတွေဖြစ်ပေ၏။
 လူတွေသည် တဆိတ်တော့ လွန်လွန်းပြီနှင့်တူသည်။
 ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် မေ့လိုက်နိုင်သည့် အရာတစ်ခု
 ကို ဘာကြောင့် သူတို့မပြီးနိုင်အောင် ပြောနိုင်၊ သတိရနိုင်ပါသေး
 သလဲ။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ မကြိုက်မှန်း သိလေလေ၊ သူတို့
 အရသာရှိရှိနှင့် အဆင်းတွန်း လေလေပင်။

နောက်ဆုံးမှာ သည်လူလောကကြီးတွင် ဖြစ်ခဲ့တာ
 တစ်ခုခုကို ဘယ်လောက် မေ့ပစ်နိုင်တယ်ဆိုဆို ပျောက်တော့
 ပျောက်မသွားနိုင် ဟူသော ပညာရပ်ရလာပေသည်။

ကမ္ဘာကြီးမှာ လူတွေ များလွန်းသည်။
 ဒါထက် သိဟောင်းကျမ်းဟောင်းတွေ များလွန်းသည်။
 ကျွန်တော်တို့သည် ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံအောက်မှာ လူတစ်
 ယောက်နှင့် တွေ့ရ၏။

“ဟဲလို- ဇီ”

ဟု ကလက်သည့် မိန်းမမျက်နှာပေးနှင့် နှုတ်ဆက်ကာ
 ကျွန်တော့်ကို ပြောင်ပျက်ပျက်စွေစောင်းပြီး ကြည့်၏။

အဓိပ္ပါယ်ပါသည့် အကြည့်-

မိက သူ့ကို လုပြေးတော့မှာကို ကြောက်သလို ကျွန်တော့်

နားကပ်ကာ ငေးမောရှက်ရွံ့ပြီးနေသည်။

“ပျောက်နေတာ အတော်ကြာပါပကော၊ ဘယ်သွားနေသလဲ၊ ကိုင်း လာပါ တွေ့တုန်းစကားလေး ပြောရအောင် သွားနေကျ ဘားသွားရ မကောင်းဘူးလား”

မိသည် သံသေးသံကြောင်နှင့် အော်ဟစ်ခုံပေါက်တော့ မလို ရူးလုလုမျက်နှာထားဖြင့် ယိမ်းယိုင်လာသည်။

ကျွန်တော်က မှီကို ပွေ့ထိန်းရင်း စေ့စေ့ပါအောင်သာ ကြည့်၏။

ထိုလူက- ဒါနှင့်တောင် နုံအ နေသေးကာ-

“မိသဘောထားကြီးပါတယ်၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ရန်သူ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးနော်”

ဟု ပြုံးစေ့စေ့နှင့် မိတ်ဖြစ်၊ဆွေဖြစ်ပြော။

“ဒီမှာ လူတွေသာမရှိရင် ခင်ဗျားနားရင်းကို ဘယ် လောက်နာနာ ကျုပ်ရိုက်နိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိမယ်”

ကျွန်တော်က ထိုလူစကားကို သည်လိုပြန်၍ နှုတ်ဆက် လိုက်ရာ မိက ကြားဝင်ပြီး-

“ဒါ မှီယောက်ျား” ဟုသာ ပြောနိုင်၏။

မိသည် ငိုချလိုက်၏။

လူတွေ ဝိုင်းလာ၏။ ထိုလူလည်း ပျောက်သွား၏။

ကျွန်တော်သည် မှီကို ဖေးကိုင်ကာ အမေး၊ အဖြေ
အဆူ အညံ့လုပ်နေသည့် ကြားထဲက ထွက်ကာ အိမ်ပြန်လာ၏။
ထိုနေ့တွင် မိသည် မလှုပ်မယှက် တစ်နေရာတည်းမှာ
ထိုင်ကာနေ၏။

ကျွန်တော်ကမူ ထိုလူကို တစ်နှစ်လောက် မေ့မျော
သွားအောင် လည်ပင်းမညှစ်ခဲ့ရသည်ကို နောင်တရနေ၏။

သည်အထဲ အကြင်နာပိုသူများက လာကြသေး၏။

“အော်- မောင်သော်ဆွေတို့ မိတို့လာပြီကိုး၊ တွေ့ရ
တာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ဖြင့် အဟုတ်ပါပဲ၊ မိတစ်
ယောက် အခုလို လင်နဲ့သားနဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ မိန်းမမြတ်
ကလေး ဖြစ်နေတာတွေ့ရစေလို့ ဆုချည်းတောင်းခဲ့တယ်၊
မင့်ဦးကဖြင့် ‘မောင်သော်ဆွေဟာ အင်မတန်တော်တယ်’ နဲ့၊
ပြောနေတာပဲ”

တကယ့်စေတနာပဲဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မသိလိုက် မသိသာ တိတ်တိတ်
နေကြရင်မကောင်းပေဘူးလား။ ဘာ့ကြောင့်သူများလင်မယား
အေးအေးနေတာကို အစ၊ဖော်ဆွရတာလဲ။

ကျွန်တော်သည် ဘာလုပ်ရကောင်းမလဲတွေး၏။
လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ပြိုင်နိုင်၏။ လူအများကို မပြိုင်

နိုင်ချေ။ နိုင်နိုင် မနိုင်နိုင် ပြိုင်မည်ထားပါဦး၊ မှီကိုဝဲစရာ ရှိသေးသည်။
ထို့ကြောင့် အရှုံးပေးပြီး တောပြန်ရကောင်း မလား စဉ်းစား၏။

တောသည် အေး၏။ မိုးကလည်းအေးလှပါသည်။ မှီ
ရောဂါနှင့် အအေးနှင့် နည်းနည်းမှမတည့်၊ ယခုတလော
မိုးအေးရသည့်အထဲ မိသည် စိတ်မကောင်းစရာတွေ တွေ့ရ၍
အိပ်ရာထဲမှာသာ ခွေခွေနေ၏။ ထို့ကြောင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်
သည့် လူတွေထံမှ မုန်းနေရန်သာ စိတ်ကူး၍ ရလေသည်။

မှီကိုသာစောင့်၍ကြည့်မိရာ ညတိုင်ကျလျှင် မိကောင်း
ကောင်းမအိပ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ညမှာ မိသည် စာဖတ်၏။
သန်းခေါင်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်က ထိတ်လန့်သွားကာ “မိ” ဟု
ခေါ်လိုက်သည်ကို “မိ အိပ်မပျော်ဘူး” ဟု ပြောပြ၏။

“မိ ဘာတွေ တွေးနေပြန်ပြီလဲ”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ညအိပ်မပျော်တာ မှီအကျင့်ပဲ၊
မိတစ်ခါတစ်ခါ တစ်ညလုံး ထိုင်နေတာပဲ၊ ရောဂါ ပြန်ထချင်ပြန်
ပြီနဲ့တူတယ်။ မျက်လုံးဟာ ကြောင်ကြောင်နေတယ်”

“အတင်းကြိတ်ပြီး အိပ်လည်း မပျော်ဘူး၊ စိတ်သာ
ညစ်ရတော့တယ်။ ဒီတော့ အိပ်ရာထဲလူးလှိုင့်နေမယ့်အစား ထ၊
စာဖတ်တာက ကောင်းသေးတယ်”

မိသည် အစားအသောက်ကလည်း နည်းလှ၏။ ထမင်း တစ်နေ့ နှစ်နှစ်မှန်မှန်စားသည့်နေ့ အင်မတန်ရှားသည်။ ကျွန်တော့် ကို အားနာပြီး ကြိတ်မှိတ်စားသော်လည်း မဖြစ်ပေ၊ ကျွန်တော် သည် မိဖို့ နွားနို့များ၊ အဖျော်များ လုပ်ပေးရသည်။

မောကလည်း အမြဲတမ်းမောနေ၏။ ဆွယ်တာကိုလည်း မချွတ်ရ၊ ချောင်းဆိုး၍ သွေးပါ၍လာ၏။

ထို့ကြောင့် ဆေးအမြဲထိုးရတော့သည်။

မိုးရောဂါအတွက် ဆရာဝန်ပြောစကားများသည် အားရစ ဖွယ်မကောင်းလှချေ။

မိ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ မသက်သာလှ၍ အရှူးထ,ကာ....

“ကိုဆွေ” ဟု မိက ရယ်သည်။

“သေရမှာတော့ မကြောက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်”

ဟု မိသည် စကားစပြီး-

“အို.... တူတူပေါ့လေ၊ မသေချင်တာဟာ သေရမှာ ကြောက်လို့ပေါ့”

ဟု သူ့စကားကိုလျှော့ချလိုက်၏။

“သေရမှာ မကြောက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုဆွေနဲ့ ခုလို နေရတဲ့ ဘဝကို နှမြောတယ်မဟုတ်လား”

“နှမြောတယ်ဆိုရင်တော့ နှမြောစရာပေါ့။ ကိုဆွေနော်

ခုမိဟာ ပျော်နေတုန်းအချိန်ကိုး၊ ဒါပေမယ့် ပျော်တုန်းပဲသေချင် ပါတယ်၊ ပျော်နေတုန်း သေရတာဟာ အနိုင်နဲ့ပိုင်းလိုက်တာ ပေါ့နော်”

“မိဟာ ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတယ်။ ဘာလို့ သေရမှာ လဲ၊ ခုပျော်နေတယ်မဟုတ်လား။ နောင်လည်း ပျော်ရမယ်။ ကိုဆွေတို့ဟာ ခုအလင်းဘက် ရောက်လာပြီ၊ ပျော်စရာတွေ အများကြီး တွေ့ရဦးမှာပဲ”

“ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့်တော်လောက်ပါပြီ၊ မိ ငယ်ပေမယ့် စုံအောင်တွေ့ခဲ့ပါပြီ၊ လူ့ဘဝမှာ တွေ့စရာ ကြုံစရာ တွေ အစုံတွေ့ပြီးရင် သေရမှာဟာ ဝတ္တရားမဟုတ်လား”

မိသည် ခုလို သေမင်းကို သွေးအေးအေးနဲ့ တွေ့ဆုံရဲပုံ မရပေ။

မိသည် သူ့ကိုသူ တစ်မျိုးစီ လှည့်ပြီးပြောကာ အားပေး နေ၏။

ကျွန်တော်က သနားကြင်နာစွာ-

“မိ.... ခုလိုပဲ ခဏခဏဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါပေ မယ့် ပြန်နေကောင်းတာပဲ၊ ဟိုအရင်ဆေးမသောက်ဘဲနဲ့တောင် နေ ကောင်းသွားတာပဲ၊ ခုဆေးတွေထိုး၊ ဆရာဝန်နဲ့ကုနေတာ ဘာ ဖြစ်လို့ မပျောက်ရမှာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မိခဏခဏဖြစ်တာပဲ၊ ဖြစ်တိုင်း သေ
မယ်ချည်း မိထင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြန်နေကောင်းတာပဲ၊
ခုတော့....မိ တော်တော်ထင်နေတယ်။ သေဖြစ်ပါပြီလို့၊ အင်း....
မိလည်း တော်တော်ကြောင်လာပြီ၊ သေမယ်ချည်းပဲ အရမ်း
ထင်နေတာပဲ”

“မဟုတ်တာကွယ်”

မိက အနည်းငယ်ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပျော့နွဲ့စွာ
ပြုံးလိုက်၏။ မိ- ကျွန်တော့်စကားကို ယုံလာပြီ၊ နေကောင်းမည့်
အချိန်များကို မိမျှော်ကာနေသည်။

မိသည် အားနည်းနည်း လာသော်လည်း လန်းလန်း
ဆန်းဆန်းပင် နေသည်။ စကားတော့ သိပ်မပြောနိုင်ချေ။ မိသည်
အလကားနေရင်း မောကာ ချွေးများပြန်နေ၏။ သို့သော် သွေး
အပါ လျော့သွား၍ စိတ်ကျေနပ်စရာကောင်း၏။

သည်လိုနေရင်း ခဏမှာမှ မိသည် သတိလစ်၏။ မှီ
လက်သည်းများ ပြာမည်းလာပြီး နှုတ်ခမ်းသည် အထက်သို့
လန်တက်နေပြီ။အသားရောင်ကလည်း ကြည်လောင်လောင်
နိုင်လာ၏။ ပခုံးတစ်ဖက်သည် စောင်းရွဲကာ မကြာခဏပင် ပင့်လိုက်
ပင့်လိုက်ဖြစ်နေ၏။ သေမင်း၏ လက်ရာ....

မိသည် ထိတ်လန့်စရာတွေကို တွေ့ခဲ့တာများပါပြီ။

သက်သက်သာသာမျှသေရပါ့မလား ဟု ကျွန်တော်ပူပန်ကာ ဘဝ
ကူးကောင်းအောင်သာ မှီနားရွက်ကို နှုတ်ခမ်းနှင့်ထိကာ ဘုရား
ဂုဏ်တော်ကို ညင်သာတိုးတိတ်စွာ ရွတ်ပေး၏။

မိက သေငယ်ဇောမှာ တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်း
ငြင်းဆန်၏။

“ဟင့်အင်း..... ဟင့်အင်း”

နောက်တစ်ခါ-

“မီးကလည်း လင်းလိုက်တာ”

နောက်တစ်ခါ-

“လိမ်ပြောရင်တော့ယုံပြီ”

ထို့နောက် အခါပေါင်းများစွာကိုမူကား နားမလည်
တော့ချေ။ မိသည် တဖြည်းဖြည်း ပျော့လာ၊ အနည်းငယ်မျက်နှာ
ချိုလာ၏။ မျက်လုံးပွင့်လာကာ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်၏။
ကျွန်တော့ကိုမှ မြင်မိသေးခဲ့လား၊ သို့ပေမယ့် သတိကောင်း ကောင်း
ရနေသည်။ မိက အပြုံးမဟုတ်သော အပြုံးကို ပြုံးကာ
“ဘုရားစာတွေတောင် ရွတ်ပေးနေပြီလား” ဟုမေးရာက
ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွား၏။

မိသည် တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ဖြတ်ခနဲ ငြိမ်ကျ
သွား၏။ စိတ်လျော့လိုက်တာလား၊ အသက်လွတ်လိုက်တာလား

ရည်မွန်စိုးစာပေ

ကြမ်းစား

ကျွန်တော်သည် အလန့်တကြား စမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဝိညာဉ်လွင့် စပြုနေသည်ကို သိရလေသည်။

“ဘလှဝင်း”

ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မကြားဘူးသော ထိုနာမည်သည် မိ၏ အနည်းငယ်ရှုံ့မဲ့နေသော နှုတ်ခမ်းမှ အသက်နှင့်အတူ ပွင့်ပြီးထွက်လာ၏။

မို့ဆိုမှာ ကျွန်တော်မသိတာတွေ အများကြီးရှိပါသည်။

မိမရှိတော့ အလောင်းသာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ကျွန်တော်သည် မိ မဟုတ်တော့သော မိခန္ဓာကိုယ်နားက ထ,လာကာ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်သည်။ မိ ဒီကထွက်သွားသလားမသိ၊ မိ ဝေးဝေးတော့ မရောက်သေးဘူးထင်သည်။ အိမ်ပြင်သို့ ပြတင်းပေါက်မှ ကိုယ်တစ်ဝက်ထုတ်ကာ ဇနီးသည် မို့ကိုလှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်မိ၏။

“သွားပေအုံးတော့ မိလေးရယ်၊ သွားပေဦးတော့၊ နောင်ဘဝမှာ မိထပ်မဖြစ်ရအောင်သာ မောင်ဆုတောင်းလိုက်ပါရဲ့”

ကြည်အေး

ရည်မှန်ဦးစားပေ

ထွက်ရှိပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ညီသော်လှ ■ အမေရိကန်ဘီလျံနာ (၄၀)
- ၂။ ကြည်အေး ■ ကျွန်မပညာသည်
- ၃။ တင့်ဇော် ■ ရာဘီမြစ်ကိုဖြတ်သန်းခြင်းနှင့် အိန္ဒိယဝတ္ထုတိုစုများ
- ၄။ ကြည်အေး ■ ပီ

ရည်မှန်ဦးစားပေ

